

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Asprin_Robert-Mytus_07-MYTH_Inc_nastupuje.PDB

PDB Name: Asprin_Robert-07_MYTH_Inc_nastu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.9.2006
Modification Date: 3.9.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Robert Asprin

M.Y.T.H. Inc. nastupuje
aneb Mýtus trochu jinak
(M.Y.T.H. Inc. Link)

Autorova předmluva

Od své premiéry v roce 1978 získávala série knih ve všech známých dimenzích volně nazývaná The Myth Adventures of Aahz and Skeeve (volně lze přeložit jako Mytická dobrodružství Aahze a Skeeve) stále na popularitě. (I když vám se to nejspíš říkat nemusí, když už tento svazek držíte v rukou. Vědět by to měli takoví, co nikdy ani nesnili, že by si koupili fantasy... jako třeba ten chlapík u vedlejšího regálu, co se probírá detektivkami, nebo váš soused. Tak co kdybyste jim poklepali na rameno nebo na hlavu a...)

Promiňte! Vždycky, když jsou ve vzduchu cítit peníze, vzruším se a odbíhám... zejména, když plynou někam jinam. Kde jsem to skončil?

Knihy... stoupající popularita... aha, ano!

Jako spisovatele se mě vůbec neptají "Kam na své nápady chodíte?", ale spíš "Chystá se další mytická knížka?" (v originále Myth book). Na nějakou dobu zní odpověď zcela určitě "Ano!" Po dokončení Little Myth Marker (česky Mýtus v ohrožení aneb Zastavená Stázka, Perseus 1997) jsem podepsal s nakladatelstvím Donning/Starblaze smlouvu na dalších šest knížek, z nichž tahle je první. I když stále "diskutujeme", jestli budou napsány jedna nebo dvě za rok, jistě v tuhle chvíli je, že série bude pokračovat.

Když jsem rukopis téhle knížky dokončil, uvědomil jsem si, že pro náhodné čtenáře může být titul nejasný. Je to hrozné uvědomit si to těsně před vydáním, zejména když už byla pod tímto titulem knížka propagována, takže už je příliš pozdě na jeho změnu. V zoufalství, abych to mohl vysvětlit, jsem se uchýlil k lacinému triku ve formě autorovy předmluvy.

Č.7 nese titul M.Y.T.H. Inc. Link (v originále). Tím vyjadřuje jasnou změnu v sérii oproti prvním šesti dílům, a přitom tvoří "spojení" - "link" mezi začátkem série a tím, co přichází. (Chytré, což? Trošku matoucí, ale chytré.) Bohužel, většina změn je jasná spisovatelům, a již ne tak lehce čtenářům. Marně jsem se snažil přijít na způsob, jak to vylepšit, až jsem si pomyslel, že by bylo výhodné využít tento přelom v sérii a nechat čtenáře trochu nahlédnout do spisovatelovy mysli, jak taková série, a speciálně tato, vlastně vzniká. Pokud je vám to úplně jedno, klidně přeskočte rovnou k obsahu této knížky (protože ve zbytku předmluvy již nebude nic, co byste museli číst). Doufám, že se vám bude líbit.

Spisovatelé "žijí" nejen tím, co píšou, ale také to občas využívají ve svém běžném denním životě. Takže když se cítí "na dně", začnou někdy psát něco, co by jim zvedlo náladu. Tak vznikla i první mytická knížka.

V tu dobu (1976) jsem psal pro nakladatelství St. Martin's Press svůj první román Cold Cash War. Tahle kniha je pochmurné pojednání o válkách velkých společností a občas obsahuje scény, které lze popsat pouze jako hrůzu nahánějící. V tom světě bylo normální, že se zranění najatí zabijáci pohřbívali zaživa, aby tak druhá strana přišla o muže, že si šéfové zjednávali zastřelení svých protivníků na ulici. Byla to zajímavá práce, a protože šlo o můj první román, úplně jsem se do toho zabral. Bohužel jsem ale přitom stále pracoval na plný úvazek od devíti do pěti, měl ženu a dvě děti. A tak jsem zjistil, že když jsem psal Cold Cash několik nocí v tahu za sebou, začal jsem se na spolupracovníky v kanceláři, o kolemjdoucích a mojí rodině ani nemluvit, dívat jako na potenciální cíle nebo útočníky. Což pro zachování duševního zdraví není zrovna to nejlepší.

Rozhodl jsem se, že si musím dát v psaní Cold Cash přestávku a tu vyplnit jiným projektem (protože jakmile jednou přestanete psát, už se k tomu nevrátíte), nejlépe z nějakého lehčího žánru. Tak začala vznikat myšlenka na mou další knížku.

Jsem fanouškem Conana a Kanea a téhle chásy a vždycky jsem se chtěl pokusit napsat vlastní heroickou fantasy. Tak proč ne teď. Tahle oblast se stávala stále více vážnou a velkolepou. Podle mě byla už dlouho zralá na nějakou dobrou parodii. (Cokoliv nebo kdokoliv, kdo se chytí do pasti a bere se příliš vážně, je z tohoto ohledu snadná kořist. Dneska je pro spisovatele jako já naštěstí takových terčů dost.)

Nejdřív jsem potřeboval hlavního hrdinu. Protože heroická fantasy už byla svalnatými barbary s meči honícími čaroděje přecpaná, rozhodl jsem se pro opačný extrém a svůj příběh postavil z pohledu čaroděje. Aby to bylo zajímavé,

musel být úplně neschopný... no, jako třeba učeň. Je vždycky užitečné přidat k hlavní postavě společníka nebo kumpána. To vám umožní využít dialogy ke sdělování informací čtenářům bez nutných zdoluhavých úvodů. Někoho k čarodějovi... proč ne démona? Protože můj hrdina je vcelku milý, měl bych ho udělat našťavaného a nepříjemného, aby postavy byly v kontrastu.

V tu chvíli se do toho vložil osud. Vždycky jsem byl fandou "road" filmů Boba Hopea a Binga Crosbyho. A zrovna v dobu, co jsem dával dohromady ty nové hrdiny, dávali v televizi celý týden kompletní přehlídku těchto filmů. Samozřejmě, že jako horlivý spisovatel, který pracuje na knize s blížícím se termínem dokončení, jsem byl vůči takovému pokusu imunní, že? Tak jestli tomu věříte, musíte se toho o spisovatelích ještě moc naučit... nebo aspoň o tomto spisovateli. Každý večer mě zastihl utábořeného před tou idiotskou bednou, abych stihl další kolo bláznivín, kterými tyto filmy překypovaly. V rámci boje s pocity viny nebo naprosté nezodpovědnosti jsem měl pořád po ruce poznámkový blok, abych mohl během reklam "pracovat na vývoji postav". Pokoušet se přeskakovat tam a zpět mezi "road" filmy a Cold Cash bylo zcela nemožné. Daleko rozumnější bylo při sledování těchto komedií občas myšlenkami zabloudit ke svojí komedii. A tak nějak se srandovní hochštapleři, kterým jejich plány vždycky přinesly kupy problémů, zatoulali z obrazovky do mého poznámkového bloku... a začaly se črtat postavy Aahze a Skeevea.

Když byl román Cold Cash War hotov, byl jsem připraven představit Aahze a Skeevea jako návrh na svou příští knížku. Když jsem se ale o tom zmínil svému agentovi, zjistil jsem, že jsem přehlédl jeden nepatrný detail. "Humor se neprodává!" prohlásil. "Snažíme se zrovna odstartovat tvou kariéru, a co po Cold Cash potřebuješ, je další dobrá knížka! Máš něco jiného?"

To mě nepříjemně překvapilo, ale dalo se to snadno pochopit. Stačil krátký pohled do posledního ročníku Publishers Weekly, abyste zjistili, že pokud nejste Erma Bombecková, jejíž sloupky v mnoha novinách čte celý národ, není humor prostě na seznamu bestsellerů. Tudíž jsem se pustil do dalšího projektu, The Bug Wars (Války hmyzu - Perseus chystá na rok 1998), a námět s Aahzem a Skeeveem odložil na dno zásuvky.

Tak to zůstalo zhruba rok, kdy jsem pracoval na The Bug Wars. Pak jednoho večera ke konci roku 1977 zazvonil telefon. Byl to Kelly Freas, umělec, který dělal obálku čísla časopisu Analog, ve kterém byl uveřejněn úryvek z Cold Cash, a také dlouholetý přítel z těchto kruhů. Vysvětloval, že začíná novou edici (Starblaze) u nakladatelství založeného Virginii (Donning) a nyní sháněl příspěvky. Neměl bych bokem nějaké nevydané rukopisy? Nemusím ani říkat, že jsem byl polichocen, ale musel jsem přiznat, že jediná věc, kterou mám připravenou, je taková humorná... ale to asi nechce, nebo ano? Na druhé straně telefonu bylo znatelné zaváhání; pak navrhl, abych mu to poslal, aby se na to mohl podívat.

V působivě krátké době mi to poslal zpátky s tím, že se mu líbí postavy i prostředí, ale příběh mu připadá slabý. Jestli si myslím, že bych mohl přijít s jiným námětem, mohl by mi přihrát smlouvu. Protože jsem jako každý jiný chamtivý a náchylný k pochlebování, souhlasil jsem. Když jsem zjistil, že to potřebuje co nejdříve, protože to má být jeden z úvodních titulů, už jsem tak sebevědomý nebyl, ale řekl jsem, že se vynasnažím. Vždyť jsem, sakra, dostal smlouvu.

Pro vaši představu, jak jsem se tou dohodou nechal zaskočit, jsem z toho ještě nic neprobral se svým agentem. S jistým stupněm rozpačitého rozechvění jsem mu zavolaal a situaci vysvětlil. Po tíživé pauze souhlasil: "Chápu, žeš chtěl udělat laskavost starému kamarádovi," řekl, "ostatně bys mu mohl dát něco, co stejně neprorazí." Povzbuzení mi vždycky pomůže.

Takže jsem měl hrdiny, prostředí a smlouvu, ale ne příběh. Termín se blížil a můj agent na mě tlačil, abych "to rychle známknul a vrátil se k vážnému psaní". Uchýlil jsem se proto ke starobylému a účtyhodnému zdroji spisovatelů v tísní... příběh jsem ukradl! Ale elegantně jsem si to zdůvodnil. Tahle knížka je parodie, že? Tak proč ještě jednou nepoužít strašně vousatý námět s lehce ironickou vážností, jakou si zasluhuje? (Tohle byl začátek, ale o tom víc později...)

S předurčeným příběhem a hrdiny, které jsem už znal, jako by patřili k rodině, šlo psaní hezky rychle. Abych byl přesný, celé jsem to napsal od začátku do konce za pět týdnů, kdy jsem přitom chodil normálně do práce. Jako prémii jsem přidal ke kapitolám citáty. Konec konců, knihy, které jsem parodoval, měly obvykle před kapitolami citáty z písní nebo hrdinů vymyšlených autorem pouze za tímto účelem, tak proč neudělat to samé i v mojí knížce? (Když se později z jedné knížky stala série, řekl jsem si "Proč ne!" Když to uděláte v prvním díle, čekají to čtenáři i v dílech dalších. Je daleko těžší vyrukovat se 120 důvtipnými citáty, než jich vymyslet 20! Často jsem strávil víc času s těmi *### citáty než s vlastním psaním!)

Rukopis odputoval a byl přijat bez výhrad. (Je to svým způsobem dobrodružství jednat s umělci, kteří jsou nakladateli. Necháávají vás při psaní na pokoji!) Největší problém, který se objevil, byl název. S názvy knih jsem měl vždycky potíže a tahle nebyla výjimkou. Co jsem nakonec vymyslel, bylo The Demon And I (Démon a já). To nepůjde, řekl Kelly. Slíbil jsem, že se pokusím vymyslet něco jiného. O tři týdny později, kdy se blížilo vydání katalogu, jsem se pořád snažil vymyslet lepší titul. Nadešel den uzávěrky, která byla v poledne. V 11.45 jsem telefonoval s Kellym a snažil se vymyslet titul. Demon on Square One (volně = S démonem na jedné lodi)? Co takhle Demon at Large (volně = Démon na volné noze)? Lepší, ale nic zábavného.

Zábavné... zábavné... Mozek začal horečně přehrabovat hrdiny a názvy klasických komedií. Co myslíš třeba Another Fine Mess (volně = Další pěkná, prima, skvělá šlamastyka apod.)? Hmmm... Kelly odložil sluchátko a odběhl to probrat se svou ženou Polly, jejíž vkus sahal výše než úroveň našich kombinací. V momentě byl zpátky. Říkal jsem Another Fine Mess nebo Another Fine Myth? Potvrdil jsem, že to první. Další porada. No, bomba to sice nebyla, ale vypadalo to, že je to to nejlepší, co máme. Bude to muset stačit.

O tři hodiny později (a tak mnohem blíž západu slunce, kdy normálně začínám myslet,) začal můj mozek zabírat jako motor auta za chladného rána. Another Fine Myth... Hit or Myth... Myth Conceptions! Honem jsem chňapl po telefonu a zavolaal Kellymu.

Kdyby náhodou chtěl koupit další knížku s těmito hrdiny, vysvětloval jsem mu, a možnost změnit to na sérii by tu

určitě byla, pak by se slůvko "Myth" mohlo hodit jako spojka ostatních titulů! Vlastně by bylo přirozenější použít Myth Conceptions jako název první knihy a Another Fine Myth nechat pro další! Jak vážně platí ta polední uzávěrka?

Ukázalo se, že polední uzávěrka opravdu platila. (Jasný znak nezkušeného vydavatele. Skutečný profil vám nikdy po pravdě neřekne, kdy titul nebo rukopis potřebuje, právě aby poskytl čas vrtošivé tvořivé mysli nestihnout řečenou uzávěrku a pořad ještě chytit uzávěrku skutečnou!) Ale nápad se mu líbil. Nemůžeme sice už název změnit z Another Fine Mess na Myth Conceptions, ale můžeme ho změnit na Another Fine Myth (česky Další prima mýtus, Perseus 1994) a stihne se to vysázet i do katalogu! A Myth Conceptions (česky Zrození mýtu aneb Další pěkná šlamastyka, Perseus 1995) si schováme jako titul pro druhou... a nemluvíme tu snad zrovna o další knížce, co? A hele!

A tak začala vznikat série. Během let je ode mě pořád kupoval Donning, obvykle na smlouvu jednu po druhé, a já pokračoval ve splétání parodie. Šílený čaroděj, co vyrázil dobýt svět, vybraná parta proti celé armádě, mistrovská loupež, velká hra, válka proti organizovanému zločinu... všechny staré známé, oštěpané nápady (které jsem sám dychtivě hlta) byly znovu vytaženy na světlo a ještě jednou vyždímány. Během doby se ale přihodilo několik zvláštních věcí.

Na začátku jsem si slíbil, že jak bude série pokračovat, bude Skeeve vyrůstat a vyvíjet se. To by mi mělo teoreticky zabránit chytit se do pastí opakování stejného příběhu a stejných gagů pořád dokola. Když jsem si ale znovu pročítal hromadící se rukopisy, začínal jsem si uvědomovat, jak se na jejich stránkách odráží můj vlastní růst a vývoj. Od té doby, co jsem začal psát mýtickou sérii, vychovávám (nebo přesněji mezi knížkami při vychovávání pomáhám) svoje dvě děti a zažívám všechny pokusy a omyly, které jsou s rodičovstvím spojené. Z účetního na plný úvazek s pravidelným platem se ze mě stal spisovatel na plný úvazek s velmi nepravidelným příjmem, takže jsem se začal daleko více starat o peníze, než když jich bylo dost. Snažil jsem se rozjet vlastní podnik, ale během šesti měsíců jsem to zabalil. S úspěchem knih jsem dokonce zažíval opojný pocit, jaké to je být trochu významnější osobou, jejíž jméno znají i úplně neznámí lidé. Všechny tyto i další zážitky se staly součástí Skeevova růstu a vývoje jeho vztahu s bandou jeho přátel. Ti, jak se dostávali do ústředního Skeevova příběhu, začali žít vlastním životem s mnoha rozměry.

To nás přivádí k M.Y.T.H. Inc. Link. (Vzpomínáte si? Právě o ní jsem vám začínal povídat. To je knížka, kterou právě máte v ruce.) V tomto díle mají čtenáři šanci vidět vskutku všehomír Mýtu a, což je důležitější, vidět Skeeva jinýma očima, než dosud očima hlavního hrdiny. Ale honem vás ujišťuji, aby Skeevovi oddaní fandové nezpanikařili, že se Skeevovým pohledem na věc jsem neskončil... to vůbec ne! V dalších dílech budou mít ale ty které vypráví Skeeve, obvyklý "mýtus" vzorec, a ty vyprávěné z pohledu ostatních ponесou nálepku "M.Y.T.H. Inc". Tento svazek má v sobě od obojího, proto tedy "Link" - spojení mezi starým a novým. Jasný? No, možná, že to bude jasnější, až si tuhle knížku přečtete.

Další velkou změnou je, že mohu jako vypravěč rozpracovat širší pozadí, než bych mohl pouze při plánování jediné knížky, protože mám smlouvu, že budou vycházet další díly. Všechny prvky příběhu se v jedné knížce vyřešit nemusí a mohou tak být zárodkem dalších příběhů a situací. Mimo jiné to znamená, že nejspíš opustím "starou dobrou parodii", kterou jsem si vychutnával v minulosti, a budu pro všehomír Mýtu a jeho obyvatele vytvářet jedinečné situace a příběhy.

(Pokud to zní tak, že si budete muset kupovat každý díl, abyste věděli, o čem jde, není to vůbec náhoda. Při spoluvydávání Thieves' World TM jsem se toho taky spoustu naučil!)

Nová cesta, kterou jsem si pro Mýtus a sebe vybral, je pro autora obrovskou výzvou. Myslím si ale, že je to nezbytné, protože jinak by nezbyvalo než se sérii skončit nebo "chrlit jeden díl jako druhý". V nakladatelském i zábavním průmyslu jsou lidé, kteří tvrdí, že si čtenáři sérii velmi rychle zvyknou na status quo a proti jakékoliv změně budou protestovat nebo se bouřit. Mohu jenom doufat, že oddaní mýtičtí čtenáři shledají tento nový směr tak zábavným a úchvatným, jako se zdá mně. Jestli ne, nešť! V dalších alespoň pěti knížkách to tak ale bude.

Občas se sice mohu zdát velmi bezstarostný a hledící si jen svého, ale stejně jako každý jiný autor jsem velmi zvědavý na ohlasy čtenářů... zejména, když zavádím velkou změnu. Pokud o tom nevíte, tak mi prostřednictvím nakladatele můžete vždycky napsat (stejně jako kterémukoliv autorovi, tedy za předpokladu, že je naživu). Pokud byste chtěli širší fórum, kde byste si mohli vyměňovat názory, je tady Myth-Adventures Fan Club, P.O. Box 95, Sutter, CA 95982, U.S.A. (nehorázná reklama!) se svým čtvrtletníkem. Přiložte prosím ofrankovanou obálku s nadepsanou vlastní adresou.

Závěrem bych chtěl ze srdce poděkovat všem mýtickým čtenářům za jejich léta trvající oddanost a zájem. Všechny vaše dopisy přečtu (i když nemám šanci na všechny odpovědět) a jsem za ně moc vděčný. Mýtické knížky přes všechna předchozí varování mého (ex-) agenta a navzdory nezájmu jiných nakladatelů pronikly do žánru i do žebříčků bestsellerů. Tím nejen zvýšily můj význam v oboru, takže mi teď nabízejí smlouvu na šest knih, což mi dovoluje experimentovat s novým pojetím, ale v kombinaci s popularitou knih Pierse Anthonyho přiměly nakladatele přehodnotit jejich přístup k humoré fantasy. Otevřely se dveře pro novou vlnu talentovaných autorů, výsledky jejichž úsilí jsou zrovna teď v knihupectvích k mání. Za tyto dosud neuznávané humoristy, za sebe samého a za celou mýtickou bandu, ještě jednou, díky vám.

Robert Lynn Asprin
Ann Arbor, 1986

Kapitola první

"Drobný zločin je dnes metlou obchodu."

-J. Chladek

Naše nové kanceláře se mi líbily víc, než ty staré. I když Aahz tvrdě prosazoval, aby v Rovné šanci zůstal bar (čti "fabrika na peníze"), my ostatní jsme se proti němu spojili a trvali na tom, že jestliže máme samostatnou budovu, je rozumnější předělat ji na kanceláře, než dál využívat k podnikání náš domov. Vždyť kdo by chtěl, aby mu soukromím neustále trajdala sem a tam spousta cizinců? Už jednou nás to dostalo do pěkné šlamastyky. Právě vzpomínka na vzniklou eskapádu nakonec přesvědčila mého starého učitele, aby s naším plánem souhlasil.

Samozřejmě, že přestavba znamenala víc potíží, než jsem očekával, a to i když tesařinu prováděl jeden místní klášter. I když pracovali levně, byli dražší, než jsem si představoval, a toho času... ale to odbíhám.

Ted' jsem měl velkou kancelář, přes devět yardů dlouhou. Se stolem, minibarem, velkým diářem na dny a hodiny a s pohodlnými židlemi pro návštěvníky. Jak už jsem řekl, moc se mi to líbilo. Co se mi nelíbilo, byl titul s tím spojený... totiž prezident.

Je to tak. Všichni trvali na tom, že když nápad přeměnit naši pestrou bandu v podnik byl můj, je logickou volbou, že šéfem organizace budu já. Dokonce i Aahz mě nechal na holičkách. Prohlásil, že to je ohromný nápad, i když se mi zdálo, že se mu potměšile zablísklo v očích, když to říkal. Kdybych byl býval věděl, k čemu můj návrh povede, věřte mi, zůstal bych hezky zticha.

Ne abyste to chápali špatně, parta je vynikající! Kdybych měl vést nějakou skupinu, nemohl bych si přát lepší a oddanější spolek, než byl tenhle. Zajisté by se mohl najít někdo, kdo by v tomto ohledu se mnou polemizoval. Trajda, trol, dva gangsteři, vydržovaná milénka a jeden Pervers... promiňte, Pervekt... jedna přerostlá žena-vamp a dračí mládě se zrovna průměrnému jedinci nemusejí zdát jako ideální tým. Mně se také nezdálo, když jsem je poprvé potkal. Už roky mi však poskytovali neochvějnou podporu a spolu jsme toho úctyhodně mnoho vykonali. Ne, to raději zůstanu se smečkou, kterou znám, byť jakkoliv podivnou, než abych svěřil svůj osud někomu jinému, ať by se jevil jako sebekvalifikovanější. Občas by mě zajímalo, co si oni myslí o mně, a přál bych si vidět jim do hlavy, abych se to dozvěděl. Ať už by to bylo cokoli, pořád byli na blízku... a to se počítá.

Parta mi nesnáze nepůsobila... to ten titul. Víte, až kam mi paměť sahá, vždycky jsem si myslel, že být šéfem je něco jako chodit s velkým terčem namalovaným na zádech. V zásadě to znamená mít na krku spoustu lidí, místo abyste se starali jen sami o sebe. Jakmile se něco nepovede, odnesete to vy. A i když chybu udělá někdo jiný, jako šéf jste zodpovědní vy. A když to náhodou vychází, tak všechno, co doopravdy cítíte, je pocit, že máte zásluhu za práci někoho jiného. Celkem vzato, připadal jsem si v patovém, nezáviděníhodném postavení, které bych mnohem raději přepustil někomu jinému, a sám si užíval s ostatními. Naneštěstí to vypadalo, že všichni ostatní mají ten samý názor, a jako nejméně zkušený člen osazenstva jsem byl méně zběhlý než ostatní ve vymýšlení důvodů, proč tento flek přenechat někomu jinému. V důsledku toho jsem se stal prezidentem M.Y.T.H. Inc. (To znamená Magical Young Trouble-shooting Heroes. (pozn. překladatele: lze přeložit např. jako Mladí problémů zbavující čarodějní hrdinové.) Ne, já zato nemohu. Já s tím jménem nepřišel), sdružení čarodějů a poradců pro nesnáze, zaměřené na vzájemnou pomoc a vydělávání peněz.

Naši základnou byl Bazar na Pakle, dobře známé místo pro čarodějné i čarodějnické obchodování, křížovatka všech dimenzí. Lze si představit, že na takovém místě není o práci nikdy nouze.

Sotva jsem se přichystal na dopoledne, ozvalo se tiché zaklepání na dveře kanceláře a dovnitř strčila hlavu Zajda.

"Zaneprázdněn, šéfe?"

"No..."

Než jsem mohl dokončit neurčitou odpověď, byla pryč. To nebylo nic neobvyklého. Zajda vystupovala jako moje sekretářka a vždycky věděla, co mám na programu, lépe než já. Na zaneprázdnění se obvykle vyptávala buď ze zdvořilosti, nebo aby před uvedením klienta do pracovny zkontrolovala, jestli neprovádím něco nedůstojného.

"Velký Skeeve vás nyní přijme," řekla a vznešeně někomu pokynula. "Do budoucna bych vám radila, abyste si schůzku předem domluvil, abyste pak nemusel čekat."

Dabel, kterého Zajda uvedla, vypadal i na Dabla vychytrale. Leskle červenou kůži měl pokrytou nezdravě vyhlížejícími růžovými uhry. Ve tváři mu seděl pořouchlý úšklebek, kterým střelil po Zajdě, když odcházela z místnosti.

Nelze popřít, že Zajda je jedna z nejatraktivnějších žen, kterou jsem kdy potkal, ale na pozornosti, kterou jí tenhle výlupek věnoval, bylo něco odpuzujícího. S úsilím jsem se snažil potlačit nechuť, kterou jsem k Dablovi pocítil. Zákazník je zákazník a naše práce je pomáhat lidem při nesnázích, ne je morálně soudit.

"V čem vám můžu pomoci?" zeptal jsem se zdvořilým tónem.

To vrátilo Dablovu pozornost zpátky ke mně a přes stůl natáhl ruku.

"Tak vy ste Velkej Skeeve, jo? Rád vás poznávám. Slyšel sem docela dobrý věci, jak pracujete. Helejte, máte to tu teda ohromně zařízený. Hlavně se mi líbí ta maličká, co tu u vás dělá jako sekretářku. Možná se vám jí pokusím dokonce přetáhnout. To děvče je očividně plný talentu."

Při jeho úšklebku a zamrknání jsem se nemohl přimět, abych mu rukou potřásl.

"Zajda je moje sekretářka," pronesl jsem pečlivě. "Je také účetní naší společnosti. Svě postavení si vysloužila svými schopnostmi, ne vzhledem."

"To se vsadím, že jo," Dabel opět zamrkal. "Jednou bych si ty schopnosti rád vyzkoušel."

To by bylo.

"A co třeba hned?" usmál jsem se a trochu zvýšil hlas. "Zajdo? Mohla bys na chvíli?"

Objevila se téměř okamžitě. Ignorovala Dablův úšklebek a přistoupila ke stolu.

"Ano, pane?"

"Zajdo, zapomnělas mě o tomto zákazníkovi informovat. Kdo je to?"

Pozvedla obočí a koutkem oka mrkla po Dablovi. O klientech jsme před nimi samými hovořili zřídka. Naše pohledy se opět setkaly. Lehce jsem přikývl, abych potvrdil svou žádost.

"Jmenuje se Utrejch," řekla a pokrčila rameny. "Je o něm známo, že tady na Bazaru provozuje malý obchod s novinkami v magických maličkostech. Má z toho roční příjem pohybující se v dolní polovině šesticiferných částek."

"Hele! To je dobrý," Dabel se zašklebil.

Zajda pokračovala, jako by ho neslyšela.

"Dále je tajným vlastníkem tří dalších podniků a spolujednatel tuctu dalších. Nejpozoruhodnější je továrna na magické pomůcky, která zásobuje tuto i další dimenze. Nachází se v sousední dimenzi a je přístupná z kanceláře v jeho obchodě. Zaměstnává v ní několik stovek dělníků. Odhadovaný roční příjem jenom z téhle továrny se pohybuje v polovině rozmezí sedmiciferných částek."

Dabel se přestal šklebit.

"Jak tohle všechno víte?" vyjel. "To je přece tajný!"

"Myslí si také, že je svůdník, ale na podporu tohoto tvrzení existuje jen málo důkazů. Společnice, se kterými bývá vídán na veřejnosti, jsou za doprovod placeny a žádná nevydržela déle než týden. Zdá se, že ty peníze nepovažují za dostačující, aby snášely jeho nechutnou povahu. Pokud se jídla týká, má rád brokolici."

S lehkým úsměvem jsem se obrátil ke splasknutému Dablovi.

"...a tohle je, pane, talent, kterým Zajda získala tuto práci. Líbil se vám tento příklad?"

"S tou brokolicí se spletla," řekl Utrejch tiše. "Brokolici nenávidím."

Mrkl jsem na Zajdu, která mrkla zpět.

"Zaznamenáno," řekla. "Ještě něco dalšího, šéfe?"

"Zůstaň tady, Zajdo. Nejspíš budu potřebovat tvou pomoc při stanovení ceny za naše služby panu Utrejchovi... tedy pokud se dostane k tomu, aby nám pověděl, co je jeho problém."

To Dabla vytrhlo z tranzu, do kterého se šokem dostal.

"Já vám povím, co je problém! Tady slečna Zajda měla zatraceně pravdu, když povídala, že fabrika na magické hračky je můj nejceněnější majetek. Potíž je, že mě někdo bezohledně okrádá! Drobnějšma krádežema přicházím o majlant!"

"Kolik procent dělá ztráta?" zeptala se Zajda, která ihned zpozorněla.

"Necelejch čtrnáct procent... dohromady za posledních šest let."

"Mluvíme o maloobchodních nebo velkoobchodních cenách?"

"Velkoobchodních."

"A kolik je vaše nynější ztráta?"

"Necelejch osm procent. Vědí přesně, po čem jít... malý, ale drahý věcičky."

Opřel jsem se a snažil vypadat chytře. Po dvou větách jsem naprosto nevěděl, o čem je řeč. Bylo ale vidět, že Zajda ví, co dělá, tak jsem to nechal na ní.

"Každej, koho sem tam poslal, aby to vyšetřil, se tam ani nestačil rozhlídnout, a už ho označili za špióna vedení," povídal Utrejch. "No, a dostalo se ke mně, že váš personál má nějaký kontakty s organizovaným zločinem, a tak sem si myslím..."

Schválně nedomluvil, pak pokrčil rameny, jako by mu bylo trapné myšlenku dokončit.

Zajda na mě pohlédla a bylo vidět, že potlačuje úsměv. Byla neteří dona Bruceho, ctihodného kmotra Mafie, a vždycky ji pobavilo, když se zblízka setkala s pověřivou bázní, kterou vůči organizaci jejího strýčka nezasvěcení pociťovali.

"Myslím, že vám můžeme pomoci," řekl jsem opatrně. "Samozřejmě, bude to něco stát."

"Kolik?" opáčil Utrejch a už se chystal k tomu, co je ve všech dimenzích uznáváno za dabelskou specialitu... k handrkování.

Namísto odpovědi naškrábala rychle Zajda něco do svého bloku, ze kterého list vytrhla a podala ho Utrejchovi.

Dabel na něj mrkl a zbledl do bledě růžova.

"COŽE!! To je zlodějina a vy to víte!"

"Ne, když uvážíte, na kolik vás přijdou ty ztráty," pravila Zajda sladce. "Víte co? Jestli byste byl radši, takto můžeme udělat takhle... řekněme polovinu z procentuálního snížení krádeží, jakmile ten případ vezmeme?"

Během několika úderů srdce přešel Utrejch z růžové do sopečně rudé.

"Dobrá! Dohodnuto... podle původního návrhu!"

Lehce jsem přikývl.

"Fajn. Ihned na to vyšlu pár agentů."

"Tak počkat! Já platím takovýhle ceny a to za ně ani nedostanu služby samotného šéfa? Na co si to hrajete? Já chci..."

"Velký Skeeve ručí za každou smlouvu M.Y.T.H. Inc.," přerušila ho Zajda. "Pokud si přejete nasmlouvat jeho osobní služby, byla by cena podstatně vyšší... řekněme, například rozhodující podíl akcií v podniku."

"Dobrý, dobrý! Chápu!" prohlásil Dabel. "Pošlete svoje agenty. Jenom aby byli dost dobrý, to je všechno. Při takovejch cenách očekávám výsledky!"

S tím vypochoďoval z kanceláře a nechal nás se Zajdou o samotě.

"Kolik jsi mu napočítala?"

"Jenom naši obvyklou sazbu."

"Opravdu?"

"No... přirazila jsem mu malou prémii, protože se mi nelíbil. Nějaké námítky?"

"Ne. To já jenom ze zvědavosti."

"Hele šéfe, nevadilo by ti, kdybych se do tohohle pustila já? Nemělo by to trvat dlouho a docela jsem na to zvědavá."

"Tak jo... ale ne jako šéf operace. Chci, aby tě bylo možný stáhnout zpátky, kdyby to tady v kanceláři začalo hořet. Povede to tvůj parťák."

"Žádný problém. A koho do toho se mnou určíš?"

Opřel jsem se a usmál.

"Neuhádneš? Zákazník chce organizovaný zločin, tak ho dostane!"

Kvido vypravuje

"Kvido, seš si jistý, žeš to pochopil správně?"

To řekla Zajda. Z nějakýho důvodu považoval šéf za vhodné určit k ní pro tuhle práci mě. Pro mě to bylo v pohodě, protože na Zajdu se rozhodně dá dívat a navíc je to bystrá hlavička. Řek' bych, že je chytřejší než já, což o mnoha lidech, ať už chlapících nebo kočkách, neříkám.

Nervózní jsem byl jenom z jedny věci. Stejně tak, jak je chytrá, tak je vždycky při práci ustrašená. Její problém totiž je, že si myslí na šéfa. Všichni o tom víme, protože to bylo jasné jako facka od chvíle, kdy se poprvý potkali. Dokonce i šéf si toho všiml, a to už je co říct, protože i když šéfa obdivuju jako organizátora, tak jakmile se jedná vo sukně, moc za ušima nemá. Abych vám přiblížil, co mám na mysli. Jakmile zjistil, že po něm Zajda jede, znervózněl, že málem vomdlel. A to je chlapík, co bez mrknutí oka zvládnul různý upíry a vlkodlaky, o donu Brucovi ani nemluvě. Jak říkám, holky nejsou jeho silná stránka.

Mluvil jsem ale o Zajdě a jejím problému. Nakonec se jí podařilo šéfa přesvědčit, že jí nejde o vdavky, ale jenom o jeho další kariéru v podnikání. To byla bohapustá lež a všichni jsme to věděli... i když to vypadalo, že šéfa to ošálilo. Dokonce i ten zelený žabař Aahz pochopil, o co Zajdě jde. (To mě trochu překvapilo, protože sem si vždycky myslel, že dovede dělat hlavně jenom rámus.) Jediný, co Zajda udělala, bylo, že vyměnila jednu návnadu za druhou. Její hlavní cíl se vůbec nezměnil.

Nešťastným důsledkem toho je, že místo, aby šéfa mámila svým tíllem, který, jak už jsem řekl, je mimořádný, snaží se teď získat jeho obdiv tím, jaká je ostrá kočka. Což by zas tak přehnaně těžký nebylo, protože je dostatečně prohnaná, ale jako všechna děvčata cítí, že na to, aby se jí její záměr vydařil, má vymezený čas - dokud vypadá dost dobře. Takže teď se pořádně snaží, aby si jí šéf všimnul.

Pak jí ale bohužel dělá opravdu těžkou hlavu, s kým bude zrovna pracovat. Tak hrozně se bojí, že by jí někdo jinej moh pošramotit služební záznam, že svým nervózním všechno přehnaně kontrolujícím brebentěním dokáže vytočit i tak zkušenýho experta, jako sem já. Protože je to ale stejně skvělá holka, všichni jí držíme palce a snášíme to.

"Ano, Zajdo," řekl sem.

"Co ano, Zajdo?"

"Ano, Zajdo, sem si jistě, že sem to pochopil správně."

"Tak mi to zopakuj."

"Proč?"

"Kvido!"

Jakmile Zajda začne tímhle tónem, nezbyvá nic jinýho, než jí vyhovět. Zčásti proto, že součástí mojí práce je podporovat kolegu při operaci, ale taky proto, že když Zajdu podle ní zarmoutíte, má znamenitý levý hák. Tento fakt jednou náhodou objevil můj synovec Frigo, když ještě nevěděl, že je to neteř dona Bruce. Sám sem měl příležitost si o jeho čelist, která je jako kovadlina, pořádně pochroumat ruku, takže sem nijak netoužil si sílu úderu, kterým ho složila, vyzkoušet. Radši sem se teda rozhodl její poněkud protivný žádosti vyhovět.

"Šéf po nás chce, abysme zjistili, jak to, že určitý zboží úspěšně putuje ven z fabriky, aniž by to zjistili," řekl sem. "K tomu se mám zamíchat mezi dělníky jako jeden z nich, jestli se mi povede zjistit, jak se to děje."

"A..." řekla a upřeně na mě koukala.

"...a ty uděláš to samý, jenže s úředníky. Na konci tejdne se sejdeme abysme to dali dohromady a viděli, jestli náhodou neštěkáme na špatnej strom."

"A...", řekla zase a vypadala trochu nazlobeně.

V tu chvíli jsem trochu znervózněl, protože očividně očekávala, že budu pokračovat. Já už ale všechny pokyny zopakoval.

"...a... ehm..." pravil jsem a snažil se přijít na to, co sem přehlíd.

"...a nedělat žádný potíže!" dokončila s tvrdým pohledem. "Jasný?"

"Jo. Jasně, Zajdo."

"Řekni to!"

"...a nedělat žádný potíže."

Docela mě ranilo, že Zajda měla takovou potřebu tohle mi připomínat tak důrazně, protože podle mého názoru rozhodně nemám v povaze dělat kdykoliv nějaký potíže. Frigo i já se svým způsobem snažíme ne zcela nezbytným debatám násilné povahy vyhnout, a když už jsou nám vnuceny, snažíme se je všemi silami ukončit. Rozhodně jsem však Zajdě své raněný pocity nesdělil, protože jsem věděl, že je skvělá a že úmyslně tak citlivou osobu jako sem já ranit nechťela. Jak sem už vysvětlil byla jenom víc nervózní, aby se tahle práce povedla. Kdybych ukázal, jak necitlivě a krutě se chovala, bylo by to pro ni ještě horší. Při své práci jsem se už setkal se spoustou lidí, co byli podobně nervózní, když se chystali na větší akci. Jednou jsem dělal s chlapíkem, který si při čekání, až to začne, pohrával s ostrým nožem a obvykle k tomu používal těla svých kumpánů. To se ale v takovýchhle případech dá pochopit a není nutný se hned nad takovými osobními slabostkami pohoršovat, zejména když jde do tuhýho. To je jedno z tajemství

úspěchu, na které sme my, co chodíme do akcí, přišli velmi brzo. Ať je tomu jakkoliv, musím připustit, že se mi vždycky příšerně ulevilo, když nastal čas to spustit, zejména když mi to dovolilo se na chvíli se Zajdou rozloučit.

Jako dělník sem se musel do práce hlásit daleko dřív než bílý límečky jako Zajda. Proč tomu tak je, nevím, ale je to jedna z těch nevyhnutelných nespravedlností, kterejch je život plnej... jako třeba že fronta, do který se postavíte, postupuje vždycky nejpomalejš.

Abych se připravil na svý utajený manévry, musel sem oželet skvělej ohoz a obléknout se tak, abych vhodně zapadal mezi dělníky, kam sem se měl zamíchat. Tohle jediný mi na tý práci nesedělo. Víte, čím je dělník lepší, tím víc se oblíká jako pobuda nebo otrhanec, takže vypadá, jako by se chystal vyválet, nebo jako by ho už vyváleli v bahně. Což je naprostej opak toho, co sem se naučil na obchodní fakultě.

Pro ty z vás, pro které bylo to poslední překvapující novinkou, bych měl honem podotknout, že jsem skutečně navštěvoval nejlepší školy, protože to byl jedinej způsob, jak získat vysokoškolskej titul, který vlastním. Možná, že se někteří z vás diví, a pár takových vás na beton je, proč si osoba s takovým vzděláním vybrala takovej druh práce, jakou musím zastávat já. Mám proto dva důvody: za prvej sem společenskej člověk a dávám přednost práci s lidma, a za druhý, zjistil jsem, že moji citlivou povahu odpuzuje bezohlednost, která je pro práci špičkového manažera nezbytná. Já to prostě v sobě nemám, abych ničil životy lidí propouštěním a zavíráním továren a podobnými věcmi. Spíš jsem zjistil, že je daleko společenštější příležitostně zlomit jednu nebo dvě nohy nebo maličko někomu upravit obličej, než žít v daleko větší spoušti, způsobený vrcholným managementem pro dobro jejich úctyhodných společností. Tudíž, protože jsem měl opravdu záviděníhodnou možnost výběru svý profesionální cesty, vybral sem si konvenčně být raději příjemcem rozkazů než jejich vydavatelem. Je to čistší způsob, jak si vydělat na živobytí.

No, takže sem se časné ráno vypravil do práce a u fabriky sem byl ještě dřív, než bylo potřeba. Řeknu vám, že to na mě udělalo dojem jako máloco předtím. Bylo to jako robotárna Santa Klause na severním pólu, kde makaj elfové.

Když sem chodil do základky, čet sem spoustu komiksů. Hlavně mě v nich braly reklamy na rentgenový brejle a prdící polštářky a podobný věci, který sem si nemoh dovolit, protože sem nebyl žádněj extra školák a tudíž sem měl mň peněz než je průměr v osmi letech. Jakmile sem ale vešel do fabriky, došlo mi náhle, že sem se bál zbytečně, že mě tenhle druh potěšení mine.

Bylo to tam ohromný. Tím myslím, že to bylo opravdu velký. Od zdi ke zdi až po strop to tam bylo nácpano běžícími pásy, nádržemi a hromadami materiálu a beden popsaných nápisy v jazycích, které nemám tu čest znát. Stejně tak to tam bylo nácpano i dělníky, který přecházeli sem tam a kontrolovali ciferníky a tlačili vozíky a předváděli ten druh činnosti, co se předvádí, když sou otevřené dveře a moh by kolem nich náhodou projít někdo z vedení cestou k automatu na kafe a juknout dovnitř, jak se ostatní činí. Ještě působivější bylo ale vyráběný zboží. Jako obdivovatel levnejch žertovnejch blbůstek sem si podle prvního pohledu připadal, jako bych umřel a dostal se do ráje. Podle mýho odhadu, i když neobornýho, tohle byl hlavní zadavatel těch reklam, o kterejch sem už mluvil, a i dodavatel většiny pouličních obchodníků na Bazaru, co zásobujou turisty.

Hned sem taky uviděl, v čem je problém. Většina vyráběného zboží byla totiž malá a přenosná a kdo vám moh zabránit vytančit ven s několika kousky v kapse? Takovýhle zboží by bylo pokušením i pro svatýho a pochyboval sem, že by jimi tady většina pracantů byla.

V tu chvíli sem si myslel, že tím bude tahle práce podstatně snazší, než sem čekal. Moje logika mi říkala, že všechno, co potřebuju, je zjistit, jak bych sám moh ztopit pár těch věcíček, a pak koukat, kdo dělá to samý. Jasně, napadlo mě, že se mi vyplatí vyzkoušet si svýj zamejšlenej systém, jestli to tak opravdu jde provést, a přitom získat jednu nebo dvě malý prémie, se kterejma bych se moh před Frigem blejsknout.

Nejdřív sem se ale musel soustředit na to, abych se uved jako dobrej dělník, aby mě nikdo nepodezíral, že sem tam snad kvůli něčemu jinýmu než poctivý mzdě.

Práce, kterou mně určili jako první, byla pro osobu mejch schopností a zručnosti úplně jednoduchá. Všechno, co sem musel dělat, bylo nastříkat ždibec Elfího prachu na každej Kouzelnej lítací kobereček, kterej přijížděl po pásu. Vypadalo to, že nejhlavnější je se snažit, aby se ho tam nastříkalo co nejmň, protože Elfí prach je pěkně drahej a nikdo určitě nestojí o to, aby zákazník dostal víc, než si zaplatil.

Myslel sem na to a dal se do práce... abych brzo zjistil, že ta práce je daleko komplikovanější, než sem původně očekával. Elfí prach byl ve velkým pytlí, kterej se vznášel, protože to je to, co vlastně Elfí prach dělá. První trik je nenechat pytel vznášet, když s ním děláte, což je těžší, než se řekne, protože Elfí prach má dost síly na to, aby vznášel pytel a každýho, kdo by se ho snažil udržet dole. Jako kotva tam bylo bezpečnostní lano, ale to pytel drželo pro práci moc vysoko. Takže zatímco ste stříkali Elfí prach, museli ste s pytlem zápasit, což je podobnej výkon jako se snažit udržet pod vodou velkej nafukovací balon, na kterým děláte stoj spatný. Přitom se můžete spolíhat jenom na to, že bezpečnostní lano pytel udrží, aby neuletěl nahoru, což pytel často udělá. Nejspíš by vás zajímalo, proč to lano není kratší, aby udrželo pytel ve vhodný pozici, a tak práci usnadnilo. Řek bych, že to je důvod, proč dělnický matky topí svý děti hned po narození, jakmile si myslí, že je i mizivá šance, že by z nich mohli vyrůst výrobní technici.

Překvapilo mě, že nikdo nepovažoval za vhodný mě před dalším problémem, se kterým jsem se setkal, varovat. A to je to, že když s Elfím prachem pracujete, nesmíte zapomenout, že se vznáší, takže se namísto dolů sype nahoru.

Když sem se prvně pokusil nastříknout trošku Elfího prachu na Kouzelnej lítací kobereček, byl sem překvapenej, že se kobereček potom nevznáší. Přidal sem ještě trošku zmíněný látky, jestli sem jí tam náhodou nedal málo... a pak ještě trošku a přitom mi nedošlo, že místo dolů na kobereček se prach vznáší nahoru ke stropu. Naneštěstí sem se přitom nad koberečkem skláněl, protože sem se snažil držet pytel, aby neuletěl, a neměl sem ani páru, že prach vlastně stříkám na sebe a ne na podložku. První známkou, že věci jdou šejdrem, bylo, že sem ucítil, jak se moje nohy už nedotýkají podlahy a že se vznáším stejně jako pytel, kterej sem se snažil udržet dole. Naštěstí mám silnej stisk, že bych rozdrtil cihlu, a tak se mi podařilo se pytle udržet a stáhnout se po bezpečnostním laně dolů, namísto abych volně uletěl ke stropu. Pak

sem si dokázal oprášit Elfí prach ze šatů, a tak si zachovat nohy na zemi i důstojnost.

Jediný, co bylo na celý nehodě nesrozumitelný, byl nezáměr ostatních dělníků. Nejenom, že mi nepřišli v nesnázích na pomoc, ale taky se při tom zdrželi hrubého a bouřlivého halasu. Zejména to sem považoval za neobvyklý, protože dělnasové sou známý žertěři a příležitost pro laciný pobavení jen tak nevynechají.

Důvod se ozřejmil, když sme konečně měli pauzu na oběd.

Zrovna sem se usadil k obědu a poprosil souseda u stolu, aby mi podal ze stojánku ubrousek, na kterej sem nedosáh. Místo aby žádosti vyhověl, jak byste očekávali od civilizovaného člověka, zašklebil se ten šprýmař a odsekl, že nebude marnit čas s žádným špiónem společnosti, tím spíš mu podávat ubrousek. Jestli něco nesnáším, tak když mi říkají fízl, zejména když se stane, že jím opravdu sem. Proto sem považoval za nutný si to individuum tím nejpokojnějším a nejpřátelštějším způsobem podat, abych mu ukázal jeho mylnej předpoklad. Zrovna když sem si myslel, že sme navázali kontakt, všim sem si, že mě někdo mlátí židlí přes záda. To mi náladu nijak nepozvedlo, protože už začátku sem byl naštvanej. Jednou rukou sem praštil tlučhubou o blízku zed', a tak si ji uvolnil a čapnul toho kretěna, protože se napřahoval k další ráně. Zrovna mě to začínalo bavit, když se z davu, kterej se přirozeně při sledování naší diskuze shromáždil, ozvalo tiché varovné zapískání. Rozhlíd sem se a uviděl jednoho z předáků, jak se loudá, aby se podíval, proč ten rozruch.

Předáci sou na nejnižším stupínku vedení, obvykle to sou přeběhlíci od dělníků a tenhle nebyl výjimkou. Ani se neobtěžoval s pozdravem a začal se vyptávat, co se děje a kdo začal. Jak sem už poznamenal, byl sem docela rozčilenej a docela vážně sem uvažoval zapojit do naší diskuse i předáka, když sem si vzpomněl, jak byla Zajda nervózní a došly mi těžkosti, s jakýma bych jí vysvětloval, jak to, že mě první den z práce vyhodili pro hrubost na šéfy.

Proto sem oba tančící partnery pustil a začal předákovi vysvětlovat, že nikdo nic nezačal a nic se nestalo... že mi kolegové náhodou upadli a já jim prostě jenom pomáhal na nohy.

Moje vysvětlování sou velmi přesvědčivá, to by vám řekla každá porota, a předák se to rozhod bez otázek vzít a přehlíd i to, že sem tlučhubovi při vstávání pomáhal s takovým nadšením, že se ani nedotýkal nohama podlahy, když nás vyrušil. Možná to přičítal Elfímu prachu, kterej s oblibou zvedal ve fabrice všechno, co nebylo přivázaný. Ať už z jakýhokoliv důvodu, tu historku spolknul a odporoučel se. Zanechal mě tak, abych poobědval s mejma dvěma kolegy, jejichž oběd během těch hrátek poněkud utrpěl.

Ukázka mojí fyzický zdatnosti očividně každého přesvědčila, že opravdu nejsem žádnej špión od společnosti. Ty dva chlápce, co po mně tak neodborně skočili, byli teď celí žhaví, aby si se mnou přátelsky popovídali. Ukázalo se, že ten, kterému sem říkal tluchuba, se jmenuje Roxie a židlí šermující kámoš je Sion. Hned sme si padli do noty, protože vypadali na správný chlapy, i když nedokázali pořádně bouchnout, aby si ochránili vlastní kůži. Vypadalo to, že máme spoustu společnejch zájmů... jako sukně a občasný sázení na koničky. Samozřejmě, že okamžitě postoupili na první místa mýho seznamu podezřelých, protože když někdo myslí jako já, je taky pravděpodobný, že bude brát jenom malý ohledy na respektování soukromého majetku jinejch lidí.

Další věc, kterou mi řekli, než sme se vrátili k naší náročný práci, bylo, že ta práce s Elfím prachem, kterou dělám, je pořádněj voprúz vyhrazenej pro nováčky, co si neuměj vyjednat pořádnou práci. Takže mi navrhli, abych prohodil pár slov s předákem, protože na toho moje způsoby očividně udělaly dojem, a vyptal se, jestli bych nemoh dostat jinou práci, kde bych moh uplatnit svý nadání. Za tuhle radu sem byl pochopitelně vděčnej a bez dalšího prodlení se hodlal podle ní zařídít.

Předák mě opravdu vyslech a na zbytek dne mě poslal na jiný místo. Po příchodu na nový působiště mě ale napadlo, že by bylo možná moudřejší držet svou prořízlou hubu zavřenou.

Moje nová práce opravdu smrděla... a říkám vám, že doslova, jak je to jen možný. Všechno, co sem musel dělat, bylo stát na konci běžícího pásu a kontrolovat konečný produkty, který po něm přicházely. A když říkám "konečný produkty", tak to myslím taky hodně doslova. Ty bystřejší z vás už bezpochyby pochopili, o jakým produktu to mluvím, ale kvůli pomalejším čtenářům a střízlivým nakladatelům to objasním.

To, co sem kontroloval, byl gumovej Pejsánkův dárek ve třech velikostech: Trapas, Nechutný a Neuvěřitelný. Jasně, že takhle označený nebyly, to sem si je označil já už po malý chvilce práce. Jak už sem řek, tady je to prvotřídní výroba, takže se očekává, že se naše výrobky budou na trhu podstatně od podobných lišit. Smůla je, že jako výstupní kontrolor sem měl co do činění s hotovým výrobkem, což znamená, že ještě před uložením do krabice byla přidána "Skutečná vůně jako opravdová, co vám pořádně ulpí na rukou".

Další smůla byla, že sem nemoh najít ani toho předáka, ani ty dva šprýmaře, co mi tenhle zbytek odpoledne poradili. Samozřejmě, že sem si takovej luxus, jako někoho dlouho hledat, dovolit nemohl, protože dopravník běžel, ať kontrolor kontroloval nebo ne, a vlničku se začala práce hromadit. Protože s lopatou nejsem zrovna nejspokojnější, usoudil sem, že bude moudřejší nechat naší debatu na pozděje, kdy bude víc času.

Nemyslete si, ta práce mi zas tak nevařila. Jedna z otravných prací doma, o kterou jsme si vždycky s Frigem házeli mincí, bylo uklízení po šéfově draku. Chápete jistě, že vedle toho vypadá Pejsánkův dárek jako prkotina. Vlastně mě to při práci skoro rozesmálo, protože teď měl tu čest jenom sám Frido, takže ve srovnání s ním jsem na tom byl docela dobře. A pak taky to, že si ze mě Roxie a Sion vystřelili, bylo známkou toho, že mě vzali mezi sebe, což mi mou práci značně ulehčí.

Jedinej problém s mým pracovním zařízením, a to hlavně díky výrobku, se kterým sem pracoval, bylo, že sem usoudil, že by dneska večer nebylo moudrý testovat bezpečnostní opatření. I kdybych chtěl otočit pár kousků, po čemž sem nijak netoužil, protože, jak už sem řek, doma jich už beztak máme spoustu a daleko lepší kvality, tak "Skutečná vůně jako opravdová, co vám pořádně ulpí na rukou" vylučovala, že bych bez povšimnutí prošel i okolo tý nejtupější stráže.

Jak se ukázalo, zaplat'pánbů za to inkognito. Jakmile odzvonila padla, zjistil sem, že pronýst z týhle fabriky něco ven

není vůbec tak snadný, jak sem si původně myslel. Všechno, co dělníci z fabriky nesli, si několikrát pečlivě prohlídli ostržím zrakem chlapíci, který určitě své práci rozuměli. I když sme nemuseli jít na osobní prohlídku, museli sme jeden za druhým projít řadou alarmů s různými paprsky, který nás měli proklepnout, jestli nemáme výrobky nebo věci patřící společnosti. Stejně sem se málem dostal do potíží, protože z ranní práce na mně pořád zůstala špetka Elfiho prachu. Roxie si ale stoup přede mě a vysvětlil to strážím, který se rychle seběhly a usnesly se Elfi prach sklepat a nedělat z toho vědu.

To mezi mnou a Roxiem srovnalo ten žertík s Pejsánkovým dárkem a potom, co sem se Sionem párkrát bacil o zeď, abych mu ukázal, jak oceňuju jeho účast na tom fóru, vyrazili sme spolu hledat nějaký pořádný rozptýlení.

Jestli se vám to poslední zdá náhodou trochu povrchní, musíte, než vyslovíte svůj soud, celou situaci uvážit. Myslím, že už to bylo řečený, že tahle fabrika je umístěná v jedný z utajených dimenzí, na který se Dablové specializovali. Protože jediná cesta z Bazaru do týhle dimenze vede přes majitelův obchod a ten by nebyl nadšenej, kdyby se mu každou šichtu couraly přes obchod stovky dělníků, je částí smlouvy o práci v řečený fabrice, že souhlasíte, že v tý dimenzi zůstanete jeden týden. Proto má majitel pro dělníky i ubytování, ale protože je to dokonce i na Dabla mizera, jsou v každým pokoji dělníci z různý směny. Takže to znamená, že ve svém pokoji můžete být jenom jednu směnu a zbytek času buď pracovat, nebo se někde potloukat. A abysme se mezi makáním a spaním nenudili, zařídil tu majitel spoustu barů, hospod, kin a videobarů. Něco ho to stálo, ale z našich výplat se mu to vrací. Jestli vám to trochu připadá jako uzavřená ekonomika, musím vám honem připomenout, že nikdo o Dablech netvrdí, že jsou na vydělávání prachů tupí. No, a tohle všechno vysvětluje, proč sem byl nucený vyrazit popíjet s Roxiem a Sionem, namísto abych se uchýlil do svého pokoje a přečet si nějakou klasiku, jak bych to udělal normálně.

Upřímně řečeno, tyhle skopičiny nejsou zdaleka tak špatný, jak říkám. To jednoduše proto, že vzhledem k mé pečlivě zachovávaný pověsti je trapný připustit, jak byly ty večery ve skutečnosti nudný, takže sem se to reflexivně pokusil vylepšit víc, než bylo třeba. Asi byste si mysleli, že volnej čas s bandou chlápů, co pracujou ve fabrice na čarovný a srandovní věcičky, bude kopa srandy. Třeba ještě větší sranda než dávat poldům falešný tipy. No, ale překvapili mě. Spokojili se s pitím a hraním a pár rvačkami pro zábavu... prostě, jak říkám, samý starý nudný věci, co normálně bandy chlápů dělaj. Většinou seděli a nadávali na práci ve fabrice, jak jim málo platí... moc sem tomu nevěnoval pozornost, protože není dělnas, co by si v tomhle ve svém volnu neliboval. V mžiku sem zjistil, že nikdo z nich není dost zběhlý v jemnějších finesách samostatnýho podnikání, jako je třeba zločin, natolik, abych si moh na úrovni pokonverzovat. V době specializace to není nic překapivýho, ale znamenalo to, že si nemám s kým popovídat.

Začal sem z toho mít depku... a ta se s ubíhajícím týdnem zvětšovala. Morálku mi neničila ani práce, ani společnost dělníků, ale spíš mizivá možnost sfouknout tuhle zakázku.

Čím dýl sem provozoval své skrytý pozorování, tím víc sem byl zmatený, jak se ty krádeže dějou. Čím víc sem poznával své spolupracovníky, tím víc jsem byl přesvědčený, že nejsou do ničeho takovýho zapletený, dokonce ani okrajově. Ne, že by se jim nedostávalo vtipný kaše, zapalovalo jim to stejně rychle jako každému, s kým sem byl ve škole nebo s kým sem kdy pracoval. To spíš skládám poklonu bezpečnostním opatřením v továrně, která by se při tom musela překonat.

Jak už sem řek, vládne věk specializace a žádnéj z dělníků, který sem poznal, se nejevil jako schopný mi v mém úsilí pomoci. Po týdnů intenzivního špekulování sem ještě nepřišel na způsob, jak zboží sebrat. Na způsob, o kterým bych si myslel, že má šanci na úspěch a stojí za to ho vyzkoušet. Když mi to došlo, nemohl sem uvěřit tomu, že by tyhle bezpečnostní opatření naboural nějaký amatér, jakkoliv talentovanej.

Když sem tohle uvážil, docházel sem k nepřijemnému závěru, nejen že máme jen malou šanci rychle to vyřešit, ale že je tu i možnost, že tenhle případ nerozlousknem vůbec. Takový pomyšlení mě pořádně znepokojilo a vedlo to k depresi, protože stejně jako každěj jinej mám rád úspěch.

Bodu mrazu dosáhla moje nálada na konci týdne, když sem dostal výplatní pásku. Na penězích, co sem vydělal jako dělník, mi moc nezáleželo, protože sem pořád dobře placený od šéfa. Nicméně mě překvapilo, když sem viděl, co mi moje týdenní dřina vynesla. Po pravdě řečeno, to sem se opět vyjádřil značně skromně. Nebyl sem překvapený, byl sem šokovanej... což není moc dobrý, jak by vám každý v Mafii řekl, protože když sem šokovanej, mám sklony fyzicky ukázat, jak moc mám pocuchaný nervy.

Díky tomu, že mi o peníze tak nešlo, byl sem šokovanej jen málo. Proto mě od účetního, co nás vyplácel, zmákli odtrhnout jenom tři chlapíci. V tý době sem už dostal zásah několika šipkami s uklidňujícím prostředkem. To je standardní vybavení pro většinu společností na Bazaru pro usnadnění řešení personálních problémů. Pokud náhodou tohle vaše společnost nemá, vřele vám to doporučuju, protože vás to ušetří zneschopnění vašich účetních a tím i ušetří náklady na záchvny nových.

Jakmile sem se uklidnil natolik, že sem rozbíjel jenom nábytek, a účetní se dal dohromady, to jest, že dostal první pomoc, aby moh vůbec mluvit, vysvětlil mi realitu života. Z mého platu byla stržená nejen útrata z hospod, ale i nájem pokoje. Byla to jenom třetina, co si počítají za pokoj, což bylo mnohem víc než v těch nejvíc nóbl podnikcích, ve kterých sem byl ve svém dekadentním životě pravidelným hostem. Byly tam vypočítaný všechny škody nebo zmetky, co souvisely během týdne s mým pracovním flemem, do poslední špetky Elfiho prachu. Normálně by mě zajímalo, jak tohle všechno spočítali, protože to ukazovalo, že dělnasové ve fabrice jsou lepší než bezpečnostní služba, co nás pořádně proháněla. V tu chvíli mě ale pořádně vytočilo, že mě obviňujou z malíckostí, než abych se zajímal o cenu ztrát.

Chystal sem se naplno na celou situaci vyjádřit svůj názor, ale Roxie mě zadržel. Vysvětlil mi, že to nebylo připravený speciálně na mě, ale že to je opravdu politika skoro každý společnosti, kterou musí trpět všichni dělníci. Taky zdůraznil, že i náklady na první pomoc pro účetního mi strhnou z platu, a tak mi do další výplaty skoro nic nezbyde.

Takže když sme se po tejdnu se Zajdou sešli k naší poradě, byl sem dvojnásob sklíčenej, protože sem to bral ne jako

selhání, ale jako naprostý fiasko toho nejhoršího druhu.

"Kvido, co se stalo?" řekla, když jsme se potkali. "Vypadáš příšerně!"

Jak sem řekl, Zajda je bystrá hlavička, ale pořád je to ženská. To znamená, že má neselhávající čuch co říct, aby mužského v úzkých fakt povzbudila.

"Mám depku," řekl sem, protože u toho nebyla, když sem to vysvětloval vám. "Pracovní podmínky ve fabrice sou strašný, hlavně ten plat, co dostáváme."

Zajda obrátila oči v sloup a soucitně zasténala.

"Ach, Kvido! Ty mluvíš jako... jak se jim říká? Aha, ano. Zrovna jako dělník!"

"To proto, že já sem dělník!"

To mi vysloužilo tvrdý pohled.

"Ne, to nejsi," řekla fakt ostře. "Ty pracuješ pro M.Y.T.H. Inc. a vyšetřuješ tady případ. Teď přestaň fňukat a jdi k věci."

Napadlo mě, že má opravdu neobvyklej způsob, jak přivést člověka na lepší myšlenky.

"Jak si přeješ," prohlásil sem a nedbale pokrčil rameny způsobem, co si obvykle schovávám pro oficiální jednání.

"Nikam sem se nedostal, sem ve slepý uličce. Po tejdnu sem nic nezjistil a nemám ani nejmenší představu, co dál."

"V pořádku!" řekla a usmála se tak, že by roztál ledovec. Moc jich ale na Bazaru není, abych si moh svý přirovnání ověřit. Přirozeně mě to překvapilo.

"Nejspíš mě moje malý, ale dobrý ouška zradily, Zajdo. Rozuměl sem dobře, žes řekla, že je v pořádku, že sem se ve vyšetřování nikam nedostal?"

"Správně. Víš, myslím, že něco mám, a když ty nemáš nic z fabriky, možná bys mi moh pomoci s mými teoriemi! Chci po tobě tohle..."

Podle Zajdinych instrukcí jsem následující týden zahájil tím, že sem předáka přitlačil, aby mě přidělil do skladu k inventurám. Ze začátku se zdráhal, protože nemá rád, když mu dělnasové mluví do práce, ale potom, co sem mu zdůraznil, jak malou nemocenskou nám majitel platí, dostal rozum.

Abych Zajdě pomoh, jak chtěla, musel sem jedinej materiál, co přicházel do fabriky, dvakrát zkontrolovat a vnitřní poštou jí poslat zvláštní kopii seznamu z každýho dne. To mě ohromně potěšilo, protože nejen že to byla snadná práce, ale taky sem při ní měl spoustu času, kterej sem moh věnovat svým vlastním plánům.

Víte, pořád mě nemálo štvalo, jak odbyli mou stížnost na výplatu. Proto sem se rozhod zahájit takový malý soukromý vyšetřování, jak to vlastně s pracovníma podmínkama v podniku vypadá. Protože mám oči vycvičený z obchodní akademie, což většinu dělníků nepostihlo, bylo mi brzo jasný, že tu něco smrdí hůř než Pejsánkův dárek.

Jenom pro příklad. Do fabriky se najímaly nejrůznější stvoření, spoustu z nich ani nejde popsat a nebejt sprostěj. Není to žádný překvapení, protože se sháněly hlavně po Bazaru, ale skřípalo to v rozdílech, jak byly placený.

Než to špatně pochopíte dovolte mi, abych vám svůj pohled na věc trochu osvětlil. Pokud si udělá svůj díl práce, tak mě osobně moc nezajímá, kdo nebo co vedle mě pracuje. Všimněte si, že sem se ani nezmínil, že Roxie je zářivě oranžovej a Sion nafialovělej, protože si myslím, že to s mým hodnocením jejich osobností nebo schopností nemá co dělat. Připouštím, že sem trochu nesvůj, když je nablízku něco, co má víc rukou nebo nohou než já. To je ale spíš profesionální reakce. Mohlo by se totiž stát, že bysme měli rozdílný názory. Můj styl boje ale počítá s protivníkem, co může naráz bouchnout nebo kopnout stejněkrát jako já. A pár pěsti navíc, to je pořádněj rozdíl. Ale jak už sem řekl, to je spíš profesionální ostražitost, než nějaké jejich hodnocení. Tohle říkám jenom proto, že náhodou můžou bejt některý mý poznámky pochopený nesprávně. Já takovej nejsem.

Ale jak už sem řekl, ve fabrice makala spousta divnejch stvoření. Povážlivý na tom bylo, že i když měly paže navíc a v některých případech dělaly práci za víc dělnasů, plat měly stejnej jako ostatní. Jim se to možná mohlo zdát nespravedlivý, ale já v tom viděl ohrožení dělníků s obvyklým počtem rukou a nohou. Je jasný, že by podnik pořádněj ušetřil, kdyby těch stvoření najal co nejvíc a ty druhý nechal plavat.

Další nesrovnalost, kterou sem zjistil, se týkala bezpečáků, který sem nemoh pominout. To mě fakt zajímalo, protože hned jak sem přijel, bylo jasný, a ani sem na to nemusel bejt účetní, že jestli je podnik platí, jak si zaslouží, jsou náklady na ně podstatně vyšší, než by bylo ekonomicky moudrý. Na odpověď sem narazil náhodou, když se mi poštěstilo potajmu poslouchat pár bezpečáků, který klábosili o práci po službě. Vypadalo to, že jsou stejně jako dělníci málo zaplacený, přestože hlídají věci za milióny! I když je to bezpochyby nefér, ke svým poznámkám sem to nepřipojil. Zjistil sem totiž, že to není nejen obvyklý, ale u podniků a společností už spíš zvykem svou bezpečnostní službu nedostatečně platit. Myslím si, i když se to může zdát praštěný, že to tak má bejt. Jestli by si hlídači slušně vydělávali, pak by zločinci jako já šli spíš dělat jejich práci, protože mají pevnou pracovní dobu a zajištěnou penzi. A to při profesi, kterou mám já, není. A kdyby nebyly zločiny, nebylo by třeba žádných hlídačů a všichni bysme skončili jako nezaměstnaný. Z tohohle pohledu se stávající stav jeví jako nejlepší.

Pořád sem ale měl oči i uši otevřený, dokud sem si nemyslel, že sem dal dohromady dostatek nespravedlností, abych uspěl. Pak sem čekal na správnou chvíli, kdy s tím vyjít ven. Moje trpělivost nemusela bejt zkoušená dlouho, protože jak už sem poznamenal, dělnasové rádi na svou práci nadávaj, a ukázalo se, že ani dnešní večer není z tohohle pravidla žádnou výjimkou.

"Co myslíš ty, Kvido," obrátil se ke mně Roxie. "Maj to horší chlapi, co dělaj Kapající záchody, nebo ty, co dělaj Prdící polštářky na baterky?"

Než sem odpověděl, předved sem hluboký zamyšlení.

"Myslím," řekl sem zřetelně, "že kdyby tu místo mozků byl dynamit, tak by ani nestačil na to, aby se fabrika mohla vysmrkat."

Chvilí mu trvalo, než mu to došlo, ale pak bylo vidět, že to pochopil správně.

"Co to má znamenat?"

"Znamená to, že tu sedím a poslouchám vás už skoro dva tejdny a od nikoho sem ještě neslyšel, vo co tu vopravdu de."

"Tak dobrý, pane Pejsánkův dárečku, jestli si tak chytřej, tak proč nám, co tu makaj roky, neřekneš, cos zjistil za celý dva tejdny?"

Rozhod sem se ignorovat tu vtipnou narážku na Pejsánkův dáreček, protože nás poslouchali dělnasové u několika stolů a obával sem se, že bych ztratil jejich pozornost, kdybych se pustil do Roxieho a rozbil mu hlavu.

"Vy chlapci se pořád jenom hádáte, kdo to má horší a přitom vám uniká to podstatný. A to je, že vy všichni z toho máte velký kulový."

Potom sem sesumíroval asi tucet nejkřiklavějších příkladů vykořisťování dělníků, který sem při svém vyšetřování zjistil. Poslouchal celej bar a ozývalo se jenom hrozivé mumlání.

"Tak jo, Kvido. Ted' si zabodoval," řekl Roxie a chtěl se napít z dopitý sklenice. "A co s tím asi tak máme dělat? My tu fabriku neřídíme."

Nasadil sem úsměv, při kterým si svědkové nemohli najednou na nic vzpomenout.

"Fabriku sice neřídíme, ale můžeme se rozhodnout, jestli za těchhle podmínek budeme za takovej plat dělat, nebo ne."

Na to se Roxie rozzářil, jako kdyby vyhrál v loterii.

"Jasně!" prohlásil. "Oni říděj fabriku, ale bez nás dělníků odsud nevyjde ani jeden Pejsánkův dárek!"

Dav se ted' probudil, pití šlo jedno za druhým, samý plácání po zádech, když se někdo pesimisticky zeptal.

"A co jim zabrání najmout nový dělníky, když my přestanem dělat?"

To řekl Sion. Možná ste si všimli, že neplácá zdaleka tak jako Roxie, ale když pusu otevře, ostatní ho poslouchaj. Ted' tomu nebylo jinak. Celá místnost ztichla, jak se dělnasové snažili soustředit na nověj problém.

"Ale no tak, Sione," řekl Roxie a snažil se to odbýt smíchem. "Který idioti by za těchhle podmínek makali za takovej plat!"

"Roxie, my už to děláme roky! Neřek bych, že budou mít nějaký potíže najít nový pracanty, stejně jako našli nás."

Usoudil sem, že nastal čas, abych se do toho vložil.

"Pár věci si přehlíď, Sione," řekl sem. "Tak za prvý, najmout a zacvičit nový pracanty, to zabere čas, a během tý doby se nevyrobí a neprodá ani jeden Pejsánkův dárek, což znamená, že majitel přijde vo prachy, což se mu nebude líbit."

Na to Sion jenom pokrčil rameny.

"To je pravda, ale možná, že spíš zvolí krátkodobou ztrátu z přerušení práce, než trvalý zvýšení nákladů, když by nám zvýšil platy."

"Což náš přivádí k dalšímu, cos přehlíď."

"A to je?"

"To sou hrozný pracovní podmínky, který by ty nový museli snášet, zatímco my ne! Každý ráno by museli projít kolem nás, a i když bezpečáci jsou při hlídání fabriky esa, podle mýho nejlepšího odhadu nebudou schopný chránit všechny nový pracanty."

To uspokojivě tuto otázku vysvětlilo a my se pustili do vypracování detailů. Zvenčí se možná zdá jednoduchý zorganizovat dělnický hnutí, ale spoustu je toho třeba naplánovat, ještě než se věci dají do pohybu. Další dvě směny se to šířilo a dával se dohromady seznam požadavků. A to ani nemluví o podpůrným fondu pro případ, že by nás druhá strana chtěla vyhladovět.

Spousta chlapů chtěla, abych to ved já. Kvůli čistýmu svědomí sem to však vzít nemoh a povedlo se mi prosadit Roxieho. Jako alibi mi posloužilo, že dělníky by měl reprezentovat někdo, kdo má víc než dvoutýdenní zkušenosti v práci. Ve skutečnosti sem ale nevěděl, kdy mě šéf stáhne zpátky k mým obvyklým povinnostem a nechtěl jsem v tom nechat hnutí plácet, když by se jeho vůdce náhle vypařil. Místo toho sem se přihlásil, že budu dávat lekce, jak zacházet s uchazeči, který se podnik bude snažit najmout. Většina z nynějších pracovníků totiž ani nevěděla, jak při vyjednávání použít železnou montážní páku.

Tak sem byl zaneprázdněnej prací ve skladu a pomocí hnutí, že sem málem propás naší týdenní schůzku se Zajdou. Naštěstí sem si vzpomněl. Zajda je totiž kočka a kočky nemaj rády, když se na ně zapomíná.

"Ahoj, brouku!" řekl sem a utahaně na ní zamrkal.

"No, je vidět, že máš lepší náladu," nenučila a zazubila se na mě. "Myslela jsem, že mám pro tebe dobrý zprávy, ale asi to už víš."

"Vím? Co bych měl vědět?"

"Zakázka je vyřízená. Rozlouskla jsem to."

Najednou sem se cítil trošku rozpačitě a provinile, protože sem si celý dny na náš úkol ani nevzpomněl, ale povedlo se mi to skrejt hraným nadšením.

"Nekecáš? Ty si přišla na to, jak se tu krade?"

"No, ono se vlastně ukázalo, že jde o zpronevěru, ne o krádeže. Jeden z Dablů v účtárně si hrál s fakturama a platil za víc, než co do skladů přišlo."

"Zajdo," zarazil sem jí, "nezapomeň, prosím, že účetnictví sem nestudoval. Mohla bys mi to vysvětlit jako malýmu děcku, abych rozuměl, jak kradli?"

"Tak jo. Když nakupujeme suroviny, je každá dodávka spočítána a seznam je odeslán do účtárny. Podle toho seznamu platíme dodavatelům a i podle něj víme, kolik surovin máme na skladě. Náš defraudant měl s dodavateli dohodu a platil za víc materiálu, než jsme opravdu dostali. Falšoval příjmový doklady, aby byly na víc, a platil dodavatelům za zboží, který nikdy nedodali, a pak se s nima o peníze rozdělil. Potíž byla v tom, že ty samé počty se braly při inventuře, a tak záznamy vykazovaly víc zboží, než tam opravdu bylo. Když na to v podniku přišli, myslel si

majitel, že mu to zaměstnanci rozkradli. Chybějící zboží ale ukradeno nebylo, ono v továrně vůbec nebylo!"

Uznale sem hvízdal.

"To je úžasný, Zajdo! Šéf na tebe bude určitě pyšnej, až to uslyší."

Až z toho zčervenala.

"Nezvládla jsem to sama, víš. Nic bych nedokázala, kdybys mně tajně neposílal správný záznamy."

"To nic nebylo," prohlásil sem velkoryse. "Určitě zařídím, aby šéf věděl, jaký poklad pro něj pracuje, a aby to ocenil."

"Díky, Kvido," řekla a položila mi ruku na rameno. "Pokouším se na něj udělat dojem, ale občas si myslím..."

Zarazila se a koukla stranou. Zdálo se mi, že má v očích slzy. Abych tomu zabránil, protože by nás to oba určitě přivedlo do rozpaků, vrátil sem se k původnímu tématu.

"A co teď s tím vykukem provedou, když si ho chytí?"

"Nic."

"Cože?"

"Ne, to je špatně. Povýší ho."

"Nesmysl!"

Otočila se zpět. Viděl sem, že se uličnický zubí, což byla vítaná změna. "Opravdu. Ukázalo se, že je to majitelův švagr. Na majitele udělala chytrost té boudy takový dojem, že toho vykuka povýšil. Řekla bych, že chce, aby kradl pro podnik a ne podniku."

Chvilí mi trvalo, než sem si uvědomil, že moje obvykle hbitá pusa trčí otevřená dokořán. "A co to znamená pro nás?" dostal sem ze sebe.

"Dohodnutou cenu za úspěšné vyřešení plus tučnou prémie za rychlost. Stejně mám podezření, že část té prémie jsou vlastně peníze za mlčení, abychom nerozšiřovali, že majitele obíral vlastní švagr."

Byl sem opravdu rád, že sme ty krádeže vyřešili a že do toho nebyl zapletený žádný z kolegů, se kterými sem se skamarádil. Taký sem si ale uvědomil, že když je případ uzavřený, tak nebudu u toho, až Pejsánkův dárek udeří, abych jim pomohl.

"No, řek bych, že je vymalováno. Měli bysme teda dát zprávu šéfovi a uvidíme, co se stane, až vypadnem."

"Děje se něco, Kvido? Vypadáš trochu bez nálady."

"Ale to nic, Zajdo. Jenom sem myslel na to, že se mi bude po některých chlápcích z fabriky stejskat, nic víc."

"Možná, že ne," řekla úplně záhadně. Teď bylo na mě, abych na ní tvrdě kouknul. "Tak hele, Zajdo," řek sem, "jestli máš ještě něco v rukávu, tak ti radím, abys to vybalila. Víš, že překvapení moc rád nemám."

"Počkám s tím, až se vrátíme domů, ale myslím, že ti krátký úvod neublíží." Rozhlídla se, jestli nás někdo neposlouchá, naklonila se ke mně a začala šeptat, že sem jí málem nerozuměl.

"Zaslechla jsem v kanceláři řeči, že se v továrně zakládají odbory. Chystám se navrhnout Skeevovi, abychom se na to podívali... víš, udělat nabídku. Dovedeš si představit, co bychom si mohli účtovat za rozbití odborů?"

Náhle mě něco zaujalo na stropě.

"Ehm, Zajdo?" řek sem. "Vím, že chceš na šéfa udělat dojem, jak si ve shánění práce pro nás dobrá. Myslím si ale, že z dlouhodobého hlediska by bylo v nejlepším zájmu M.Y.T.H. Inc. tuhle záležitost vynechat."

"Ale proč? Jestli vzniknou odbory, tak majitel ztratí desetkrát tolik než tou defraudací. Můžeme tady udělat opravdovou ránu. Už přece ví, co dokážeme."

Na odpověď sem se opřel a pomalu usmál. "Když jde o opravdovou ránu, Zajdo, tak bych ti radil, aby ses nesnažila učit svou babičku, což sem v tomhle případě já, jak vybrat kurník. Navíc sou chvíle, kdy je moudřejší, aby toho zákazník o naší práci moc nevěděl... a věř mi, Zajdo, tohle je ten případ!"

Kapitola druhá

"Záleží pouze na tom, co pro vás "mít se dobře" znamená!"

-L. Borgia

"...nasazený agitátor a organizátor odborů! A myslí si, že mu za to, že mi podřezává krk, zaplatím!!" Podařilo se mi zachovat nehybnou tvář, i když to bylo těžší, než se zdálo. "No, víte, pane Utrejchu, já ho platil za to, že pomohl najít příčinu vašich ztrát, což vykonal, a vy jste ho platil za práci ve vaší továrně, kterou také vykonal. Takže nevím, na co si vlastně stěžujete."

Chvilinku jsem si myslel, že mi Dabel skočí přes stůl po krku.

"Stěžuju si na to, že váš takzvaný agent zorganizoval v mém podniku odbory a mě to stojí balík!"

"Nikde není důkaz, že se zapletl..."

"Tak jak to, že se jeho jméno objeví pokaždý, když..."

"...a i kdyby ano, nechápu, proč by mě to mělo zajímat. Já řídím podnik, pane Utrejchu, se zaměstnanci, ne s otroky. Co si dělají ve svém volném čase, je jejich věc, ne moje."

"Ale vystupoval jako váš agent!!!"

"...aby vyšetřil problém s krádežemi, který, jak už jsem řekl, byl vyřešen."

Když jsme hovořili, strčil do kanceláře hlavu Kulík. Když viděl, co se děje, vešel dovnitř, už v roli velkého zlého trola. Pokud se divíte, že pracuji zrovna bez sekretářky, je to proto, že mi připadalo moudřejší, aby se Zajda i Kvido nějakou dobu moc neukazovali, dokud se nezjistí, co se doopravdy při jejich posledním úkolu stalo. Jako další opatření

jsem trval na tom, aby byli schovaní každý zvlášť, protože jsem se obával, že by Zajda Kvida zabila, kdyby s ním byla sama a měla ho na dosah ruky.

"...ted' kdybyste mě omluvil, pane Utrejchu, jsem poněkud zaneprázdněn. Pokud si přejete celou záležitost dále projednávat, ujme se toho tady Drsoň. Obvykle vyřizuje stížnosti zákazníků."

Dabel se chystal zuřivě vybuchnout a ohlédl se. Pak se znovu ohlédl a spolkl, co chtěl říct, ať už to bylo cokoli, a pohlédl vzhůru... a ještě výš! Jak mohu potvrdit z vlastní zkušenosti, zblízka vypadají trolové obrovsky.

"Malej Dabel chťit bojovat s velkým Drsoněm? Drsoň mít rád boj!"

Utrejch zrůžověl a obrátil se ke mně.

"Tak hele, Sk... Mistře Skeeve. Necháme to bejt, jo? Co kdybysme si promluvili, jak by mi ta vaše parta mohla pomoci s těma odborama?"

Opřel jsem se a ruce založil za hlavu.

"Nemám zájem, pane Utrejchu. Pracovní vyjednávání není náš obor. Pokud chcete malou radu zadarmo, tak vám radím, abyste se dohodl. Dlouhé stávky jsou velmi nákladné."

Dabel začal cenit zuby, pak ale mrkl na Kulíka a zkřivil tvář do úsměvu. Cestou ke dveřím neřekl ani slovo, a i pak promluvil se zřetelným respektem.

"Ehmm... jestli snad nežádám příliš moc, moh byste tam toho Kvida poslat, jenom aby dělníky pozdravil? Po tom, co tak zmizel, některý říkaj, že sem ho nechal odstranit. Trošku by mi to mohlo usnadnit vyjednávání."

"Vyřídím mu to... až ho uvidím."

Dabel s díky přikývl a odešel.

"Nic moc, co, Skeeve?" řekl Kulík, který už byl zase sám sebou.

"Jenom další spokojený zákazník M.Y.T.H. Inc., kterému jsme neumožnili vyjádřit jeho vděčnost," povzdechl jsem. "Připomeň mi, že Kvida nesmím poslat do akce bez naprosto jasných instrukcí. Hmmm?"

"A co takhle košík a vodítko?"

Zavrtěl jsem hlavou, poposedl na židli a přehlédl papírování, které se mi na stole urodilo vždycky, když byla Zajda pryč.

"To stačí. A co máš ty, Kulíku?"

"Hmm? Ale nic, opravdu. Hledal jsem jenom svou sestřičku, jestli by se mnou nechtěla jít na oběd. Není tady někde?"

"Tananda? Po pravdě řečeno, právě jsem ji poslal do akce. Lituju."

"Nic se nestalo. Mimochodem, cos tý harcovnici přidělil?"

"Ale nic velkého," odušil jsem a začal prohrabávat papíry, abych našel dopis, který jsem četl, když sem vpadl Utrejch. "Jenom vymáhání dluhu pár dimenzí odsud."

"COPAK SES DOČISTA ZBLÁZNIL?!!!"

Najednou se ke mně Kulík nakláněl přes stůl a jeho dvě nestejně velké oči jsem měl jenom ždibec od svých. Napadlo mě, že jsem ještě nikdy neviděl trola opravdu rozzuřeného. Z toho, co jsem viděl, jsem upřímně zadoufal, že už to nikdy neuvidím. Tedy, pokud se mi tohle povede přežít.

"Hej! Kulíku! Klídek! Co se děje?"

"TYS JÍ POSLAL SAMOTNOU VYMÁHAT DLUH?"

"Měla by být v pořádku," řekl jsem honem. "Vypadá to úplně nekomplikovaně. Vlastně proto jsem poslal jí a ne někoho z našich těžkých vah... Myslel jsem si, že tahle práce chce obratnost a ne svaly. A kromě toho, Tananda se přece o sebe umí dobře postarat."

Trol zasténal a sklopil hlavu, až mu bacila o stůl. Než promluvil, chvíli tak zůstal a zhluboka dýchal.

"Skeeve... Skeeve... Skeeve. Pořád zapomínám, žeš v naší rodince vlastně pořád ještě novej."

Začal jsem si dělat starosti.

"Ale no tak, Kulíku, co se děje? Tananda bude přece v pořádku, ne?"

Trol zvedl hlavu a podíval se na mě.

"Skeeve, ty si neuvědomuješ... s tebou jsme v pohodě, ale tys nás nikdy neviděl jen tak, samotný."

Nádhra.

"Podívej, Kulíku, tvá logika je jako vždy záviděníhodná, ale nemohl bys mi konečně říct, v čem je problém? Jestli si myslíš, že Tananda je v nebezpečí..."

"O NÍ SE NEBOJÍM!"

S viditelným úsilím se Kulík ovládl.

"Skeeve... pokusím se ti to vysvětlit. Sestřička je úžasná a já jí opravdu mám rád a obdivuju jí, ale má sklony... když je pod tlakem, to přehánět. Mamka vždycky říkala, že vlastně tak soutěží se svým starším bratrem, který dokáže bez námahy rozbít věci napadrt'. Někteří lidé, se kterými pracovala, o tom ale zjednodušeně mluvili spíš jako o špatný vlastnosti. V kostce řečeno, Tananda má větší nadání pro divoký ničení než já... nebo kdokoliv jiný, koho znám. A jestli ta práce, o který mluvíš, vyžaduje obratnost..."

Přestal a zavrtěl hlavou.

"Ne," prohlásil s jasným rozhodnutím v hlase. "Nejde to vyřešit jinak. Musím za ní a pokusím se zabránit, aby se jí to nevymklo z rukou. Do jaký dimenze že to měla namířeno?"

Tahle přímá otázka mě vytrhla z tranzu, do kterého mě jeho vysvětlování dostalo.

"Vážně, Kulíku, nepřeháníš to trochu? Co vlastně může natropit?"

Trol povzdechl.

"Slyšels někdy o dimenzi Latanta?"

"Nevzpomínám si."

"To proto, že už neexistuje. Tam naposledy byla sestřička vymáhat dluhy."

"Jméno dimenze mám někde tady!" řekl jsem a zoufale jsem začal prohrabávat tu hromadu papírů.

Kulík vypravuje

Hrom do toho, aby to kat spral! To si pište, že by Skeeve měl dvakrát měřit, než řízne... zejména, když se to říznutí týká, jako třeba teď, druhých. Jestli si myslí, že by Tananda nezvládla... jestli nepřišel na to, že bych se ani já... No, nemá představu, jak nás mamka vychovávala. To je všechno, co k tomu můžu říct.

Jasně, od Tulpa vychovávanýho Perversem nemůže přece nikdo čekat zázraky... hmm? No, Kulíku, starý brachu, zas se tím musíš protlouct, co?

Musím přiznat, že tahle Tanandina poslední zakázka s vymáháním dluhů mi dělala starost. Přinejlepším se dá říct, že sestřička postrádá dostatek taktu, a tak...

Podle mýho musím říct, že mezi ní a Zajdou to setsakra skřípe. Vlastně nikdy spolu moc dobře nevycházely, ale značně přituhlo, když si neter donu Bruce začala myslet na Skeeve. Ne, nemyslete si, že by sestřička měla sama s tím hochem nějaký záměry, to ne. Její city vůči němu jsou spíš sesterský než cokoliv jinýho... Pánbů s ním. Spíš se zdá, že Tanandu vytáčí Zajdina taktika.

Víte, co se Zajda snaží udělat na Skeeve dojem, jakej je ona na práci sekáč, vzala si Tananda do hlavy, že jí to profesionálně ubližuje. Tananda byla vždycky na svůj vzhled i práci náramně pyšná. Co se ale Zajda v kanceláři naparovala a holedbala, jak poslední akce dobře proběhla, cítila se tím být v obou ohledech trošičku ohrožená. Podle mýho byla odhodlaná a rozhodnutá dokázat, že to, co pochytila ve škole ulice, je víc, než celý Zajdino vzdělání na nějaký škole, kam jí poslala Mafie. To v kombinaci s jejím normálním sklonem k nadměrné horlivosti nevěstilo pro toho, od koho měla peníze vymáhat, nic dobrého.

Také jsem nebyl nijak nadšený z dějiště nadcházející pohromy. Vždyť co je to za jméno pro dimenzi - Arkádie? Zní to jako jeden z těch zatracených videobarů. Nejspíš bych měl plno starostí jí jenom najít, kdybych se jménem nedostal i patřičný instrukce. Souřadnice mě přivedly na kraj města, a protože byly stejné, jako měla sestřička, mohl jsem předpokládat, že moc pozadu nejsem.

Na první pohled vypadala Arkádie hodně příjemně, skoro by se to dalo nazvat malebně - takový tichý, ospalý místo, kde můžete odpočívat a cítit se jako doma. Zjistil jsem, že z nějakého důvodu si horoucně přeju, aby to bylo stejné, až budeme odcházet.

Mou letmou prohlídkou okolí záhy přerušil pozdrav, který zazněl zblízka.

"Vítej v Arkádii, cizinče. Mohu ti nabídnout sklenici chladné šťávy?"

Pronesl ho stařík poněkud trpasličího vzhledu, který trůnil v sedle prodavačské tříkolky. Vypadalo to, že vzal můj vzhled i mou přítomnost tady a teď tak samozřejmě, že jsem mu skoro odpověděl ještě předtím, než jsem si uvědomil, že nesmím vypadnout z role. Je to trošku otravný, ale zjistil jsem, že trola se slušným chováním nikdo nezaměstná.

"Dobrý! Dobrý! Drsoň mít zízeň!"

Se svým nejlepším hrdelním zamručením jsem popadl obě nabízené sklenice a hodil je do pusy, zakoulel očima a šťastně žvýkal. Tohle je dobrý... jenom málokdy to na lidičky nezabere. Trpaslík ale ani okem nemrk.

"Nepamatuji se, že už bych tě viděl, cizinče. Co tě přivádí do Arkádie?"

Rozhodl jsem se upustit od dalšího zastrašování a jít rovnou k věci.

"Drsoň hledá kamarádka. Nevidět ženuška... takhle velká... se zelenýma vlasama?"

"Po pravdě řečeno, před chvilkou tady byla. Ona je tvoje kamarádka?"

Zuřivě jsem zakýval hlavou a vycenil tesáky.

"Drsoň ženušku mít rád. Ona jednou vytáhnout Drsoňovi trn z nohy. Kam ženuška jít?"

"No, ptala se mě, kde je policejní stanice, a pak tím směrem vyrazila... tudy."

Opravdu, hrozně příjemnej chlápek. Usoudil jsem, že bych si moh dovolit trošku zjihnout.

"Drsoň díky hodnému muži. Až hodný muž bude potřebovat silného přítele, zavolat Drsoně. Jo?"

"Jasná věc. A kdybych já ti mohl pomoci, stačí zavolat."

Odporoučel jsem se, než se moc skamarádíme. Víte, je jenom hodně málo lidí, kteří jsou k trolovi zdvořilí, skoro přátelští, a já se obával, aby mě konverzace s ním nezaujala víc než hledání Tanandy. Pro dobro Arkádie se tak nestalo.

To popovídání trvalo asi déle, než jsem si uvědomil, protože když jsem Tanandu našel, seděla sklíčeně na schodech policejní stanice. Bylo jasné, že jednání uvnitř už skončilo. Muselo to jít líp, než jsem doufal, protože nebyla zavřená a budova pořád stála.

"Hola, sestřičko," zavola jsem vesele, jak jen mi to šlo. "Vypadáš nějak ztrápeně. Někáký potíže?"

"Ach. Ahoj... Kulíku? Kde se tu bereš?"

Naštěstí jsem tuhle otázku předpokládal a odpověď měl dobře nacvičenou.

"Mám dovolenou. Slíbil jsem Aahzovi, že se v týhle dimenzi zastavím a zkouknu nějaký příležitosti k investování. A když mi Skeeve řekl, žeš tu taky, myslel jsem, že bych se moh zastavit a podívat se, jak se ti vede."

"To lze shrnout jedním slovem," řekla s bradou v dlaních. "Mizerně."

"Že by kupa problémů? Ale, ale, no tak. Tak se hezky svěř svému bráchovi."

Maličko pokrčila rameny.

Není moc co říkat. Jsem tady, abych vymohla nějaký dluhy, tak jsem si myslela, že zaskočím k četníkům, jestli u nich ten maník nemá záznam nebo jestli nevědí, kde je."

"A..." napověděl sem.

"No, znají ho moc dobře. Zdá se, že to je bohatej filantrop... dává milióny na zvelebení města, pomáhá chudejm a podobný věci."

Zachmuřeně jsem se podrbal na hlavě.

"To zrovna na chlapíka, co neplatí účty, nevypadá, co?"

"Největší problém bude, jak to zjistit. Vypadá to, že je to samotář. Roky už ho nikdo neviděl."

Chápal jsem, proč je tak sklíčená. To nevypadalo na prácičku, co by šla sfouknout v rekordním čase. O to jí totiž šlo, aby se předvedla.

"Vypadá to na levačku. Kdo je vlastně ten chlap?"

"Jmenuje se Zuus. Zní to podobně jako dr. Seuss, co?"

"No, zní to jako banka."

"A co má být?"

Místo vysvětlování jsem jenom ukázal. Přes ulici o tři domy níž byla budova, která měla na průčelí nápis Zuusova národní banka.

Tananda jako bleskem ožila a už byla na nohou.

"Díky, Kulíku. Možná, že to nakonec nebude tak zlý."

"Nezapomeň, jsme hrozně blízko policejní stanice," upozornil jsem a pospíchal za ní.

"Co tím myslíš 'my'?" řekla a zarazila. "Tohle je moje zakázka, brácho, tak se do toho nemíchej a nepleť se mi pod nohy. Jasnáčka?"

Měl jsem na paměti, že jsem tady, aby se nedostala do potíží. Usoudil jsem, že by asi nebylo moudré začít se s Tanandou hádat na ulici, tím spíš před policejní stanicí.

"Co tě napadá! Jenom jsem myslel, že bych tu moh zůstat... jako pozorovatel. Víš, že se rád dívám, jak pracuješ. A kromě toho, jak vždycky říkávala naše mamka: 'Nikdy nevíš, kdy se ti může přátelsky nakloněný svědek hodit.'"

Nevím, jestli jí moje slova přesvědčila, nebo jestli si prostě myslela, že potvrzení zprávy z akce neuškodí, ale něco si tiše zabručela a zamířila do banky.

Byla to banka jako každá jiná: přepážky pro pokladní stolky pro vypisování formulářů pro vklad nebo výběr a podobných věcí. Jediná věc, co stála za zmínku, bylo okýnko Interdimezionální směnárný, což mi prozradilo, že tu s demony obchodují víc, než by se na takovou zastrčenou dimenzi zdálo. Chystal jsem se na to Tanandu upozornit, ale zjevně měla svůj plán. Po přepážkách ani nekoukla a napochodovala rovnou do kanceláře ředitele.

"Mohu pro vás něco udělat, slečno?" zeptal se jí uhlazeně vyhlížející chlapík, co tam seděl, a bylo jasné, že to nemyslí upřímně.

"Ano. Ráda bych se setkala s panem Zuusem."

Dostalo se nám dlouhého zevrubného pohledu, kterým nás sjel odshora dolů, přitom jeho nevýrazné oči utkvěly delší dobu na mně. Snažil jsem se vypadat nevinně, jak nejlíp jsem to uměl... což pro trola není zrovna snadný.

"Obávám se, že je to zhola nemožné," řekl nakonec a vrátil se k rozdělané práci na stole.

Velmi dobře jsem cítil, jak Tananda bojuje se vztekem, a v duchu se modlil. "Je to mimořádně naléhavé." Bleskl po nás očima a s viditelným povzdechem položil pero. "Pak byste to raději měli projednat se mnou."

"Mám pro pana Zuuse jistou informaci. Myslím, že by si jí rád vyslechl osobně."

"To je váš názor. Pokud s tím budu souhlasit, až si ji poslechnu, pak vám bude možná umožněno jí zopakovat panu Zuusovi." Slepá ulička. Vypadalo že to Tananda poznala taky. "No, nechci dělat paniku, ale z dobrého zdroje vím, že tahle banka bude vyloupená." Trošku mě to překvapilo, i když jsem dělal, co jsem mohl aby to nebylo vidět. Ředitel banky se s tím ale hravě vypořádal. "Obávám se, že se mýlíte, slečno," řekl se strojeným úsměvem.

"Můj zdroj se zřídka mýlí," nedala se.

"Vy jste v Arkádii nová, že?"

"No..."

"Jakmile se tu porozhlédnete, zjistíte, že v téhle dimenzi není žádný zločinec, který by panu Zuusovi něco ukradl, tím spíš se pokusil vyloupit jeho banku." Vypadalo to, že tenhle chlapík Zuus je asi docela sekáč. Sestřička se ale jen tak zastrašit nedala. "A co takhle zločinec z jiné dimenze? Někdo, kdo si z pana Zuuse nic nedělá?"

Ředitel pozdvihl obočí. "Jako kdo, například?"

"No... co kdybychom se tady s mým přítelem rozhodli..." Dál se nedostala. I když vypadal koženě, musím připustit, že ředitel byl dobřej. Neviděl sem, že by se hnul nebo dal nějaký znamení, ale najednou byla banka plná ozbrojených strážů. Vypadalo to, že z nějakého důvodu je zajímavá jenom my. Šťouchl jsem do Tanandy, ale ta jenom podrážděně máchla rukou. "...samozřejmě, je to jenom 'kdyby'."

"Samozřejmě," ředitel se studeně usmál. "Myslím, že naše jednání skončilo. Hezký den přeji."

"Ale..."

"Řekl jsem 'Hezký den přeji'." Na to se vrátil ke své práci a naprosto nás ignoroval. Pokusit se o něco v místnosti plné strážů by hraničilo se šílenstvím. Proto jsem si s úlekem povšiml, že sestřička má něco takového v úmyslu. Začal jsem si nenuceně hvízdát "Tři strážníky" od Ježka, abych jí decentně připomněl, že policejní stanice není ani půl bloku odsud. Tananda se na mě koukla, že by z toho mlíko zkyslo, ale pochopila to a bez dalších zmatků jsme odešli.

"A co teď sestřičko?" řekl jsem ohleduplně, jak nejlépe mi to šlo.

"Copak to není jasné?"

Chvilku jsem o tom uvažoval. "Ne," připustil jsem poctivě. "Připadá mi, že ses dostala do slepé uličky."

"Pak jsi tam asi neposlouchal," řekla a usmála se na mě svým potůuchlým úsměvem.

"Ředitel mi ohromně napověděl, co dál."

"...a to?"

"Vzpomínáš jak řekl, že by žádný zločinec toho Zuuse neokradl?"

"Jasně. A co?"

"...takže jestli tady jsou nějaký zločinci, měla bych být schopná z podsvětí dostat pár informací."

To znělo trochu hrozivě, ale už je to dávno, co jsem se naučil, že jakmile si Tananda něco vezme do hlavy, nemá cenu se s ní hádat. Rozhodl jsem se zvolit jiný postup.

"Nechci rejpat," zarejpal jsem, "ale jak hodláš najít to řečený podsvětí? Ve zlatejch stránkách nebývají, víš."

Její kroky se značně zvolnily.

"To je potíž," připustila. "Ale musí tu být způsob, jak se to dozvědět..."

"Mohu vám nabídnout sklenici chladné šťávy, slečno?"

Byl to můj přítel z rána se svou prodavačskou tříkolkou. Už už jsem ho chtěl odpálkovat, protože přerušovat mou sestřičku uprostřed přemýšlení není nejzdravější kratochvíle, ale nemohl jsem přijít na způsob, jak to udělat slušně, abych neztratil glanc. Tananda mě ale překvapila. Místo aby mu utrhla hlavu za to, že jí vyrušil při přemýšlení, otočila se k němu s okouzlejícím úsměvem.

"Jé, ahoj," zavrněla. "Koukněte, ještě jsem neměla příležitost vám poděkovat, že jste mi ráno ukázal cestu na policejní stanici."

Úsměv její sestřičky mívá zhoubný účinek na nervovou soustavu libovolného jedince mužského pohlaví, a tenhle nebyl výjimkou.

"To nestojí za řeč," začervenál se. "Jestli mohu být ještě v něčem nápomocen..."

"Ach, je tu malinkatá laskavost, co byste mohl pro mě udělat."

Řasy jí kmitaly jako šílený a prodavač očividně tál.

"Ven s tím."

"Noo... nemohl byste mi říct, kde bych našla nějaké otrlé kriminálníky? Víte, jsem tu nová a neznám tu ani duši, které bych se mohla zeptat."

Podle mě to bylo trochu trošku unáhlený a docela jsem čekal, že prodavač odmítne o tom mluvit a neúspěšně se pokusí uchránit mladý děvče špatný společnosti. Ten stařík to ale vzal, ani nemrk.

"Eh, kriminálníky?" řekl a mnul si bradu. "Už jsem s nimi neměl nějakou dobu nic co do činění. Když ještě ano, tak je šlo najít dole U podmínky."

"U čeho?"

"U podmínky. To je vinárna i hospoda dohromady. Její majitel ji otevřel potom, co vyvázl z pěkně ožehavého procesu. Zdá se, že soudce nechýbil, když ho nechal jít, protože pokud mohu říci, tak se chová slušně. Schází se tam ale pochybné živly. Nejspíš si myslí, že by se takové štěstí mohlo usmát i na ně."

Tananda mě lehce šťouchla do žeber a zamrkala.

"To se nejspíš vypravím tam. Kde říkáte, že to je, starý kamaráde?"

"Jenom pár bloků tady dolů ulicí, pak zahrňte doleva do uličky. Nemůžete to minout."

"Páni, děkuju. Moc jste nám pomohl, vážně."

"To nestojí za řeč. Vážně nechcete trošku šťávy?"

"Možná později. Teď mám naspěch."

K jejím vzdalujícím se zádům stařík jenom zavrtěl hlavou.

"To je ten problém s lidičkami dneska. Každý jenom pospíchá. Nemyslíš, velký brachu?"

Opět jsem byl rozpolcenej, jestli se pustit do rozmluvy s tímhle sympatickým chlapíkem nebo hlídat sestřičku. Oddanost rodině jako obvykle zvítězila.

"Ahh... Drsoň taky pospíchat. S malým mužem mluvit pak."

"Jasně. Kdykoliv. Bývám tady."

Zamával na pozdrav, já odpověděl a pospíchal za Tanandou.

Když jsem sestřičku doběh, vypadala zamyšleně. Usoudil jsem, že nejmoudřejší bude vedle ní taky mlčet.

Předpokládal jsem, že plánuje, co podnikneme dalšího... tedy než promluvila.

"Pověz mi, brácho," řekla a ani se na mě nepodívala. "Co si myslíš o Zajdě?"

Naše mamka vychovala Tanandu a mě a tudíž žádný hlupáky. Navíc, uvědomit si, že tohle nejspíš nebude nejlepší doba pro pění chvály na sestřiččinu rivalku, nechtělo žádnou ohromnou duševní gymnastiku. Stejně jsem se cejtíl trošku jako lhář, či spíš jako zrádce, když jsem musel na přímou otázku trošku křivě vypovídat.

"Ehm... no, není pochyb, že je atraktivní."

Tananda kývla na souhlas.

"...podle mě takovým levným, povrchním způsobem," poznamenala.

"Jasně," řekl jsem opatrně, "má trošku problém s přeháněním."

"Trošku problém! Kuliku, ty máš jasně nadání pro podceňování. Zajda je jedna z nejctižádostivějších potvor, co znám."

Byl jsem opravdu rád, že jsem nevyjádřil svoje myšlenky ohledně srovnání Zajdina a sestřiččina problému s přeháněním. Poněkud sem pochyboval, že by se Tananda počítala na svůj seznam ctižádostivých potvor. Ale řekl jsem něco, čím jsem přilil oleje do ohně.

"No ale může to dělat proto, že je zblázněná do Skeeva."

Na to Tananda rukou praskla do ukazatele, který jsme zrovna měli, až se zakymácel. I když není tak silná jako moje maličkost, má moje sestřička docela sílu... hlavně když je našťvaná.

"Tohle mě fakt štvě," zavrčela. "Jestli si myslí, že se prostě jen tak přihrne jako velká voda a Skeeva uchvátí... skoro jsem jí chtěla říct, že jenom přes mou mrtvolu, ale to by jí ještě mohlo něco napadnout. Fakt nestojím o to, mít ochutnávače jídla. Může jí ale napadnout něco jinýho, to je mi jasný!"

Dlouze jsem se na ní nevinně zadíval.

"Ale copak, sestřičko?!" řek sem. "Ty žálíš. Přitom jsem si nevšim, že bys sama ke Skeevovi chovala nějaký romantický představy."

Skoro se zastavila.

"No, to fakt ne. To jenom... hrome, Kulíku, vždyť jsme pomáhali Skeeve vychovat a pomáhali mu tam, kde je teď. Snad si myslíš, že má na víc, než na nějakou nafintěnou zlatokopku od mafiánů."

"A on je teda co? Hmmm?"

Tananda po mně střílila pohledem.

"Nechápu, jak to myslíš, brácho."

"Jenom se dobře podívej, co jsme z něj udělali. Teď je Skeeve jedním z nejžádanějších, nejúspěšnějších podnikajících čarodějů na Bazaru. A jaká by pro něj podle tebe byla vhodná partnerka? Marfa? Nějaká ficka? Nebo nějaká pouliční prodavačka nebo lehká holka?"

"Ne, to ne."

Rozjel jsem to plnou parou. S Tanandou jsme jen zřídka mluvili vážně, a když už, tak mi obvykle myla hlavu za nějakou chybu nebo šlápnutí vedle. Teď jsem jí ale nechtěl nechat vyklouznout.

"Skeeve začal samozřejmě přitahovat pozornost několika špičkových dohazovačů. Ať se nám to líbí, nebo ne, chlapec vyrostl... jiný si toho všimnout museli, i když ty ne. Naprosto upřímně, sestřičko, kdybys ho dneska potkala prvně a neznala ho už léta, nepřipadal by ti jako přitažlivý sousto?"

"Je na mě trochu mladej, ale chápu, co myslíš... ale já nevyjízďím po každém."

"Od kdy?" řek jsem, ale hodně potichu.

Tananda se na mě tvrdě dívala, až jsem si myslel, že to slyšela.

"Když tě tak poslouchám," zamračila se, "skoro bych si myslela, že by ti to nevadilo, kdyby si Skeeve Zajdu vzal."

"Ji anebo nějakou podobnou. Sestřičko, přízněj si, při svém způsobu života si neuváže na krk nějakou putičku... a kdyby se mu to povedlo, tak bysme jí my ostatní vmžiku sežrali zaživa."

Tananda už skoro stála.

"Ty si myslíš, že když jsme se Skeeve, že mu ničíme společenský život? To chceš říct?"

Chtěl jsem jí vzít za ramena a zatřást s ní, ale i moje nejjemnější zatřesení bývá poněkud prudký a za pokus o násilný přepadení jsem bejt zavřenej nechtěl. Místo toho jsem se rozhodl vyrukovat na ní co nejtvrději.

"No, nezačni se mi tu litovat. Pokouším se říct, že Skeeve si zvykl na kamarádství s těžkými váhami, takže to bude chtít ne zrovna průměrnou slečnu, aby se s ním cítila dobře, a naopak. S někým takovým, jako je třeba ta Leona, by byl zoufalej."

"Co je na Leoně špatného?"

Pokrčil jsem rameny a opět se vydal na cestu a donutil Tanandu pokračovat v chůzi.

"No, hezká je, řek bych. Ale je to podřadná švindlířka, která je tak krátkozraká, že by ho zaprodala při prvním náznaku potíží. Stručně řečeno, měl by ji jako kámen na krku, který by mu bránil ve vzestupu a spíš ho stahoval dolů. Jestli chceme dát našeho mládence dohromady se švindlířkou, měla by být aspoň prvotřídní... jako třeba, řekněme, jistá osoba, kterou známe a která dostane Mafii věnem."

Tananda se nakonec rozesmála a já věděl, že jsme bouřku zažehnali.

"Kulíku, tys neuvěřitelně! A já si myslela, že ženy jsou obratné dohazovačky. Předtím mi to nedošlo, ale ty jsi tak trochu snob, brácho."

"Řek bych, že jo," pronesl jsem svým nejležernějším tónem. "Tuhle poznámku беру s pýchou... když uvážím jiný možnosti. Myslim, že kdyby měl každej opravdu šanci si vybrat, bral by snoba."

"Proč jsme zastavili?"

"Pokud jsme pro tuhle chvíli skončili s rozhodováním o budoucnosti Mistra Skeeve, řek bych, že jsme dorazili k místu našeho jednání."

Koukla, kam jsem ukazoval, a zjistila, že opravdu stojíme před pochybně vyhlížejícím podnikem ozdobeným vybledlým štítem, hlásajícím, že tady je U podmínky. Nenatřená okna byla rozbitá, nebo chyběla úplně a odhalovala tak potměšilý vnitřek. Vypadalo by to jako opuštěný stavení, kdyby z vnitřku nezněla halas a smích.

Tananda vyrazila vpřed, pak se zarazila.

"Tak moment, brácho. Cos myslel tím "my"?"

"No, myslel jsem, že když už jsem tady, tak že bych..."

"Omyl," prohlásila neochvějně. "Tohle je pořád můj úkol, Kulíku, a jsem schopná ho zvládnout sama."

"Neřek jsem ani slůvko proti."

"Ne, ty se jenom nad každým týčís s tím svým křivozubým šklebem a odrazuješ je, aby se mnou spolupracovali. Takže teď tady počkáš a já půjdu dovnitř sama. Zastrážovat je budu po svém, jestli nejsi proti."

Tohle byl přesně ten nápad, kterého jsem se bál.

"Bylo by to můj surový, kdybych byl u toho," chabě jsem namítnul.

"Ale no tak, brácho," zamrkala na mě. "Trošku surovosti mi nikdy nevadilo. To přece víš."

Převezla mě a přemohla, tak mi nezbylo nic jiného, než se opřít o zed' a sledovat, jak vpochodovala do hospody.

"To tedy vím, sestřičko," povzdechl jsem. "To mi věř, že vím."

I když jsem měl zakázáno se do toho aktivně vložit, byl jsem pochopitelně zvědavěj, a tak jsem byl jedno velké ucho, abych aspoň podle zvuku zjistil, co se tam děje. Nemusel sem čekat dlouho.

Jakmile Tananda vstoupila, hovor, který jsme předtím slyšeli, ustal, jako když utne. Následovala významná pauza, pak několik zamumlaných poznámek, po kterých se ozval výbuch smíchu.

Zavřel jsem oči.

To, co se stalo pak, bylo jak podle předem nastudovaný choreografie. Rozeznal sem sestřin hlas, jak se na něco ptala. Odpovědi jí byl další výbuch smíchu. Pak přišel nezaměnitelný zvuk rozbíjeného nábytku. Ne, to není úplně přesný. Znělo to, jako kdyby něco do nábytku uhodilo, jako by něco rychle a silně prasklo do něčeho pevného... jako třeba hlava.

Výkřiky zesílily, z pobouření přešly do vzteku, občas je přerušil řinkot skla a změt podobných zvuků. Moje uši už byly po letech spolupráce s Tanandou patřičně vytrénované, takže jsem se bavil tím, že jsem se pokoušel podle zvuků dát dohromady seznam škod.

Tohle byl převržený stůl...

...a další židle...

...zrcadlo (se divím, jak to, že vynechala sklenice?)...

...tohle byla jasně zlomená kost...

...tohle zase něčí hlava do barového pultu, hezky z boku, řek bych...

...tady máme sklenice...

Oknem vedle mě proletělo tělo, ale teda pořádný, odrazilo se od chodníku a až pak zůstalo ležet jako pytel hadrů.

Pokud jsem se nesplet, tak sestřička při rvačce sáhla po magii, protože jinak by takovou ránu, po který by někdo vyletěl ven, neměla. Buď tohle, anebo se opravdu rozzlobila! Rozvažoval jsem, jestli ji mám vynadat, že porušila naše nepsané pravidlo "žádnou magii při hospodský rvačce", ale pak jsem se rozhodl nechat to plavat. Kdyby byla náhodou jenom prostě víc rozrušená, mohla by taková poznámka vyvolat odvetu. A na to je Tananda šikovná, i když není rozpalená.

Tu ale rachot uvnitř ustal a rozhostilo se zlověstný ticho. Připadalo mi to jako fakt příhodnej čas zjistit, jak se věci mají. Při zdi jsem se připlížil ke dveřím a nakoukl dovnitř.

S výjimkou jedny židle, která vypadala, že vyvázla bez úhony, tam byla spoušť. Všechno bylo rozsekaný na cimpřcampř. V tý spoušti ležela porůznu rozsestá těla, nehybná nebo sténající. Vypadalo to jako bitevní pole po těžkém boji... a taky že bylo.

Jediným překvapením na scéně byla Tananda. Místo aby pyšně přehlížela ten masakr, jak bylo jejím normálním zvykem, stála opřená o barový pult a tiše si povídala s barmanem. Hádanka se ale rychle vyřešila, protože zmíněná osoba vzhledla a uviděla ve dveřích mou nezaměnitelnou postavu.

"Hej, Kulíku! Pod' s náma zapít tu představbu. Už to bylo třeba jako sůl."

Tananda po mně bleskla pohledem, ale pak kývla na souhlas.

"Pod' dál, brácho. Nevěřil bys, komu tohle doupě patří."

"Řek bych, že je mi to už jasný," dodal jsem a posloužil si z rozbíty láhve, co trůnila na pultu. "Ahoj, Lasičko. Tohle je trošku mimo tvý obvyklý kalný vody, co?"

"Kdepak, to je pryč," pokrčil rameny. "Teď mám sladkej domov tady. Nemoh bych si přát lepší místo, kde by mě nechali na pokoji jako ctihodného obchodníka."

Tananda málem vyprskla zpátky do sklenice.

"Ctihodný obchodník? Ale no tak, Lasičko. Teď mluvíš s náma, s Tanandou a Kulíkem. Jak dlouho se známe? A nevěřím, že bys za celou tu dobu měl jednu jedinou počestnou myšlenku."

Lasička smutně zavrtěl hlavou.

"Rozhlídni se kolem, cukrouši. Tohle je můj plac... nebo aspoň bejval. A už nějakou dobu sem to tady ved' čestně a poctivě. Možná ta není tak vzrušující jako můj starý život, ale stejně se to vyplatí, protože sem neztratil žádný čas v lapáku."

Sestřička už otvírala pusou, aby vypustila další jízlivou poznámku, ale šťouch jsem jí do žeber. Samotnému mi občas nějaká ta krádež není proti srsti, ale jestli se Lasička upřímně snažil žít poctivě, tak jsem si myslel, že bysme mu to aspoň neměli ztěžovat.

"Ty, hele, pověz, kámo," zeptal jsem se. "Co způsobilo takovou udivující proměnu? Dobrá žena nebo nepovedená vloupačka?"

"Ani jedno ani druhý. Bylo to tak, že mě křivě obvinili... ne, tentokrát vopravdu. Nic sem neudělal, ale všechny důkazy svědčily proti mně, že sem vinnej. Už sem myslel, že sem skončil, když se objevil ten chlapík a pořádně mě podržel. Zaskočil jako fakt dobrej advokát. Když mě i tak porota shledala vinným, přemluvil soudce, abych dostal podmínku. A jako by toho nebylo dost, že sem byl zase volnej, ještě mi vypomohl hotovostí, abych moh' tady tohleto rozjet... bezva bezúročnou půjčkou. Řek mi "Vrátíš mi to, až budeš moct". Teda řeknu vám, nikdo mi eště tak nevěřil. To mi fakt vrtalo v hlavě, protože sem vždycky říkal, že lump je ze mě proto, že mi nikdo nedal férovou šanci. Takže sem se, pane, rozhod, že se pokusím žít poctivě... a zatím sem toho nelitoval."

"Ten záhadnej dobrodinec, o kterým mluvíš... nejmenoval se náhodou Zuus, co?"

"Správně, Kulíku. Určitě ten nejlepší člověk, jakýho jsem kdy potkal. Víte, nejsem jedinej, komu vypomoh. Většině lidí v týhle dimenzi už někdy nějak pomoh. Nepřekvapuje mě, že ste o něm slyšeli."

Tananda předvedla svůj nejlepší úsměv. "To nás přivádí k tomu, proč jsem tady, Lasičko. Pokouším se najít toho chlapíka Zuuse a místní mi zatím moc nepomohli. Nemoh bys mi to trošku osvětlit, nebo mě aspoň trošku nasměrovat?"

Lasičkoví úsměv z tváře zmizel, jako by se zrovna dozvěděl, že ho vydědil bohatý strejček. Pohled se mu zamžil, nervózně si olízl rty.

"Promiň, Tanando," řekl. "V tomhle ti pomoci nemůžu."

"Počkej ještě, kámo." Tanandin úsměv byl teď trošku vynucenej. "Musíš přece vědět, kde ho najít. Kam mu posíláš splátky za tohleto?"

"Poslední splátka byla před půl rokem. Teď kdybyste mě omluvili..."

Než udělal krok, držela ho Tananda za rukáv.

"Máš přede mnou tajnosti, Lasičko," zavrčela a už se nepokoušela bejt sladká. "Teď buď mi řekneš, kde toho Zuuse najdu, a nebo ti..."

"Nebo mi co? Nebo mi to tady rozmlátíš? Trošku zpozdlý, nemyslíš, srdíčko? Tady máš poslední židli, posluž si. Stejně se k tomuhle vybavení už nehodí."

Podle sestřiččina výrazu jsem si byl naprosto jistě, že to není židle, co zamýšlí zničit. Proto jsem si myslel, že bych se měl radši do toho vložit, než se to úplně vymkne.

"Jestli se tě můžu zeptat, kámo, je tu nějaký zvláštní důvod, proč jsi vůči jednoduchý prosbě tak neústupnej?"

Tananda mi věnovala jeden z pohledů typu "neplet se do toho", ale nezdálo se, že by Lasičkovi přerušení vadilo.

"Děláš si srandu?" řekl. "Asi si neposlouchal, ale já tomu člověku moc dlužím... mnohem víc než jenom vrácení půjčky. Dal mi šanci začít znova, když už mě všichni odepsali. To mám svou vděčnost dokázat tím, že mu na paty pověším párek ranařů?"

"Ranařů?"

Řekla to úplně potichu, ale poznal jsem, že to v místnosti nikomu neuniklo. Několik účastníků rvačky, který byli ještě při vědomí, se totiž začalo plazit ke dveřím v úsilí být co nejdál od hrozícího výbuchu.

Lasičku to ale nezastrašilo.

"Jo, ranaře. A před pár minutama se tu stalo co? Čajovej dechčánek?"

"Tím tě dostal, sestřičko."

Bleskem ke mně otočila hlavu.

"Sklapni, Kulíku!" zavrčela. "Tohle je moje akce! Nezapomněls?"

"To by ani nešlo. Ale myslím, že Lasička má recht. Vopravdu neděláš dojem, že jsi někdo, kdo si chce přátelsky poklábosit." V první chvíli jsem si myslel, že mi skočí po krku. Pak se zhluboka nadechla a pomalu vydechla. "Dobře, беру," řekla a pustila láhev. "Lasičko, já opravdu chci s tím Zuusem jenom mluvit. Žádný násilí, slibuju."

Barman si olízl rty.

"Já nevím, Tanando. Rád bych ti věřil. Kdyby Kulík řekl, že je to vopravdu tak, tak bych..."

A bylo to. Tananda se otočila na patě a zamířila ke dveřím.

"Jestli potřebuješ, aby to Kulík schválil, tak na to zapomeň. Jasný? Já to udělám po svém, bez pomoci, i kdyby to měl někdo odskákat."

"Hej, nechod pryč takhle našťvaná," zavolal za ní Lasička. "Já to udělám takhle. Až se bude policie ptát, co se tu stalo, tak tě z toho vynechám, jo? Budu hrát hlupáka a zahojím se z pojistky. Sice mi zvednou sazbu, ale..."

"Nešpiň si svůj nověj rejstřík na můj účet. Sečti škody a já osobně ti to zaplatím."

Nato vyrazila na ulici a utnula tak další hovor.

"Dělá si srandu?" řekl Lasička. "Dát to tady zase dohromady bude stát ranec."

"To nevím, kámo. Je fakt našťvaná a podle všeho tak našťvaná, že bych jí neodporoval. Být tebou, začal bych počítat škody. Nuže?"

"Slyšel sem," kývl. "No, měl bys vyrazit za ní, než se dostane do trablů. Promiň tu neoblomnost, ale..."

"No, no," mávl jsem rukou. "Když se všechno vezme v úvahu, tak si víc než velkorysej. Tak ahoj."

Čekal jsem, že budu muset zopakovat svůj předchozí výkon, abych sestřičku dostihl, ale místo toho jsem ji našel sedět na obrubníku hned před barem. Hned tak jí do pláče nebvá, ať už je příčinou zklamání nebo vztek, ale jak tu tak seděla se svěšenými rameny a s bradou v dlaních, vypadalo to, že tohle by mohla být jedna z těch zřídka chvil. Hádám, že tě to fakt sebralo, co?" řekl jsem nejcitlivěji, jak jsem uměl.

Ani nezvedla hlavu.

"To jenom... ach, pchch! Lasička má pravdu a ty taky. Chovám se jako slon v porcelánu a jedinej výsledek je, že mi nechtěj pomoci ani mí kamarádi. Jestli nezmáknou ani jednoduchý vymáhání dluhů, bude mi to Zajda furt připomínat."

Dřepl jsem si vedle ní a chlácholivě jí objal okolo ramen.

"Myslim, že zrovna tohle je tvůj problém, sestřičko. Tak moc se snažíš udělat rychlostní rekord, abys ohromila Zajdu, že na všechno moc pospícháš... dokonce i na sebe. Teď navrhuju, abysme někam zalezli a věci si trošku promysleli, hmm? Zapomeň na to zvládnout tu zakázku rekordně rychle a soustřeď se jenom na to, jak jí zvládnout."

Trošku jí to povzbudilo a dokonce vyloudila i chabý úsměv.

"Tak jo," řekla. "I když to chci pořád zvládnout sama, řekla bych, že není nic špatnýho tě mít jako poradce, když už jsi tady. Zrovna teď cejtím, že by mi sednul panák něčeho ostrýho. Hádám, že si kromě tady U podmínky nezahlíď něco jinýho, kde bysme si mohli..."

"Nechcete sklenici chladné šťávy?"

Vzhlédli jsme a uviděli, jak se na nás culí kámoš s prodavačskou tříkolou. Chvilinku jsem se bál, že po něm Tananda vyjede, ale zazubila se na něj upřímněji, než se usmála před chvilkou.

"Díky, ale měla jsem na mysli něco tvrdšího. Když už jsme u toho děkování, díky za tu informaci, co jste mi prve dal... tedy vlastně podruhy. Nejspíš jsem moc pospíchala, abych si vzpomněla na slušný vychování."

"To nestojí za řeč. Vypadá to, že dneska většina lidiček pospíchá. Podle mě byste měli svůj čas využít a užívat si. Všichni máme vyměřeno tak málo času. To nejmenší, co bychom měli udělat, je užívat čas, který máme."

Tananda se na něj usmála s přirozenou vřelostí místo své obvyklý manipulativní rozzářenosti.

"To je dobrá rada," souhlasila. "Pokusím se na ní nezapomenout. Pojďme, Kulíku. Máme před sebou ještě nějaký plánování... pomalý a pečlivý plánování, tak jest."

"Nu, pokud budu moci nějak pomoci, stačí zavolat."

"Díky, ale jediný, co opravdu potřebujeme, je někdo, kdo nás může zkontaktovat s panem Zuusem. Vy asi náhodou nevíte, kde bych ho mohla najít, co?"

"Ach, to je snadné."

"Ano?" Myslím, že jsme to řekli současně. Takový to bylo překvapení.

"Jistě. Jenom si stoupněte, třikrát zamrkejte a bude tady." Připadalo mi to tak pitomý, že jsem prvně zapochyboval o staříkově zdravém rozumu.

Vypadalo to ale, že ho sestřička vzala vážně. Rázem byla na nohou a zuřivě mrkala. "No?" řekla a rozhlížela se kolem dokola.

"Těší mě, že vás poznávám, slečno. Mé jméno je Zuus. A jaké je vaše?" Zůstali jsme na něj civět... v tu chvíli to byla jediná logická věc, kterou jsme mohli udělat. "Vy!?" Vypravila ze sebe nakonec Tananda. "Proč jste něco neřek dřív?"

"Až doteď jsem nevěděl, že ten, koho hledáte, jsem já."

Nic mi do toho opravdu nebylo, ale musel jsem se zeptat. "Čistě ze zvědavosti, proč bylo nutné, aby sestřička třikrát zamrkala?" Jakmile jsem promluvil, uvědomil jsem si, že jsem zapomněl nasadit roli Drsoně. Zdálo se, že si toho Zuus nevšiml.

"Vlastně ani nebylo. Jen jsem si myslel, když jste mě tak těžce hledali, že bych měl něco maličkého přidat, aby naše setkání nebylo tak fádni. Takže, co pro vás mohu udělat?"

Ve staříkových očích byl záblesk šibalství, který mě přivedl k přesvědčení, že není tak hloupý, jak by chtěl, aby si o něm lidé mysleli. Tananda si toho ale nevšimla, protože pod blůzou lovila ošoupaný list papíru.

"Pane Zuusi," pravila energicky. "Jsem tady v zastoupení klienta, který tvrdí, že mu na základě tohoto starého účtu dlužíte peníze. Zajímalo by mě, kdy může očekávat jeho zaplacení. Nebo byste raději stanovil rozpis pravidelných splátek?"

Zuus si od ní papír vzal a pečlivě ho studoval. "Nu, já to... mohl bych přísahat, že jsem mu hned další den vypsalshek."

"Povídal něco o tom, že mu šek nepřijali," odvětila Tananda.

"Musel to dostat potom, co jsem finance uzavřel. Zpropadeně! Myslel jsem, že jsem všechno zaplatil."

"Vy jste zrušil účet v bance?"

Zuus na ní zamrkal. "Ne, já zrušil banku. To bylo, když jsem dával dohromady svůj majetek."

"Aha. No, jak už jsem řekla, kdybyste dal raději přednost splátkám podle dohodnutého rozpisu..."

Mávnutím ruky jí umlčel a otevřel víko svého vozíku. Díky svojí výšce jsem moh vidět, že vespod je plno zlatáků. "Proč to nevyřídíme hned teď?" řek. "Mám tu s sebou nějakou hotovost... hezky u ledu. Podívejte, budete chtít zřejmě i nějaké úroky..."

"PANE ZUUSI!" Otočili jsme se a uviděli ředitele banky, jak k nám rychle rázuje. "Myslel jsem, že jsme se dohodli, že byste všechny svoje transakce měl vyřizovat prostřednictvím banky! Mít u sebe hotovost, to je jasná pozvánka pro zločinecké živly! Copak jste zapomněl?"

"Co je to tu za vydíračku?" ozval se Lasička, který se za náma vynořil ze dveří. "Tohle mi vůbec nepřipadá jako přátelský poklábosení!" Kolem nás se začal kupit dav z kolemjdoucích a kupců, co povylízali ze svých krámů. Žádný z nich nevypadal nijak šťastně... nebo přátelsky.

"Vím, že to chceš zvládnout sama, sestřičko," zamumlal sem. "Nevadilo by ti ale, kdybych aspoň na tu chátru vycenil tesáky? Chci se odsud totiž taky dostat živěj."

"TAK A TEĎ POČKAT, VŠICHNI!"

Zuus se vztyčil v sedle tý své tříkolky a pozvednutýma rukama tišil dav.

"Tato mladá dáma má ověřený šek, který přišla zinkasovat. To je všechno. Takže se uklidněte a vraťte se k tomu, co jste dělali. Copak si tady už člověk nemůže nic soukromě vyřídít?"

Zdálo se, že tohle většinu čumilů uklidnilo a začali se pomalu rozcházet. Lasička a ředitel banky se ale ani nehnu.

"Ukažte mi ten šek," dožadoval se ředitel. "Vzpomínáte si, že jste ten šek vystavil, pane Zuusi?"

"Ano, vzpomínám si, že jsem ten šek vystavil, pane Zuusi," řekl Zuus a napodobil přítomného ředitele hlas. "A teď, pokud by vám to nevadilo, ho vyplatím a bude to vyřešené."

"No, tohle je poněkud neobvyklé. Nechápu, proč jednoduše nepostupovali obvyklým způsobem a nevznесли svůj požadavek v bance."

"V bance jsme byli," odsekla Tananda. "A slyšeli jsme jenom výmluvy."

Ředitel na ní čučel.

"Ach, ano. Už si vzpomínám," protáhl. "Nepamatuji se ale, že byste říkali něco o předložení nějakého šeku k proplacení. Zato ale padla zmínka o vyloupení banky, nebo snad ne?"

"Trošku jsi to tam brala hopem, sestřičko," připomněl jsem jí jemně.

"Tanando, chceš snad říct, že tady pracuješ v mezích zákona?" vložil se do toho Lasička. "Proč si to neřekla hned?"

"Ale řekla! O co tu vlastně jde, Lasičko?"

"Pan Zuus je velmi bohatý muž," řek ředitel banky. "Je také velmi šedý... někdy až příliš šedý, k jeho škodě."

"Jsou to snad moje peníze, ne?" opáčil Zuus. "Kde jsme to skončili? Ach, ano."

Do papírového sáčku začal nabírat hrstě zlatáků.

"...mluvili jsme o úrocích za ten účet. Kolik myslíte, že by spravilo potíže, které jsem zapříčinil nezaplacením toho účtu?"

"Chápete, co máme na mysli?" řek Lasička. "Pane Zuusi, jakékoliv úrok měl být dohodnutý při sjednávání dluhu. Platit něco navíc by bylo vyhazování peněz."

Chápavý úsměv se snažil ředitel banky vysvětlit chabou výmluvou.

"Jak sami vidíte, je nás mnoho v této dimenzi, kteří vděčíme za své štěstí panu Zuusovi, a proto jsme se ujali úkolu chránit ho před nezbytnými výdaji... a to ani nemluvíme o těch, kteří by chtěli z jeho štědrosti těžit."

"...potom, co jste z jeho štědrosti těžili sami," dodal jsem nevinně.

Tomu se Zuus zachichotal.

"To je pravda, ty habáne," řekl. "Ale nebuď na ty chlapce tak přísný. Nikdo není tak poctivý jako napravený kriminálník. Nechtěli byste, abych vám řekl, co tady ředitel dělal předtím, než jsem ho dostal ven na kauci?"

"Raději snad ani ne," ohradil se ředitel. V hlase ale bylo slyšet prosebný tón.

Ve staříkových očích jsem zase zahlídl jiskřičky potměšilosti. Poprvé mě napadlo, kdo vlastně Lasičku předtím, než se rozhodl změnit, opravdu falešně obvinil. Řek bych, že sestřičku to napadlo taky.

"Myslím, že úrok není nutný, pane Zuusi," řekla a vzala od něj sáček. "Jsem si jistá, že můj klient bude spokojený s prostým zaplacením dluhu."

"Jste si jistá? Můžu vám něco málo přidat za vaše potíže?"

"Lituju. Zásady naší společnosti nedovolují agentům brát spropitné. Lasičko, pošleš mi účet za škody v tvém podniku?"

"Dostaneš ho, srdíčko," kývl barman.

"Tady máš," řekl Zuus a sáhl do káry. "Alespoň tohle za vás zaplatím."

Tananda zavrtěla hlavou.

"To patří k provozním nákladům. Opravdu, pane Zuusi, já už pracuju v mezích zákona. Opravdu nepotřebuju nějaké peníze navíc. Tak pojď, Kulíku. Je načase vyrazit."

Zamával jsem jim na rozloučenou a postavil se vedle ní. Začala kejkliť, aby nás dostala domů na Paklu.

"Asi bych o tom neměl mluvit, sestřičko," řekl jsem potichu, "ale jestli mě oči úplně nezklamaly, nebude ten účet větší, než podíl společnosti za to vyinkasování dluhu?"

"Řekla jsem, že to zaplatím sama, a taky to udělám," zamumlala. "Důležitý je, že sem tohle zvládla v rekordním čase... a jestli něco o těch škodách řekneš Zajdě, tak zařídím, aby sis přál, aby ses raději nenarodil. Rozumíme si, brácho?"

Kapitola třetí

"Všechno je záležitost vkusu."

-Michal Goliáš

"Opravdu ti musím složit poklonu, drahoušku. Nikdy mě nepřestane udivovat, kolik toho s tak málem dokážeš."

To byla Zajdina poznámka po tom, co Tananda dokončila zprávu o poslední akci. Požádal jsem ji, aby zapisovala, a musím připustit, že při Tanandině řeči byla nadmíru pozorná... rozhodně víc, než se dařilo mně. Podle zprávy to byla úplně obyčejná akce, nudná až k uzoufání. Osobně jsem ale chtěl, než si o tom celém udělám úsudek, ještě slyšet i Kulíkův názor. Kamarád trol ale nebyl nikde k nalezení... což mi bylo nemálo podezřelé. Zajda byla výkonná jako vždy, takže mé roztoulané myšlenky zamaskovala svou poklonou.

"Díky, Zajdo," zavrněla Tananda. "Hodně pro mě znamená slyšet tohle zrovna od tebe, když vím, jak se vyznáš v tom udělat z mála hodně."

Napadlo mě, jak je dobře, že ty dvě spolu tak pěkně vycházejí. Kdyby se nesnášely, mohla by být naše práce pěkná fuška.

Taky mě napadlo, že na předpokládanou přátelskou schůzku v tom bylo až moc cenění zubů. Usoudil jsem, že je načase přejít k jinému tématu, než to začne být až moc přátelské.

"Zatímco jsi pryč, Tanando, tady bylo ticho po pěšině," řekl jsem. "Vůbec nic nového. Je to tak, Zajdo? Nebo je něco nového, o čem bychom měli vědět?"

Zajda předvedla hotové představení listování zápisníkem. To mě okamžitě nastražilo. Chápejte, vím, že Zajda nosí bezchybný zápisník v hlavě a notesem listovala jediné tehdy, když se snažila získat čas, aby se rozhodla, jestli mě má, nebo nemá na něco upozornit. Nejsem možná nejrychlejší, ale učím se.

"Noo..." řekla pomalu. "Jediná věc, kterou tu mám, je schůzka s kýmsi jménem Hysterek."

"Hysterek? Proč je mi to povědomé? Počkej chvíli. Neviděl jsem asi před týdnem od něj dopis?"

"Správně. Je to spekulant s pozemky a podnikatel. Už se tě nějakou dobu snaží navštívit."

"To by neměl být problém. Na kolikátou, že je ta schůzka?"

Zajda se opět zadívala do notesu.

"Vlastně jsem přemýšlela ji odložit, ne-li zrušit," řekla.

"Proč bychom to měli udělat?"

Zlobilo mě to, ale byl jsem zvědavý. Opravdu jsem nebyl nijak nadšený z toho, že se Zajda snažila rozhodovat za mě. Stejně ale na obchody měla nos a jestli s tím chlapíkem váhala, zajímalo mě proč.

"Protože, jak jsem ti už říkala, Skeeve, tvůj čas je cenný. Nemůžeš jím mrhat jenom proto, že nějaký cvok chce schůzku."

"...jak jsi přišla na to, že ten chlapík je cvok?"

"Určitě je," pokrčila rameny. "To, o čem chce mluvit, není náš obor. Pokud jsem tomu dobře rozuměla, chce po nás služby architektů interiérů."

To přimělo Tanandu zapojit se do hovoru.

"Nepovídej. Architekti interiérů?"

Zajda se zachichotala a spiklenecky se k Tanandě otočila.

"Je to tak. Vypadá to, že začal stavět motelový komplex a přitom se spoléhal na to, že tam bude jediná možnost ubytování. Co ale začal se stavbou, další čtyři oznámili svůj úmysl tam stavět, nebo už se stavbou začali... jemu rovnou před prahem. A protože jeho původní plány nepočítaly se žádnou konkurencí, je vybavení spíše užitkové než komfortní. Ve srovnání s nimi bude jeho podnik vypadat fakt podřadně, a tak se bojí, že přijde o kalhoty."

"To je zlý," zamrkala Tananda. "A co chce, abysme s tím udělali?"

"No, naše parta očividně získala pověst vykonavatelů zázraků... víš, to "Jestli musíte jít proti zdi, zavolejte JE!?" No, a tak chce, abychom vymysleli jiné zařízení nebo nějaký trik nebo něco takového, co by přilákalo pozornost lidí, aby měl natřískáno, než konkurence pronajme jediný pokoj."

"Na to chce nás? Ten chlapík musí být blázen."

"Blázen nebo zoufalec," přikývla Zajda. "A my bychom museli být blázni vzít takovouhle práci."

Počkal jsem, až se dosmějou, než jsem se odvážil říct svůj názor.

"Myslím, že bychom to měli vzít," řekl jsem nakonec.

Jejich pozornost najednou patřila jenom mně.

"Opravdu? A proč bysme měli?"

Sejpal jsem ruce a snažil vypadat chytře.

"Za prvé je tu cena... která, pokud si ten dopis dobře pamatuju, je v podstatě na úrovni našeho standardu. A pak je tu to, co jsi zdůraznila: nic takového jsme ještě nedělali. Tak máme šanci zkusit něco nového... místo rutiny dělat pořád dokola to samé si můžeme rozšířit obzory. A konečně..."

Na obě jsem se lenivě usmál.

"...jak jsi řekla, je to skoro nemožné, takže nemůžeme výsledek zaručit. To znamená, že jestli selžeme, nebude to nic neočekávaného. Jestli se nám to ale povede, budeme hrdinové. Krásné je na tom to, že v každém případě vyinkasujeme cenu."

Dívky si vyměnily rychlý pohled. Chvilku jsem si myslel, že mi navrhnou, abych si vzal dlouhou dovolenou... třeba, řekněme, někde v sanatoriu.

"Já vlastně," začala Zajda pomalu, "jsem jednou na fakultě chodila na kurz architektury interiéru. Myslím, že bych to dokázala. Mohla by to být docela legrace zařizovat něco za cizí peníze."

"Ale drahoušku," vložila se do toho Tananda, "ty jsi tady v kanceláři skoro nepostradatelná. A protože v tomhle není zaručený výsledek, bylo by lepší, abych se toho ujala já a tys byla volná pro důležitější akce."

Zajda se chystala něco opáčit, pak se na mě podívala a rozmyslela si to.

"Řekla bych, že když po tom tvoje srdíčko touží, tak nic nebrání tomu, abychom na tom pracovali obě společně. Je to tak, Skeeve?"

Tedy tohle byl ten nejhloupější nápad, který jsem za celý den slyšel. I kdyby ty dvě spolu vycházely skvěle, byl jsem si jistý, že jakmile by si začaly lámat hlavy nad plány, jakákoliv naděje na přátelství by byla fuč.

Naštěstí jsem měl řešení.

"Lituju," řekl jsem opatrně, "ale na tuhle práci jsem vlastně nepočítal se žádnou z vás."

Věta jakoby chvilku visela ve vzduchu. Pak si Tananda odkašlala.

"Jestli se můžu zeptat, když to nebude ani jedna z nás, komu to svěříš?"

Obešel jsem stůl a sedl si na jeho kraj, abych mohl mluvit víc osobně.

"Podle toho, jak to vidím já, tak nové zařízení bude muset přitahovat pozornost. Bude to muset být opravdový trháč. A pokud jde o vyšňoření přitahující pozornost, myslím, že na to máme u nás tu správnou osobu."

Marfa vypravuje

"STE SI JISTÝ, že Velký Skeeve posílá vás?"

Teda lidičky, řeknu vám, sem zvyklá, že lidi na mě reagují poněkud přehnaně, ale vypadalo to, že tenhle chlapík Hysterek to trochu nezvládá. Mám tím na mysli, že Dablové by měli být bez mrknutí oka zvyklí na nejrůznější sorty lidí. Ale byl to zákazník a obchod je obchod.

"To, na co vejráš, je ti k dispozici, ty milej bohatěj zoufalče."

Nasypat trochu cukru nikdy neublíží, ale tentokrát o něj zákazník nestál.

"Ten Velký Skeeve? Ten, co šéfuje M.Y.T.H. Inc.?"

Už to začínalo jít pořád dokola, a tak sem se rozhodla, že je načase to okamžitě a jednou provždy stopnout. Zhluboka sem se nadechla... a řeknu vám, že tohle u mě něco znamená.

"Tak hele... Hystereku, že jo? Na jména sem nikdy nebyla dobrá. Jestli chceš, tak se vrátíme a řekneme Prézovi, že ses rozhodl vzdát se našich služeb. Hmmm?"

Z ničeho nic byl k tomu, co měl k dispozici, daleko vstřícnější.

"Ne! Chci říct, že to nebude nutný. Vy... nejste zrovna to, co sem očekával, to je všechno. Takže vy ste od M.Y.T.H. Inc., co? Jak že ste říkala, že se jmenujete?"

Nevím, co čekal, ale byla sem ochotná uvěřit, že nás ne... teda aspoň ne mě. I když mi na tom nezáleží, sem docela pohledná a dneska sem se ohákla, abych určitě udělala dojem. Jasně, v mém případě to zas taková fuška není.

Nikdy mi neřikali drobečku... ani když sem se narodila. Chůvy o mně s matkou mluvily jako o "Ohromném ptáčku", i když smysl toho mi došel, až když sem byla starší. Popravdě řečeno, lidičky, sem ještě větší než velká... něco mezi ohromná a "ach, můj bože". Spíš trochu blíž k tomu druhému. Přišla sem na to, že když máte míry jako já, co nejdou schovat, jde se tím chlubit... a věřte mi, na chlubení sem já expert.

Tak například můj dnešní ohoz. Spousta děvčat nařiká, že když nemáte perfektní figuru, nemůžete nosit nic, co by odkrývalo pas. No a já sem znova a znova dokázala, že to tak není, a dnešek nebyl výjimkou. Měla sem světlou

žlutozelenou blůzku s červeným lemováním, což dělalo hezký kontrast s kalhotami s oranžovými a červenými pruhy. I když nemám nic proti tomu chodit bosa, objevila sem nádherné tyrkysové harémové sandály, kterým sem nemohla odolat a taky si je vzala. Samozřejmě, že s takovou spoustou barev na sobě nemůže dívka vynechat make up. Já sem použila fialovou rtěnku, kterou doplňovaly světle fialové stíny a křiklavě žlutý lak na nehty se špetkou růže na tvářích, abych schovala, že už nejsem nejmladší. Uvažovala sem, že bych si svoje oranžové vlasy obarvila na modro, ale rozhodla sem se nechat si přirozenou barvu.

Spoustu lidí by asi zajímalo, kde sem takový šaty sehnala. No, jestli dokážete zachovat tajemství, tak většinu z nich sem si nechala ušít. Helejte, takovýhle šaty běžně v regálu nenajdete... a když, tak vám nepadnou. Tohle si ale fakt nechte pro sebe. Krejčí, u kterých šiju, trvají na tom, že se to nikdo nedozví... nejspíš se bojí, že by je zaplavili objednávkami. Proto ani do mejch šatů nevšívají žádný visačky. I když sem slíbila, že neřeknu nikomu ani slovo, bojí se, že by se mohla stát nějaká náhoda... nebo možná říkali nehoda. Teď už nevím. No, nevadí.

Ach, ano. Taky sem na sobě měla víc šperků než obvykle. Kdo mě zná, ví, že tohle znamená spoustu. Abych ušetřila čas, nebudu tu všechno vyjmenovávat. Jenom pro úplnost - měla sem hodně od všeho: náhrdelníky, cinkající náramky, řetízky okolo kotníků, náušnice, kroužky do nosu... speciálně zatížená sem na prsteny, už jenom kvůli práci. Víte, prsteny nejsou jenom podstatnou součástí mého kouzelnického arzenálu. Máma mi vždycky říkala, že nosit boxery se pro dámu nehodí, a prsteny mi při bitce poslouží stejně dobře.

Zákazníkovi ale nemám za zlé, že když sme dorazili, bylo toho na něj trošku moc. Když všechno uvážíme, i když se hezky rychle vzpamatoval, chtělo to někoho, jako sme my dva, kdo by mu dokázal, jak je ve skutečnosti zoufalej.

"Já sem Marfa," představila jsem se, "a tady můj kolega je Viky."

Hysterek málem přepadl přes stůl, jak spěchal Vikymu potřást rukou. Můj parťák byl oblečený stylově, na můj vkus až moc ušle. Měl na sobě lehký oblek se stojáčkem a botky ke kotníkům. Všechno bylo světle hnědé. Bylo jasné, že pro Dabla je tím normálním z naší dvojky on. Můžete tomu říkat třeba zlomyslnost, ale takhle sem to nechat nemohla.

"No, Viky vlastně není naším stálým zaměstnancem. Pracuje na volné noze a občas si ho přibíráme jako specialistu."

"Tak specialista?" poznamenal Hysterek a stále tisknul Vikymu ruku. "Jste interiérový architekt?"

Parťák se na něj škrobeně usmál.

"Ne, spíš jsem specialista na noční život. Proto nosím sluneční brýle. Na světlo jsem velmi citlivý."

"Noční život? To dost dobře nechápu."

Skryla sem úsměv a koukala do stropu.

"Co se tady Viky snaží říct," řekla sem Dablovi jakoby jen tak mimochodem, "je to, že je upír."

Hysterek ruku, kterou dosud pumpoval, pustil, jako by ho uštkla.

"Upír."

Viky se na něj znovu usmál a tentokrát ukázal i velké špičáky.

"Správně. Co se děje? Máte něco proti upírům?"

Zákazník se začal sunout pryč z kanceláře.

"Ne! Já jenom, že jsem ještě nikdy... Ne. Pro mě je to v pořádku. Opravdu."

"No, takže když je tohle jasné," řekla sem a ovládla opět situaci, "dejme se do práce. Jestli tomu dobře rozumím, tak tady máte bílýho slona a my ho máme do prvního příštího měsíce změnit na zlatý dŮl."

Hysterek už zase ustrašeně seděl za svým stolem.

"Já... Ano. Myslím, že takhle se to dá shrnout. Podle plánu máme otevřít za tři týdny."

"...a jaký rozpočet máme k dispozici, abychom tenhle zázrak zvládli?" řekl Viky, který opustil pozici "hrozivého upíra" a nedbale se opřel o zed'.

"Rozpočet?"

"Copak nechápeš, ty Velkej Spekulate? To jako v penězích, víš?" přitlačila sem. "My víme, jaká je naše cena. Kolik si ale ty ochotnej utopit ve vybavení a v reklamě, aby to tady bylo možný dobře spustit?"

"Aha, tohle. Tady někde to mám napsané. Jasně, že na tom budu dělat s vámi."

Začal se prohrabávat papíry na stole.

"Zase špatně, ty borče," prohlásila sem neústupně. "Všechno přenecháš nám a vezmeš si tři tejdny volna."

Dablovo prohrabování bylo ještě nervóznější. Začala sem chápat, jak přišel ke svému jménu.

"Ale... myslel sem, že bych na to dohlížel. Koneckonců, je to můj projekt."

"To se mýlíte, pane," řekl Viky. "Na další tři týdny je to náš projekt."

"Copak nechcete moje nápady a pomoc?"

Naštěstí sme tohle s Vikym probrali cestou, takže sem věděla, co na to říct.

"Tak já ti to řeknu takhle, Hystereku. Jestli máš nějaký nápady, co si myslíš, že budou fungovat, tak si je měl zkusit sám a ne najímat nás. A teď, tři tejdny nejsou žádná spousta času a my ho nechceme mrhat dohadováním se s tebou nad každou prkotinou. Jediný způsob, jak zajistit, aby tě to nelákalo kibicovat a plést se nám pod nohy, je, že tu prostě nebudeš. Rozumíš? Teď se rozhodni. Buď nás necháš v klidu dělat svou práci, nebo si to udělej sám a my hned teď zmizíme."

Dabel lehce vydechl. Vždycky je to radost pracovat se zoufalci.

"Nepotřebujete mě aspoň k podepisování šeků?" zeptal se chabě.

"Ne, když zavoláš do banky a řekneš jim, že sme oprávnění nakládat s účtem," usmála sem se.

"Když už o tom mluvíte," navrhl Viky, "stavitelovi dejte vědět, že při dokončovacích pracích budeme chtít po jeho lidech pár změn. Řekněte mu, že se s ním sejdeme hned zítra ráno tady a ty změny probereme. Jasně, že hned teď potřebujeme vidět plány."

Na to se Hysterek trošku napřimil a rychle po nás kouknul.

"Nemůžete mi aspoň něco o vašich plánech říct? Vypadá to, že máte něco určitýho na mysli."

"To ne, cukrouši," zamrkala sem. "Jenom si čistíme stůl, abysme mohli pracovat. Rozkaz zní změnit noclehárnu třetí třídy na největší turistickou atrakci, co Pakla viděla. Co kdybys sebou hodil, abysme mohli začít?"

Zabralo nám to hezkou chvíli, než jsme si ty plány prošli. Víte, stavařina mě nikdy moc nezajímala, a tak nějakou chvíli trvalo, než sem pochopila, co všechny ty čáry a znamínka znamenají. Naštěstí Viky v době, kdy uvažoval, že nechá magie, architekturu trochu studoval, takže mi toho moh spoustu vysvětlit... teda aspoň dost na to, abych mohla sledovat, o čem mluvil.

"Tak si to probereme, Marfo," řekl nakonec a pořádně se v židli opřel. "Na plány můžeme civět, jak dlouho chceme, ale změnit už nejdou. To, co tady postavil, je krabice nacpaná pokoji. Má to asi takovou osobitost jako pojišťovák... což je trochu míň než účetní."

"Musíš ale připustit," poznamenala sem, "že okolo je spousta místa."

Pochopila sem, proč byl náš klient nervózní. Podnik byl úplně obyčejný, ale bylo to pět pater obyčejnosti postavených na pěkném kusu půdy. Bylo tam spousta místa k rozšíření, ale to teď nevypadalo zrovna pravděpodobně. Hysterek se očividně dostal na dno, aby tohle dal dohromady, a jestli si nikdo nepronajme ani pokoj, nikdy už svoje peníze neuvidí.

"Hele, Viky, tvoje domovská dimenze je pořádně orientovaná na zábavu, takže je tam pořádná konkurence. Na co teď vlastně lidi letí?"

Upír se na chvíli zamračil, jak se nad otázkou zamyslel.

"No, to záleží, o jakou klientelu ti jde. Můžeš chtít rodiny, nebo čerstvé důchodce. Moji oblíbení jsou mladí profesionálové. Ti obyčejně ještě nezaložili rodinu, nebo se myšlenky na ni už úplně vzdali, což znamená, že mají čas i peníze. Pro ně je už ale spousta klubů. Kdybych chtěl opravdu někam nalákat davy, nejspíš bych otevřel dobrou diskotéku."

"To už je řeč. Myslíš, že bys jí za tři tejdny dokázal dát dohromady?"

Parťák zavrtěl hlavou a zasmál se.

"Zadrž, Marfo. To jenom přemýšlím nahlas. I kdybych dokázal dát dohromady plán pro klub, tady pro něj není místo."

Ted' bylo na mně, abych se zasmála.

"Viky, drahouši, jestli něco máme, tak je to místo. Koukni sem..."

Z plánů sem vytáhla plán přízemí.

"...co když tady v přízemí zbouráme tyhle vnitřní zdi? Tak dostaneme dost místa na tvoje disko."

"Až moc místa," řekl upír, když si plán prohlížel. "Klíčem u takových klubů je udělat je jen tak velké, aby lidi museli čekat, až se dovnitř dostanou. Kromě toho se obávám, že když zbouráme všechny vnitřní zdi, nebude dost opory pro celou stavbu."

V hlavě se mi začal rodit nápad.

"Co to zkusit takhle. Zachováme celou vnější řadu pokojů... uděláme z nich krámy, nebo něco takovýho. Tím dostaneme další oporu a zmenší se prostor klubu. A jestli je to ještě pořád velký..."

"Asi tak čtyřikrát."

"Hmm. Co bys říkal kasinu. Ještě sem neviděla žádný, co by nenalákalo mraky turistů."

Viky vyjádřil svůj obdiv tichým zahvízdnutím.

"Ty nejsi zrovna přízemní, co? Překvapuje mě, že taky nepřemýšlíš, jak vydělat peníze i na těch pozemcích kolem."

"Nemůžu se rozhodnout mezi golfovým hřištěm a zábavním parkem," prohlásila sem. "To může chvíli počkat, až uvidíme, jak dopadne tenhle zbytek."

Hned sem si všimla, že po tomhle Vikymu zmizely jeho rysy nevinátka a že si mě bedlivě prohlíží. Jsem zvyklá, že si mě lidi prohlíží, ale na jeho výrazu bylo něco neobvyklého, co nebylo normální. Snad chápete, jak to myslím. Čekala sem, až si to v duchu probere, ale po chvíli mi to ticho začalo vadit.

"Co si mě tak prohlížíš, ty Mladej Krvežiznivče? Copak mi, když sem se nedívala, najednou vyrostla druhá hlava?"

Namísto aby hned odpověděl, tak na mě jenom tak zíral. Už sem myslela, že mu budu muset jednu vrazit, abych to ukončila.

"Viš, Marfo," řekl nakonec, "na takzvanou učednici jsi pěkně mazaná. Při tom tvém oblečení a řečech, které vedeš, to jde snadno přehlédnout, ale za tou maškarádou je schovaný pořádný kus rozumu, co?"

Jestli je nějaká věc, se kterou mám potíže, tak je to chvála... nejspíš proto, že sem jí nikdy moc neslyšela. Abych zakryla své rozpaky, udělala jsem to jako obvykle. Rozesmála sem se.

"Nenech se oklamat, Velkej Špičáku. Nezapomeň, že než sem se přidala ke Skeeově bandě, byla sem nezávislá. Čaroděj města Mocarlo a pak Veygusu na Maču, to sem byla já, mimo jiný."

"Opravdu? To jsem nevěděl."

To jenom na ukázkou, jak mě to vyvedlo z míry. Zapomněla sem dokonce, jak málo toho Viky ví o našich akcích a lidech do nich zapletených.

"To bylo prvně, co sem narazila na Zázračného Hocha. Byl zrovna v pěkný šlamastyce... ono to vlastně vypadá, že Skeeve má na šlamastyku čuch. Připomeň mi, abych ti někdy vyprávěla, v jakým byl průšvih, když sem se k nim přidala."

"Proč ne teď?" řekl a pohodlně se opřel. "Nikam nejdu a zrovna teď je nejlepší čas dozvědět se něco o obchodních partnerech."

Jak ste si nejspíš všimli, byla sem celá žhavá dostat se z rozpaků a mluvení o Skeevovi se zdálo být zrovna tím tématem, co sem hledala.

"No, zrovna v tu dobu si jeho velkej zelenej učitel vzal volno a zmizel na Perv, víš... nějaký rodinný problémy. A král poctil Skeeve tím, aby za něj zaskočil, aby si Jeho Veličenstvo mohlo vzít volno... řekněme na den, dva. O čem se Veličenstvo zapomnělo našemu kolegovi zmínit, bylo, že se má objevit jeho nastávající, jistá královna Bolehlava, a vzít si toho, kdo bude zrovna zahřívát trůn."

"Královna Bolehlava?"

"Řeknu ti, byla opravdu sladoučká. Kdyby nebyla královskou dcerou, nejspíš by už dávno skončila na šibenici. Takhle ale vládla nejbohatšímu království z celé dimenze a vyrazila se spojit s nejlepší armádou... která se ukázala být v království, kde zrovna zakotvil Skeeve."

Víky se zamračil.

"Jestli už stejně mohla dostat, co chtěla, tak na co potom potřebovala armádu?"

"Kvůli těm věcičkám, co nejsou na prodej. Víš, všichni máme svý malý sny. Její byl ovládnout svět. Tak tohle byla královna Bolehlava. Morální zásady skunka a ohavné cíle Čingischána."

"Vy dva jste ji zastavili?"

"Abych ti pravdu řekla, dokázal to Skeeve. Všechno, co sem musela udělat, bylo sehnat krále, abysme ho mohli posadit na trůn, kde měl být. Skeeve jim pak navlík snubní prsteny, které nejdou sundat a jsou spojeny s jejich životy. To znamenalo, že kdyby se královnička chtěla králíčka zbavit a dát si tak zelenou pro maličkou dobytelskou výpravu světem, tak by si v tu chvíli podřízla svůj krk."

"Kde k nim přišel? Nikdy jsem o něčem takovém neslyšel."

Zasmála sem se a zamrkala.

"To nikdo. Co dostali, byla laciná bižuterie od pouličního prodáváče z Bazaru spolu s historkou, kterou Velký Skeeve vymyslel. Prodal jim tak snůšku nesmyslů, ale stačilo to, aby Bolehlava vychladla. Elegantní tah, co?"

Místo toho, aby se rozesmál se mnou, upír se na chvíli zamyslel, a pak zavrtěl hlavou.

"Já to nechápu," řek. "Ne, neber to špatně... Myslím, že Skeeve je skvělý chlapík a tak. Já jenom, že podle toho, co jsem zjistil, nepoužívá vůbec moc magie a když, tak je to hodně slabý. Jak teda kolem sebe vytvořil skupinu takových talentů, jako jsi ty a ostatní?"

"Viš, Víky, je magie a magie. Skeeve má... jak bych to vysvětlila? Možná není tak silnej v tom čáry-máry fuk a nemá smysl pro ženy jako Quasimodo, ale má srdce velký jako tři lidi dohromady."

Šťouchla sem ho lehce do ruky.

"Nezapomněls, jak sem ti říkala, že má na šlamastyku čuch? No, ve skutečnosti je to tak, že daleko častěji chce dostat někoho z toho, co by si dotyčnej zasloužil vylízt. V tom průšvihy s Bolehlavou, co sem ti vyprávěla, mohl, jakmile zjistil, oč běží, zmizet za horama... ale to by nechal celý království bez vedení. Tak tam zůstal. Když sem ho potkala, snažil se dostat ven Tanandu, kterou čapli, když se pokoušela ukrást dárek k narozeninám pro Aahze. Sákryš, pokud si vzpomínám, tak poprvý, co se naše cesty zkřížily, to bylo tehdy, když sme chystali útěk z vězení jeho starýho učitele. Tak tohle je Skeeve. Teď už chápeš, co mám na mysli? Vždycky se do toho dostane až po uši, když se snaží udělat, co si myslí, že je správný, a člověk to taky tak cítí... Nevím, jestli to dokáže zvládnout proto, že je někdo s ním. Ale i když to nevyjde, tak stejně cítíš, žeš udělal v životě něco dobrýho a ne se jen tak poflakovat jako předtím. Dává to aspoň trošku smysl?"

"Víc, než si myslíš," řekl Víky. "Jestli ti dobře rozumím, je to vynikající osobnost, a tím k sobě přitáhnul lidi, na které udělal dojem svou upřímností... a kteří se snaží vydat ze sebe aspoň tolik, co viděli u něj. To je zajímavá teorie. Musím si to promyslet."

Nemůžu si pomoci, ale všimla sem si, že jakmile se Velkej Špičák do něčeho zabere, vypadá spíš jako prófa z univerzity, než jako milovník nočních večírků. Byla sem proto trošku zvědavá, ale protože sama nemám ráda lidi, co se o mě snaží dozvědět víc, než sem ochotná sama ukázat, nechala sem to být.

"Když mluvíme o teoriích," řekla sem, "tak tu jednu máme, která bez toho, že bysme jí trošku postrčili, fungovat nebude."

Upír se protáhl a zívnu.

"Správně. Jestli se postaráš o kasino a krámky, tak já se postarám o diskotéku a stavitele."

Musím přiznat, že mě jeho nadšení trošku zarazilo.

"To myslíš hned teď? Je už pěkně pozdě."

Usmál se na mě, až mu zase byly vidět špičky.

"Možná pro tebe. My, noční ptáci, se zrovna začínáme probouzet. Což znamená, že teď je pro mě ten správný čas vyrazit hledat kapelu a personál do baru. Ale teď stejně každý děláme na něčem jiném, takže pro mě za mě, jestli chceš, můžeš si trošku shrpnout, než vyrazíš. Co se tady setkat zítra ve stejnou dobu?"

No, víte, možná se trochu vychloubám a moc mluvím, ale jsem taky první, kdo přizná, že malá Marfa není všeználek. Jednou z věcí, o kterých skoro nic nevím, je, jak zařídit kasino.

Když sem tohle uvážila, bylo lehký zjistit, že musím získat služby nějakýho odborníka... tedy na kasina, samozřejmě.

Chvilí mi trvalo, než sem ho našla, ale nakonec sem dorazila k cíli. Krčil se u zastrčenýho stolu v pochybném baru a podle toho, jak vypadal, se mu nijak zvlášť dobře nevedlo. To sem viděla ráda... ne že bych mu to přála, to si nemyslete; jenom mi to trochu ulehčí nábor.

"Nazdárek, Ekle," řekla sem a usadila se u jeho stolu. "Nevadí, když se přidám?"

Několikrát zamrkal, jak se snažil zaostřit, než mu došlo, že osoba, která na něj mluví, je opravdu tak velká.

"Helemese, helemese. Jestlipak tohle není jeden z těch sekáčů z M.Y.T.H. Inc. Co tě přivádí k tomuhle pařezu, Marfo? Hledáš někoho potřebnýho pro charitu?"

Odtáhla sem si židli, takže sem si mohla sednout blízko k němu. Neřek ne, tak to bylo tak blízko, jako bych pozvání

dostala.

"Vím, že máš plno práce, Ekle, tak ti to řeknu rovnou. Máme teď něco na práci a já bych ráda, aby ses přidal. Máš zájem?"

"Hele, kdo by to řekl. Co mě přinutil prodat můj klub a vyhodil mě na ulici, má pro mě najednou Velkej Skeeve práci. To je prostě senzační!"

O kasinech toho moc nevím, ale opilého poznám. Vzhledem k tomu, že bylo sotva po západu slunce, což je pro Eklu časné ráno, nebyl na tom vůbec dobře. Potíž byla v tom, že sem ho potřebovala střízlivýho. Normálně bych ho vzala někam ven a nechala ho vyspat, ale měla sem naspěch. Tohle chtělo drastickou akci.

Rozhlídla sem se, abych si byla jistá, že tu žádný svědkové nejsou. Pak sem se k němu naklonila, chytla ho rukama okolo krku a dala mu tu největší, nejšťavnatější pusku, jakou sem dovedla. Jednou z věcí, o kterých něco vím, je líbání. A tenhle polibek trval pěkně dlouho. Když sem ucítila, že se začíná drát o vzduch, pustila sem ho a opřela se.

"Co... Kdo... Marfo!" řekl a lapal vzduch jako ryba na suchu. "Co se děje!"

Významně sem na něj zamrkala.

"Asi sem nepochopila, na co se ptáš, Velkej Rudochu."

Ekl tam jenom tak chvilku seděl, mrkal a jednou rukou si držel hlavu, jako by se bál, že mu uletí.

"Já... já nevím," vypravil nakonec ze sebe. "Byl sem opilej aspoň... co je dneska za den? No, nevádí!... hodně dlouho. A teď najednou zčista jasně vnímám a sem k smrti střízlivej. Co se stalo? Jak si tady dlouho?"

V duchu sem se usmála a pochválila. Můj záznam zůstal čistej. Už sem to říkala mockrát, že se můžete spolehnout, že po ničem se tak naprosto a rychle nevystřízlíví jako po malém objetí a polibku od Marfy.

"Akorát tak dlouho, abych viděla, jak se ti zvedá opona," řekla sem. "Teď, když už sme všichni tady a všechno vysvětlený, chci, aby sis dobře poslechl malej návrh."

Ekl býval jedním z největších bookmakerů na Bazaru. K tomu míval vlastní klub, co se menoval Rovná šance. Jasně, to bylo předtím, než ho Skeeve načapal, že používá značený karty, a důrazně mu doporučil, aby nám svůj klub prodal. Nebyla sem si jistá, co by Préza říkal, že do tohohle Ekl zatahuju. Byl ale jedinej, na koho sem přišla, kdo měl nezbytný znalosti, jak zařídít kasino a přitom byl nezaměstnanej.

"Já nevím, Marfo," řekl, když sem mu situaci vysvětlila. "Teda, zní to dobře... ale kasino, to je velká věc. A já se teď zrovna v kapitálu k investování netopím."

"Tak začni s málem a buduj. Hele, Ekle, v tom podniku bude pronájem i vybavení zadarmo. Všechno, co musíš udělat, je dát dohromady ochranku a sehnat pár krupiéřů ke stolům."

"Říkalas "zadarmo"?"

Napadlo mě, že sem ho možná neměla tak moc vystřízlivět. Teď už se probral a přemýšlel jako správnej dabelskej bookmaker.

"No... prakticky. Tak, jak to vidím, bude si podnik brát podíl z obrátu, což znamená, že nájem budeš muset platit jenom tehdy, když budeš ztrátověj."

"To není problém," řekl Ekl s úsměvem. "S krupiéry, co mám na mysli, nemůžeme bejt v žádným případě ztrátový."

To se mi moc nezamlouvalo.

"Doufám, že ti ani nemusím říkat, že čekáme, že to povedeš čistě, Ekle," varovala sem ho. "Myslím, že by Velkej Skeeve nebyl rád, kdyby se musel podílet na podvodném kasinu. Spokojíš se s normálním podílem na výhrách. Jasný?"

"Marfo! Ty mi ubližuješ! Copak sem někdy nehrál čistě?"

Tvrdě sem se na něj podívala. Měl dost slušnosti, aby lehce zčervenál.

"Jenom jednou, pokud vím," řekla sem. "A jestli si dobře pamatuju, tak tě přitom chytil Skeeve. Kdybych byla na tvém místě, tak bych se snažila bejt čistá... pokud se nechceš jednoho rána probudit na škrábavý matraci v cele."

Ekl se trochu narovnal a ztratil svůj poťouchlý škleb.

"To by opravdu udělal?"

"To se jen tak říká, ale myslím, žeš to pochopil. Jenom nezapomeň, žeš prohrál svý prachy jedinej tehdy, když si chtěl podvádět a vsadil si proti nám."

"To je fakt," řekl Dabel a zamyšleně přikývl. "Když mluvíme o Skeevovi, seš si jistá, že s ním nebude problém? Když sem ho viděl naposled, tak sme spolu nevycházeli nejlíp."

"Ty se starej o kasino a Skeeva nech mně," usmála sem se spiklenecky a doufala, že vím, o čem mluvím.

"Mimochodem, Skeeve proti tobě nic nemá. Pokud mi paměť dobře slouží, při posledním setkání byl Aahz celý hrr ti utrhnout hlavu, a byl to Skeeve který přišel s návrhem sundat tě z háčku s celou kůží."

"To je taky fakt," přikývl Ekl. "Ten kluk je třída."

"Jasně. Aha! Hele, když už mluvíme o třídách, moh by ses pokusit sehnat Bonbon Ante Kida a nabídnout mu stálej vlastní stůl."

Dabel se na mě tázavě podíval.

"Žádný problém. Nevadí ale, když se zeptám proč?"

"No, naposled, co byl poblíž, to bylo při partii se Skeevem. Já sem musela trčet doma a hlídat to "děcko", zabijáka, cos nám podstrčil. To znamená, že z našeho týmu sem to jedinej já, kdo neměl šanci se s ním setkat... a z toho, co sem slyšela, je to můj typ. Kromě toho by moh uvítat možnost se usadit, místo pořád přeskakovat od partie k partii. Nikdo totiž nemládne, víš?"

"I tohle je fakt," zašklebil se Ekl. "Hele, to nemusí bejt špatnej nápad. Mít nejlepšeho hráče Dračího pokeru v kasinu jako stálýho hráče, to by moh bejt bezva tahák."

Mluvili sme dál, ale to byly všechno detaily. Ekl byl na palubě a kasino začínalo nabírat tvar.

Kasina možná nejsou moje silná stránka, ale nikdo neumí pronajímat krámky jako moje skromná maličkost. Zajda je možná eso, když přijde na špičkové vohoz a slušný ceny, a je jasný, že Tananda se vyzná ve svých zbraních, ale když přijde na malý nezařízený krámky, jsou obě daleko za Marfou.

Toho místa sem si všimla dávno předtím, než přišla tahle práce. Uvázlo mi v paměti a uvažovala sem prohlédnout si to tam. Na všech výlohách tam byly velké cedule "Budeme zavírat" a "Všechno musí pryč". Byly tam ale už přes rok, tak sem si jich moc nevšímala.

Podle výkladů to byla katastrofa. Jejich zboží se dá popsat jenom jako "šunt"... a to je ještě velkorysý. Byly tam trička a popelníky a malé panenky, to všechno bez ladu skladu promíchaný s léky a časopisy. Regály byly nacpaný omezeným, ale levným výběrem všeho možného. Neměly tolik oblečení jako obchody s oblečením, neměly tolik potřeb pro domácnost jako obchod s potřebami pro domácnost... Tak bych mohla pokračovat, ale asi si to dokážete představit. Jestli si chcete vybrat nebo chcete kvalitní zboží, ať už je to co chce, musíte jít někam jinam. Stručně řečeno, bylo to přesně to, co sem hledala.

"Čím posloužím, slečno?" Majitel trůnil na stoličce za pultem a četl noviny. Ani se nezvedl, když se mnou mluvil. Proto sem se rozhodla trochu mu pocuchat nervy. "Nu, ano. Uvažovala sem nakoupit spoustu... zboží. Uděláte mi lepší cenu, když nakoupím ve velkém?" To ho vytáhlo zpoza pultu. Zčistajasna měl v ruce pero a blok. "Jakže... jistě, slečno. Vždy sem připravený se dohodnout. O čem jste to uvažovala?" Dala sem si načas a znovu se tam rozhlídla. "Vlastně mě zajímalo, jestli byste mi mohli udělat cenu u každého zboží, co tu máte."

"U každého? Říkala jste u každého?"

"U každého... včetně vaší sladké rozkošné maličkosti."

"Nerozumím slečno. Říkáte, že chcete koupit můj obchod?"

"Obchod ne, jenom co je v něm. Myslím, že se tohle bude líp vyjímat jinde. A teď po pravdě, jak vám v poslední době jdou obchody?"

Majitel hodil blok i tužku zpátky na pult. "Po pravdě? Nic moc. Můj hlavní dodavatel tohohle šuntu zrovna zvedl ceny... nějaký potíže s novými odbory v jeho fabrice. Buď zvednu ceny, což nepomůže, protože už takhle tohle zboží moc na odbyt nejde, nebo toho nechám, o čenž vážně uvažuju." Pomyslela sem si, že lepší bude tu poznámku o odborech pominout. "Nemyslíte, že by pomohlo nový působiště?"

"Nový působiště... to je velký sousto! Tohle je Bazar na Pakle, slečno. Řady krámků jsou pro chodce jeden jako druhý. A v kterémkoliv z nich najdete lepší zboží, než tu prodávám já."

Vypadalo to dokonce líp, než sem doufala. "Čistě předpokládáme," pokračovala sem, "čistě předpokládáme, že nový působiště by bylo v hotelu. A předpokládáme, že by ten hotel měl kasino a disko. To byste měl uzavřenou klientelu jistou, protože nikdo nebude chtít jít ven a hledat, kde co chce koupit, když to může koupit tam, kde je."

"Hotel a kasino, jo? Já ale nevím. Šunt je pořád šunt."

"Ne, když budete mít právo dát na všechno, co prodáváte, jméno hotelu. Šunt se jménem je suvenýr a lidi čekaj, že za to zaplatí mnohem víc. Je to tak?" Majitel se dostával do varu. "To je pravda! Vy máte takový místo, slečno? Kolik chcete za nájem?"

"Nepatrně, jenom podíl z obrátu podniku. Jak to zní?"

"Jakou plochu máte k mání? Kdybych se mohl rozšířit, mohl bych od dodavatele dostat množstevní cenu a stejně zvednout ceny. Hele, máte už dojednanýho tiskaře?"

"Na tohle sem opravdu nemyslela."

"Dobrý. Mám švagra, který dělá levně a dobře... a taky rychle. A co restaurace? Všichni musí jíst." Tak tohle Víkymu i mně uniklo. "Restaurace?"

"...jestli nemáte, tak znám chlapíka, který hledá, kam přestěhovat svoje lahůdkářství, než tam, kde je, zvednou ceny."

Měla sem pocit, že můj problém s obchody je vyřešený. "Tak víte co, vy Všechnalče? Zmíňte se o tom lidem, o nichž si myslíte, že by se tam hodili, a já zítra přijdu s plány. Vybereme, kam by se kdo hodil." Celkem vzato, s přeměnou hotelu podle našich plánů to šlo docela dobře. Ukázalo se ale, že i když sme se snažili myslet na všechno, jeden detail jsme přehlídli. "Potřebujeme jméno!" zaúpěl Víky aspoň postý a pochodoval po kanceláři. Vzhledla sem od čmárání do Hysterekova bloku na pracovním stole.

"Jak že tomu chtěl říkat?"

"U Hystereka."

"No a je to vopravdu jako jméno tak špatný?" Koukli jsme na sebe. "Ano," řekli jsme zároveň. "To bysme ve spánku mohli vymyslet lepší jméno."

"Paráda, Víky. Tak jaký máš?"

"Prosím?"

"Jméno. Říkals, že bys ve spánku přišel na lepší jméno."

"Říkal jsem, že bychom ve spánku mohli vymyslet lepší jméno. Tohle má být týmová práce, víš."

Bezmocně sem pokrčila rameny. "Já teď nespím."

"Potřebujeme jméno!" zaúpěl můj týmový kolega postoprvý.

"Podívej se na to ze světlý stránky, Velkej Špičáku. Aspoň nemusíme měnit rozběhlou reklamní kampaň."

Upír si dřepł do židle. "To klidně řekni ještě jednou," zasténal. "Nevěřím, jak je ten Dabel mizernej. Chystal se to otevřít úplně bez reklamy!"

"Nulová konkurence, nezapomněls? Když si myslíš, že si v oboru jedinej ve městě, tak reklamu nepotřebuješ."

"No, myslím, že myšlenku, že se nám tuhle práci podaří za ten rozpočet zvládnout, můžeme políbit na rozloučenou," řekl Víky pochmurně. "Promiň, Marfo. Víš, jak si se tvrdě snažila zkrouhnout výdaje."

"Na to zapomeň," mávla sem rukou. "Jak si vlastně myslíš, že bysme tomuhle podniku mohli udělat reklamu?"

"Obvyklé reklamy v novinách nebudou stačit... i když si myslím, že to stejně můžeme udělat. Takhle blízko otevření budeme muset vymyslet něco extra, aby se to rozkřiklo."

"Co takhle billboardy?"

Viky se zašklebil. "Já nevím, Marfo! Myslím, že by to pár billboardů nezvládlo."

"Myslela sem spíš spoustu billboardů... víc než padesát co by pokrylo okolí v okruhu deseti mil."

"...aby byly široko daleko a přitom od jednoho vidět na druhý," dodal zamýšleně. "To se mi líbí! Samozřejmě, bude to něco stát."

"Tak oříznu trošku tady a támhle na vybavení. Můžeme se do toho pustit hned. Nic moc nábl, víš. Nechceme nikoho odradit. Potřebujeme někoho, kdo umí cedule pro hadí farmu. Něco vzrušujícího."

"Přesně takového chlápka znám," řekl Viky a čmáral si poznámky. "Tím se dostáváme zpátky k našemu původnímu problému."

"Správně. Potřebujeme jméno."

Upír jako bleskem zvedl hlavu. "Hej! Tohle je moje parketa."

"Promiň."

"Stejně je to tady ale díra, co?"

"A co třeba tohle? Velká díra?"

"Ne. Co třeba Farma zábavy?"

"Ehh. Hadí doupě?"

"Kdepak."

"No, tak co třeba..."

Nakonec sme se dohodli na Ráji zábavy. Trošku nás ovlivnil fakt, že se mi podařilo najít ošumělý lunapark. Dovolili sme jim, aby se usadili na našem pozemku, a oni nám poskytli své poutače.

Z tý spousty byly nejlepší ohromný figuríny, který byly na každý lochnesce, kolotoči... a hlavně na Ráji zábavy. Byly to postavy všech možných stvoření ze všech možných dimenzí. Byly udělaný tak, že hýbaly rukama a hlavou a z ukrytých reproduktorů na kolemjdoucí dělaly "Hu hu hu". Byly parádní a nechala sem je instalovat všude kolem hotelu... kromě Tlustý Berty. Tu sem dala do předsíně pánských záchodů.

Když sme měli tohle, dodělali sme zbytek výzdoby. S oživením vzhledu stavení sme už moc nadělat nemohli, tak sem ho natřela širokými pruhy... jako cirkusový stan, jenom více barvama.

Viky udělal disko. Byla to paráda. Celý to udělal v černý barvě: podlahu, stěny, strop, nábytek, všechno. Ke stěnám a stropu přidělal v různých úhlech židle a stoly s figurínama v životní velikosti ve večerních róbách. Výsledný efekt byla jedna velká dezorientace, protože když spustila kapela a začala blikat světla, fakt ste nevěděli, kde je nahoře a kde dole. Parket byl navíc trošku šikmo a pomalu se točil. Bylo to, jako byste viseli v prostoru a zároveň se o vás praly kosmické větry a přitažlivost. Klub dokonce pojmenoval "Doupě", aby mi vynahradil a omluvil se, že tak vyjel proti jménu, co sem navrhovala pro hotel.

Kasino bylo na mně. Rozhodla sem se všechno vsadit na jednu kartu. Našla sem malíře se smyslem pro humor a celé sme to vyvedli jako maskování... jenom místo zelený a hnědý sme se naprosto spolehli na základní barvy v blýskavých odstínech. Jako zlatý bod sme všude kolem dokola dali zrcadla, ale byla to pokřivená zrcadla z lunaparku Ráje zábavy. Zrcadla způsobil, že to tam vypadalo větší, ale navíc když ste se na sebe do zrcadla koukli, měli ste dojem, že ste stejně rozplizli jako výzdoba. A v duchu ste se museli ptát, v jaký realitě sme to vlastně mysleli.

Viky měl strach, že dojem z toho celého bude až moc oslnivý. Namítla sem, že hlavní myšlenka je, aby se to trošku vymykalo a aby lidi věděli, že sme to dělali my. Nicméně sem svolila, aby při naší schůzce s Hysterekem večer před otevřením byl i Skeeve. Vyjednávání totiž nikdy nebylo mojí silnou stránkou a neměla sem nejmenší představu, jak bude na naše poněkud převratný nápady zákazník reagovat.

"Vy ste mě zničili! To se vám povedlo! Sem zruinovanej!"

To byl náš zákazník. Podle toho můžete odhadnout, že ho naše práce moc nepotěšila. Když si uvědomíte, že předtím sme ho aspoň hodinu uklidňovali, dokážete si asi představit, jak moc byl asi nešťastnej.

"Nevím, jestli dobře chápu, v čem je problém, pane Hystereku," řekl Viky. "Jestli máte nějakou stížnost..."

"Stížnost?" vyjekl Dabel. "Nevím, s čím začít! Co si vlastně myslíte, že ste provedli?"

"Proměnili sme vaši díru ve výdělečnej hotel. To sme taky měli udělat."

Vzhledem ke svému temperamentu sem se snažila zůstat bokem, ale tady k tomuhle sem si pár slov říct musela.

"Hotel? Říkáte hotel? Tohle není hotel! Když sem vám to předával, tak to byl hotel! A když se vrátím, je z toho laciná pouťová atrakce! A co myslíte tím výdělečnej? Všechny pokoje v přízemí sou fuč! Tím sou zisky z pronájmu o dvacet procent menší!"

"Dvacet procent z prázdnýho hotelu je pořád nic!" odsekla sem.

"Marfa má pravdu," řekl Viky a stoupl si mezi nás. "Potřebovali jsme prostory pro lákadla, abychom přilákali hosty. Kromě toho, všechno, co jsme tam umístili, ponese hotelu zisk."

"Ne, když stejně nic neprodaj!" namítl Hysterek. "Už ste tam vůbec byli? Viděli ste ty šmejdy, co prodávaj? A ty ceny... v tom klubu, co ste tam udělali, chtěj za jedno kafe víc, než co platím za celý jídlo!"

"Ne každěj jí tak lacině jako ty," zabručela sem si.

"Cože?"

"Říkala sem, že vám to pěkně ponese, když budou... hostům to zboží prodávat."

"Dyk tam žádný hosti nebudou... Áách! Sem zruinovanej!" Dabel s obličejem v dlaních klesl do židle.

"Pokud jste si přál změny schvalovat, měl jste samozřejmě být tady. Takhle se Marfa s Vikym neměli čím řídit a museli se spolehnout sami na sebe." To ze židle v koutě promluvil Skeeve. Zatím nedělal nic, než to dohadování

poslouchal.

"Bejt tady?" Hysterek rázem zvedl hlavu. "Dyk mě přinutili odjet! Říkali, že když chci vaše služby, musím jim věřit."

"Přesně tak," přikývl Skeeve a změnil taktiku, ani nemrk. "Chtěl jste naše služby, věřil jste nám a my vám je poskytli. Nechápu, nač si stěžujete."

"Stěžuju si na to, že ste mě dočista oholili... a dopředu... a tím sem v podnikání skončil! Kdybych o peníze přišel díky normálnímu hotelu, bylo by to zlé. Ale přijít o ně a bejt ještě terčem posměchu..." V očích měl slzy. "Investoval sem do toho peníze rodiny mojí ženy. Říkal sem jim, že abych vydělal, potřebuju kapitál. A teď..."

Hlas se mu zlomil a hlava zase klesla.

"Jestli je problém v tomhle, mohli bychom možná s tím něco udělat."

"Na to zapomeňte! Snížení vaší ceny nepomůže. Potřebuju vydělat, ne snížit ztrátu."

"Spíš jsem myslel od vás hotel převzít. Rovnou ho koupit." Mrkla sem na Skeeve. Seděl pohodlně opřený a koukal do stropu.

"To myslíte vážně?" řekl Dabel s nadějí.

"Proč ne? Budete mít zisk tak... řekněme patnáct procent nad náklady? ...za budovu a pozemek. Rozjet to tady, tím spíš postarat se o jeho pověst, to bude naše starost. Tohle bychom si asi domluvili v první řadě... tak nějak." Hysterek byl na nohou a pumpoval Skeevovi rukou skoro ještě než Préza domluvil. "Teda, řeknu vám, Skeeve... pane Skeeve... vy ste fakt formát. To je paráda! Když už sem si myslel... ani nedokážu říct, jak moc to oceňuju..."

"To nestojí za řeč," řekl Skeeve a vyprostil svou ruku. "Co kdybyste to hned šel probrat do mé kanceláře? Moje sekretářka tam ještě pořád je. Jenom jí to vysvětlíte a ona připraví potřebné listiny. Chci si ještě trochu promluvit tady se svými agenty, a pak tam hned budu, abych smlouvu podepsal."

"Už běžím," zamával Dabel. "Páni. Nemůžu se z toho vzpamatovat..."

"Doufám, že si uvědomujete, že samozřejmě nemáme takovou hotovost ihned k dispozici."

Budeme muset dát dohromady splátky a jejich rozpis."

"Fajn. Fajn. Jakmile budeme mít smlouvu se zárukama mého zisku." Pak zmizel a zanechal nás beze slova zírající jeden na druhého.

Konečně se Skeeve na nás zadíval. "Je určitě vyprodáno?" řekl, aby si potvrdil, co už věděl z našeho hlášení.

"Na tři týdny se seznamem zájemců v případě odřeknutí," potvrdil Víky. "A bereme rezervace na rok a půl dopředu."

"...a Hysterek to neví?"

"Neptal se na to, a ani sme neměli šanci mu to říct," pokrčila sem rameny. "Sám si viděl, co je zač."

Skeeve zamyšleně přikývl. "To znamená, že jestli jsou moje propočty správný, budeme mu to moct splatit dřív než za tři měsíce... a to v to nepočítám příjmy z kasina a obchodů." Vstal a protáhl se. Pak na nás zamrkal. "Tak jdeme, vy dva," řekl. "Řek bych, že se plácnu přes kapsu a půjdeme to zapít."

Kapitola čtvrtá

"Zaměstnává-li tě příliš pomáhání přátelům, jsi příliš zaměstnán!"

-L. Iacocca

Z té věci s Rájem zábavy jsem ve skutečnosti nijak odvázaný nebyl. Sice nám to především vyneslo peníze, ale nějak jsem si nemohl zvyknout, že vlastníme hotel s kasinem. Zejména si myslím, že to vůbec nebyl dobrý nápad udělat precedens - vykupovat od nespokojených zákazníků. A vůbec nezáleží na tom, jak výnosnou se smlouva ukáže být. Teď se Hysterekovi příbuzní (ze strany jeho manželky) snažili prohlásit smlouvu za neplatnou na základě toho, že se musel zbláznit nebo aspoň být bez sebe, když prodal tak lukrativní podnik za takovou cenu. To mi nijak zvlášť starost nedělalo, protože pořád jsme byli na Bazaru na Pakle, a kdyby každý, kdo podepsal špatnou smlouvu, byl prohlášen za blázná, hospodářství by se zhroutilo.

Co mi na té smlouvě dělalo starost, bylo to, že to znamenalo opět se zaplést s Eklem. Když jsme s ním měli v minulosti co do činění, tak neochvějně prokázal, že ho v první řadě bez ohledu na ostatní zajímá jenom vlastní kapsa. Považoval jsem za nebezpečné poskytnout mu postavení, kde bude mít lákavě snadný přístup k našim penězům, nebo i byť jen k části z nich.

Proti Marfíným důvodům zapojit ho do toho jsem ale nic namítat nemohl, protože v té době, kdy ho vyhledala, neměla představu, jaké zprávy nám nakonec bude Ekl posílat. Zajda mě ujistila, že osobně prověřovala finanční výkazy z kasina, které nám Ekl posílal spolu s naším podílem na zisku. Navzdory tomu jsem si uvědomil, že mám tendenci věnovat mimořádně množství času, abych si je prostudoval sám, napůl s očekáváním, že najdu nějaké známky toho, že si trochu ulívá na vlastní účet.

To jsem zrovna prováděl tohle odpoledne. Odsunul jsem bezpočetné dopisy a poznámky, které byly naléhavé, a znovu se pustil do kontrolování Eklových finančních výkazů. Zajda mi jednou říkala, že pořádné procento účetních a finančních analytiků se spíše úmyslně než čímkoliv jiným řídí instinktem nebo vycvičeným nosem. Takže spíš než aby hledali, co na číslech, která studují, nesouhlasí, jednoduše si vyberou nějakou část, která jim nesedí. Nebo když na podnikovém večírku udělá některý vedoucí uštěpačnou poznámku, projdou jeho vyúčtování velmi pečlivě. Také trvala na tom, že se v každé zprávě, když se dostatečně probere, najdou díry.

To může dobře fungovat, když jste přes čísla zkušený borec. Všechno, co jsem objevil já, bylo, že dlouhá doba strávená zíráním na sloupce malých čísel pěkně bolí... doslova i přeneseně. Konkrétně, po několika hodinách hrbení se nad výkazy, jsem cítil křeče a bodavou bolest v očích, krku, zádech i v jejich dolní části.

Opřel jsem se, abych se uvolnil a trochu protáhl. Oči mi padly na tužku, kterou jsem znechucený a frustrovaný odhodil na stůl. S úsměvem jsem po ní myslí sáhl, uchopil ji a zvedl do vzduchu. Co dělají čarodějové, když se nudí, nebo jsou bez nálady? Hrají si s magií, jasně!

Pamatujete si na ty časy, kdy jsem se při levitování pírka potil a sténal? Tak ty dny jsou dávno pryč. Nic vám tak nepozvedne sebevědomí jako roky používání základů magie, jako je levitace k záchraně své kůže... a, jak mi vždycky říkával Aahz, sebedůvěra je klíčem k magii.

Zvedl jsem tužku ke stropu a začal ji vodit po pokoji. V každém rohu jsem ji zastavil, otočil o devadesát stupňů a pokračoval. Uvědomil jsem si, že si přitom broukám. Snesl jsem ji nad stůl a začal s ní dirigovat podle linoucí se melodie do taktu.

"Rád vidím, že si udržuješ formu."

Mrkl jsem ke dveřím. Stál v nich můj starý učitel a sledoval mou práci.

"Ahoj, Aahzi," řekl jsem a pořád tužkou pomalu pohyboval. "Děje se toho tolik, že moc času na cvičení nemám, ale tu a tam si začaruju."

Jakkoliv nedbale jsem to říkal, v skrytu mě hodně potěšilo, že tužka nezakolísala, když mě Aahz překvapil. Neporušit koncentraci na kouzlo, nebo spíš udržet kouzlo, když se narušila koncentrace, to byla jedna z nejtěžších lekcí, které mě Aahz naučil. Konečně jsem si myslel, že to mám v kapse. Jenom jsem doufal, že si toho všiml i on.

"Máš chvilku na starýho partáka?"

"Jasně, vezmi místo."

Usoudil jsem, že by bylo nezdvořilé při mluvení s Aahzem si pohrávat s tužkou. Snesl jsem ji tedy dolů a nechal viset ve vzduchu, abych na ni v pohodě dosáhl. Vypadalo to ale, že si toho Aahz nevšiml. Trošku natáhl krk, aby se podíval na papíry, které jsem měl rozházené po stole.

"Co to všechno je?"

"Ále, zrovna se probírám finančními výkazy z Ráje zábavy. Pořád Eklovi úplně nevěřím."

Aahz se zase opřel a zkoumavě se na mě zadíval.

"Tak Ráj zábavy, hm? Moc příležitostí si o tom s tebou promluvit jsem neměl. To se ti opravdu poved tah."

Ta poznámka mě potěšila a polichotila. I když technicky vzato jsme si byli rovnocenní... tedy aspoň již po nějakou dobu... byl to pořád můj starý učitel, a já si nemoh pomoci, ale moc jsem stál o to, aby mě chválil.

"Vypadalo to jako nejlepší způsob, jak se z té špatné situace dostat," řekl jsem bez rozmyšlení.

"To jo," přikývl. "Vždycky je lehčí vyřešit problém tím, že se do toho vrazí peníze, než vymyslet vlastní způsob, jak z toho ven."

Tohle už najednou jako poklona moc neznělo. Cítil jsem, jak se moje pýcha jako mávnutím proutku mění v obranu.

"Věřím, že finanční přínos společnosti víc než ospravedlní moudrost té investice."

Znělo to trochu podrážděně, dokonce i pro mě. Všiml jsem si, že se v těchto dnech čím dál tím víc uchyluju k podrážděnosti jako k obraně v situacích, kde jsem si dřív naříkal nad svou nezkušeností nebo nedostatkem informací.

"No, já nejsem ten, kdo by si stěžoval, když jde o zisk," řekl Aahz a zablýskal svým úsměvem plným zubů od ucha k uchu. "Dokonce i když to znamená získání kasina, které jsme ani nechtěli, ani nepotřebovali."

Tohle už jasně znělo jako začínající přednáška místo uznání, jak pěknou práci jsem odved. Zatímco na popovídání a vyslechnutí "bravo!" bych si čas udělal vždycky, na probírání mých chyb jsem náladu neměl.

"Už se stalo a vracet se k tomu jsou jen akademické řeči," odsekl jsem, abych ukončil rozmluvu o kasinu. "Kvůli čemu jsi chtěl se mnou mluvit?"

Už jsem si skoro začal hrát s papíry na stole, abych zdůraznil, jak jsem zaneprázdněný. Včas mi ale došlo, že to jsou zprávy z kasina... takže to určitě nebyl způsob, jak od tohoto tématu odvést pozornost.

"Ale, nic moc," pokrčil rameny Aahz. "Jenom sem zrovna mířil ven do malý akce a myslel sem si, že by ses možná chtěl přidat."

"Do akce? Nikam jsem tě neposlal."

Sotva jsem ta slova vyřkl, už jsem toho litoval. Nejen že zněla pěkně úřednický, ale také zdůrazňovala fakt, že navzdory tomu, kolik jsme toho měli na práci, nenašel jsem pro Aahze žádnou práci.

Můj učitel nad tím faux pas ani nehnul brvou.

"Ona to vlastně ani akce není. Spíš spanilá jízda starýho kozáka. Chystám se na malou akci ve svém volnu. Laskavost pro přítele, který si nemůže dovolit naše běžné ceny."

To ve mně mělo hned vyvolat podezření. Jestli jsem tak na peníze, je to vliv soužití s Aahzem. Kdykoliv začne Aahz mluvit, že se vzdá něčeho, co bychom mohli prodat, jako například náš čas, mělo by mně být hned jasné, že je v tom nějaký háček.

"Páni, Aahzi, myslím, že na to nemám čas. Mám fakt hodně práce."

"...levitování tužek a hledání zpronevěřených peněz co sou i beztak snadno vydělaný?"

Jeho pokus o nevinný úsměv byl příliš krátký, aby nebylo vidět, že to tak bylo schválně.

"Ale no tak, Aahzi. To není fér. Vždyť pracuju tvrdě. Prostě občas potřebuju vysadit. To je všechno."

"Přesně moje řeč," řekl parták a sklapl tak nastraženou past. "Je načase, abys vypadl z týhle kanceláře ven do pole, než k týhle židli přirosteš. Přitom nechceš vyrazit příliš daleko, abys neztratil kontakt s vojskem. Takže tahle prácička je právě ta věc, co ti připomene, jaké je to být v akci."

Čím déle mluvil, tím víc jsem cítil, že mě doběh. V zoufalství jsem zvedl ruku.

"Dobrá, dobrá. Tak mi o tom pověz. Kdo je ten tvůj přítel?"

"No, je to spíš známej. Ty ho znáš taky. Pamatuješ se na Quigleyho?"

"Quigley? Ten lovec démonů proměněný v čaroděje? Tenhle Quigley?"

Aahz zuřivě přikývl.

"To je on. Vypadá to, že má trable, se kterým si sám neporadí... což ostatně není nic překvapujícího. Myslel sem, že by tě mohlo zajímat trochu mu s tím pomoci, protože sme to byli my, kdo ho do toho poslali."

Šach. Mat.

"Tak jo, Aahzi," řekl jsem a smutně hleděl na nedokončenou práci na stole. "Jenom si se Zajdou vyjasním pár věcí a hned jsem u tebe."

Aahz vypravuje

Od naší poslední návštěvy se Mačo moc nezměnilo, to ale tyhle zastrčený dimenze jen zřídka. Cestovali sme proměněný, což se stalo pro nás Pervekty zvykem, vždycky když razíme do dimenze, kde už sme byli předtím. Mladej tenhle trik pochytil ode mě. Víte, na rozdíl od obecného přesvědčení se Pervektům nelíbí pořád se prát. A když do nějaký dimenze dorazíme podruhý, skončíme obyčejně ve rvačce s někým, kdo nás poznal a myslí si, že je tentokrát líp připravenej než prvně. To jenom potvrzuje naše přesvědčení, který na Pervu máme, že ostatní dimenze sou antisociálové, a nejlíp uděláme, když udeříme první, abysme měli výhodu překvapení. A to ani nemluví, že děláme všechno možný, abysme odradili návštěvníky z jinejch dimenzí. Naše dimenze je neutěšená i bez cizinců, co se potulují sem a tam a dělaj potíže.

Jasně, že to, že sem Pervekt, není jedinej důvod, proč by si jistí občani Mača chtěli pověsit naše vysušený skalpy. Když sme se tu naposled objevili, tak sme se jim našim překvapivým vstupem pořádně zamíchali do toho jejich Mače. I když už sem možná dost starej a cynickej, tak se neubráním úsměvu, když si vzpomenu, jaký pozdvižení sme tam způsobili.

"Kolik myslíš, Aahzi, že ten problém s Quigleyem zabere?" řekl Skeeve a přerušil tak moje zatoulaný myšlenky.

"To opravdu nevím," pokrčil sem rameny. "Řek bych, že budeme mít lepší představu, až nám řekne, v čem ta potíž je."

Mladej se rázem zastavil a zamračil se na mě.

"Ty chceš říct, že jsi souhlasil s tím, že mu pomůžeš, aniž bys věděl, do čeho jdeš? Tak jak jsi věděl, že jsme ho do toho dostali my?"

I když Skeeve mnohokrát dokázal, že se učí rychle, tak pořád ještě občas, když je podrážděnej, těžko chápe.

"Co Quigley dělal, když sme ho prvně potkali?"

"Byl lovec démonů. Proč?"

"A co dělá teď?"

"Co jsem slyšel naposled, tak zastává místo dvorního čaroděje v Mocarlů."

"A co myslíš, že ho přimělo žít se magií místo ohánění se mečem?"

"Aha."

Chvilku vypadal trochu schlíple, ale hravě se sebral.

"Stejně si ale pořád myslím, žeš měl zjistit, v čem je problém. Jakmile tam budeme, tak se nedá říct, jak dlouho to bude trvat, a já nemůžu být z kanceláře pryč moc dlouho. Opravdu mám teď spoustu práce."

"No tak, hele," usmál sem se, "to bysme spíš měli probrat s ním, než tu stát a debatovat na ulici."

Mladej melodramaticky obrátil oči vsloup a vyrazil na pochod ulicí.

Za ty roky, co s ním pracuju, se Skeeve hodně změnil. Když sme se poznali, byl to kluk. Teď je to mladý muž... i když mu pořád v duchu říkám "Mladej". Zvyk je železná košile. Z nezvedenýho kluka vyrostl v mladíka, kterej se musí holit... i když je to nutné jenom občas, rád na to zapomíná a Zajda mu to musí připomínat. Ještě víc udivující je, kolik získal sebedůvěry a jistoty. Má už taky jistý styl. Celkem vzato, bylo zajímavý vývoj mýho mladýho svěřence za těch pár posledních let sledovat. Jenom si přeju, aby se mi směr, kterým se vyvíjí, líp zamlouval.

Víte, Skeeovou nejroztomilejší neselhávající vlastností bylo, že si vážil lidí... doopravdy vážil. Ať už to byly jeho city ke Garkinovi, když jeho starý učitel umřel, i když můj kolega s ním vlastně nikdy slušně jako se studentem nezacházel, nebo odvahy, se kterou vzpružil Ajaxovo splhlý ego, když starej Lučištník pochyboval o svý ceně v boji, Skeeve měl neomylnou schopnost vidět v lidech to dobrý a podle toho se zachoval. A to je dost, abych s ním zůstal a pracoval... stejně jako se od něj učil a učil jeho.

Později to ale vypadalo, že se to změnilo. Jakmile začal Skeeve zastávat post prezidenta naší společnosti, vypadalo to, že se víc a víc stará o kšeft a míň a míň o lidi. Ostatní si toho možná nevšimli. Zajda a Tananda se ze všech sil snažily přetrumfnout jedna druhou a nevšimly by si ani, kdyby pokojem propochodovala dechovka, a Kulík měl plný ruce práce, aby je udržel od sebe. Marfa a hošani sou přeborníci v zaslepený oddanosti. Ti by nejspíš bez rozmýšlení nebo jediný otázky za Skeevem skočili rovnou z útesu. A pak ho taky neznají tak dlouho, ani tak dobře jako já, a můžou si myslet, že jeho nynější chování je normální. Pro mě to ale představuje velkou změnu.

Celá ta záležitost s koupí kasina je toho příkladem. Skeeve, kterýho sem znal, by trval na tom, aby Hysterek před podepsáním smlouvy znal všechna fakta, nebo by mu aspoň za jeho úsilí nabídl velkorysejší cenu. Místo toho sme jednali s takovou ukázkou vychytralosti, kterou by nám záviděl i ten nejotrlejší dabelskej kšeftář.

Všichni dobře víte, že proti zisku nic nemám, zejména když je hříšně velký... už sem prostě takovej. Skeeve by měl být v rámci rovnováhy lidumil. Zatímco já se od něj učím o lidech, bojím se, že on ode mě přebírá ty špatný příklady... anebo jeden dobrý až moc dobře.

No, a tohle byl důvod, proč sem Quigleyův dopis, když k nám na Bazar došel, nehodil do koše. Myslel sem si, že bych tak pobyl nějaký čas se Skeevem o samotě, abych zjistil, jestli jenom prostě slyším trávu růst, nebo jestli je opravdu proč si dělat starosti. Zatím sem se klonil spíš k tomu druhýmu.

Quigley se naštěstí nepřestěhoval. Báł sem se, že jak je mladej netrpělivej, že by z toho celýho vycouval, kdybysme ho museli ještě navíc někde nahánět. Na naše zaklepaní se dveře trochu otevřely a škvírou na nás hledělo ostražitě oko.

"Ach! Doufal jsem... tedy, očekával jsem... Čím vám mohu posloužit, pánové?"

Tuhle proměny na "staříka" sme už viděli, takže nebylo pochyb, že to na nás opravdu juká Quigley.

"To jsme my, Quigley," řekl briskně mladej, ani sem nestihl pozdravit. "Pustiš nás dovnitř, nebo se máme rovnou vrátit domů?"

"Skeeve? Ach, díkybohu. Ovšemže... pojdte dál."

Osobně sem si myslel, že byl Skeeve trochu příkřej, a Quigleyho rozplývání se před ním jeho chování vůbec nezlepšilo.

"Omlouvám se za to přijetí," povídal čaroděj, když nás táhl dovnitř, "ale obával jsem se, že by to mohl být jeden z mých věřitelů."

Jakmile zavřel dveře, Quigley proměňovací kouzlo zrušil... nejspíš ho stálo moc úsilí, řek bych. Když sem uviděl, jak ve skutečnosti vypadá, lehce mě to šokovalo.

Roky nikomu z nás nepřidají. Ve tváři měl hluboko vyryté stopy vypětí, který tam, když sme tady byli naposled, nebyly. Místo samo o sobě vypadalo hůř než zanedbaný. Zdi potřebovaly nutně vymalovat... nebo aspoň umýt. Nábytek byl vyspravovanej, místo aby si pořídil novej.

"To je ale díra!" poznamenal Skeeve se svým čerstvě nabytým nedostatkem diplomacie. "Opravdu, Quigley. Když už nemyslíš na sebe, myslí na profesi. Jak si mají lidi vážit čarodějů, když vidí, že jeden z nich žije takhle?"

"Zvolni, parťáku," řekl sem tiše. "Všichni mít kasino nemůžeme. Některý z nás museli žít v rozpadlejších chatrčích v lese... nebo dokonce spát pod stromy u cesty."

To mi vysloužilo ostrý pohled, ale ozval se Quigley.

"Ne, Skeeve má pravdu. Všechno, co mohu říct, je, že jsem se snažil. Zčásti i proto jsem se dostal do téhle bryndy. Snažil jsem se zachovat tvář a přehnal to s půjčkami, až jsem se do toho zamotal."

"Páni, Quigley, jestli tohle je jediný problém, tak to můžeme vmžiku spravit. Můžeme sjednat rychlou konsolidační půjčku, která by tě těch vlků zbavila... samozřejmě s mírnými úroky. Že ano, Aahzi?"

Vypadalo to, že možnost rychlého vyřešení problému zvedla Skeevovi ohromně náladu. Byl sem v pokušení s tím souhlasit, ale měl sem pocit, že je za tím něco víc, než co je patrný na první pohled.

"Nevím, Skeeve. Jestli proti tomu nic nemáš, tak bych si radši poslechl, v čem přesně problém vězí."

"Ale no tak, Aahzi. Prostě jenom uspořádáme jeho účty a padáme. Jestli si pospíšíme, tak můžeme být na oběd v kanceláři."

I když sem se snažil bejt trpělivej, dokonce sem si slíbil, že budu, tak tohle jeho přemlouvání mě konečně naštválo.

"Tak hele, mladej," řekl sem a řekl sem to takhle schválně. "Jestli seš tak ohromně žhavez se vrátit, tak jdi! Já se tady pokusím vyřešit skutečnej problém. Jestli se mi vůbec povede zjistit, v čem vězí. A možná to půjde i bez peněz. Jasný?"

Byla to trochu laciná ťafka, ale Skeeve si o ní koledoval. Chvilku sem si už myslel, že na můj návrh přistoupí a odejde, ale namísto toho si dřepł na gauč a začal trucovat. Náhle. Otočil sem se k němu zády a věnoval pozornost Quigleymu.

Po všech těch letech to byla docela legrace šéfovat něčemu, co byla v podstatě "personální" záležitost. Obvykle sem měl na starosti taktiku... tak jo, příležitostně i peníze... a vyřizovat takovýhle věci, to sem nechával Skeevovi. To byla jeho úloha v našem partnerství, bránit, aby moje neomalená povaha neodradila až tak moc lidí, zejména našich přátel. Teď se rozhod ulejt, takže tenhle úkol padl na mě. Jenže v tomhle já zrovna ve formě nejsem. Hernajs, po pravdě řečeno, v tomhle sem nikdy ve formě nebyl.

"Tak, Quigley," řekl sem a pokusil se o vřelý úsměv, "tak o jaký problém vlastně jde?"

Neklidně se zavrtěl.

"No, to je dlouhý povídání. Nevím... nevím, kde mám začít."

Náhle mi došlo, že Nepervekti při pohledu na zubícího se Pervektu znervózní, tak sem úsměv stopnul.

"Proč nezačneš od začátku? Jak se stalo, že máš finanční potíže? Když sme tu byli minule, tak to vypadalo, že si vedeš docela dobře."

"To bylo ze začátku," povzdechl si, "když jste tu byli naposled. Pamatujete si, jak si zvykli řešit, kdo tu bude vládnout? Pamatujete si Mač?"

Léta sem si na to ani nevzpomněl, ale jak o tom mluvil, začínalo se mi to vybavovat.

"Aha. Každý rok se v Mači mezi Mocarlem a Veygusem rozhoduje, kdo získá Trofej a bude pro příští rok hlavním městem."

Quigley neurčitě kývl.

"Správně. Ale všechno se to změnilo. Když jste vy hoši vyhráli a zmizeli i s Trofejí, ocitl se pět set let starý systém v troskách. Chvilu tu byla frakce, která tvrdila, že když máte Trofej v Possiltu, mělo by být hlavním městem pro příští rok. Naštěstí moudřejší vyhráli."

Bylo příjemný se dozvědět, že nás nějaký zmatky minuly. Všiml sem si, že se Skeeve neubráníl, zvedl hlavu a poslouchal. Quigley pokračoval.

"Nakonec se rozhodli, že by měla vládnout Rada. Podle plánu v ní bylo stejně zástupců z obou měst. Poprvé za pět set let tak byla v dimenzi stabilizovaná vláda."

Vlastně to vypadalo, že z našeho ztřeštěného kousku vzešlo něco dobrýho. To mě docela potěšilo. Ale stejně...

"To nechápu, Quigley. V čem je pak problém?"

Čaroděj se sarkasticky ušklíbl.

"Tak uvažuj, Aahzi. Když bylo po nepřátelství, nebylo nutné si držet dva čaroděje. Rozhodli se, že bude úplně stačit jenom jeden."

"Ouha," řekl sem.

"Ouha, správně. Vybrali si Marfu. Nějaký čas byla čarodějem v každém městě a, upřímně řečeno, udělala na ně větší dojem než já... hlavně potom, co mi při Mači uteklo jejich rukojmí - démon. Když jí to ale šli říct, tak zmizela. Tak se museli spokojit se mnou." Docela by mě zajímalo, jestli se Marfa chtěla stát Skeeovým učněm předtím nebo potom, co se dozvěděla o té organizační změně, a Quigley tím tak získal.

"Pracuje s náma na Pakle," poznamenal Skeeve, který se konečně zapojil do hovoru.

"Opravdu? No, vlastně to dává smysl. Jakmile se vypracujete na místní úrovni, je jenom přirozené chtít se dostat výš."

"Pořád ale nechápu, jak to, že si skončil na mizině," pronesl sem a pokusil se tak vrátit k původnímu tématu.

Quigley se ušklíbl.

"To ta moje smlouva. Za nové situace jsem musel přijmout podstatné snížení platu. Předtím byl můj plat odpovídající, ale žádná sláva. Ale teď..."

Hlas mu poklesl.

"To nechápu," řekl Skeeve. "Jak můžeš vydělávat méně, když pracuješ pro dvě města, než když si pracoval pro jedno?"

"Jak už jsem řekl, to ta moje smlouva. Jsou v ní ustanovení, o kterých jsem vůbec nevěděl, dokud je Rada na mě nevytáhla."

"Jaký ustanovení?" zamračil sem se.

"No, jedno z nejdůležitějších, která si pamatuju, je, že zaměstnavatel má právo stanovit plat "podle potřeb obce". Takže patřičně zdůraznili, že když je po nepřátelství, bude příslušně zredukována moje pracovní zátěž, a tím i plat. Pak je tu to ustanovení "Žádná výpověď"..."

"Cože?"

"Ustanovení "Žádná výpověď". Ve stručnosti to znamená, že oni mě vyhodit můžou, ale já po dobu trvání smlouvy odejít nesmím. Pokud bych odešel, musím za sebe platit náhradníka, myslím, že tomu říkají subdodavatel... dokonce i kdyby mu platili víc než platili mně. Proto tady trčím. Nemůžu si dovolit odejít. Vyvodil jsem si, že když plat toho náhradníka bude větší, než si vydělám jinde, vydělám tak méně než teď. A nevěřím, že bych získal místo, kde bych vydělal dvakrát víc než tady. Ne s mým služebním záznamem."

Chvilku sem si myslel, že mu Skeeve nabídne místo u naší společnosti, ale místo toho zasténal a schoval obličej do dlaní.

"Quig-ley! Jak jsi mohl podepsat smlouvu s takovými podmínkami? Sakra, jak vůbec můžeš nějakou smlouvu podepsat, když ani pořádně nevíš, co v ní je?"

"Upřímně řečeno, byl jsem tak rád, že jsem vůbec nějakou práci našel, že jsem se ani moc neptal."

"...je tady taky ještě jedna maličkost," vložil sem se do toho, "totiž to, že když se do toho pouštěl, byl na to úplně sám. Neměl učitele ani bandu přátel, který by mu jeho smlouvy překontrolovali nebo ho před špatnými smlouvami varovali."

Bylo čím dál tím těžší držet mladýho na uzdě, aby byl aspoň trošku tolerantní k chybám ostatních. Dokonce i tohle ne zrovna jemné varování mělo jenom částečný úspěch.

"No tak se moh zeptat mě," zabručel. "Moh sem aspoň vychytat největší nesmysly."

"Pokud si vzpomínám," zkusil jsem to znova, "v té době si byl dvorním čarodějem v Possiltu... a to bez jakýchkoliv písemného ujednání. Ty by ses sám přišel k sobě o nějaký smlouvě poradit?"

"Dobrý, dobrý. Slyšel sem, Aahzi. Tak co po mně chceš, abych udělal, Quigley?"

Povšim sem si toho "po mně" místo "po nás", ale protentokrát jsem to nechal být.

"Je na to sice trošku pozdě, ale rád bych, abys udělal, cos říkal. Doufal jsem, že by sis mohl tu smlouvu prohlédnout a zjistit, jestli je nějaký způsob, jak z ní ven. Teď pomalu končí, ale já mám strach, že se jí zase pokusí obnovit a já tu budu trčet další tři roky."

"Nic mi neříkej, budu hádat," zamrkal sem. "Jestli bude smlouva obnovena, nebo ne, záleží jenom na nich. Ty do toho nemáš co mluvit. Je to tak?"

"Je. Jak to víš?"

"To sem se jen tak trefil. Šlo by to hezky dohromady s tím ustanovením o žádné výpovědi. A to sem si myslel, že je otroctví mimo zákon..."

"Jaké jsou přesně teď tvé povinnosti, Quigley?"

Než mě přerušil touhle otázkou, byl Skeeve na gauči ticho a přemýšlel.

"Vlastně nic moc," připustil Quigley. "Spíš bavení než co jiného. Po pravdě řečeno, budu muset za chvilku jít. Musím se dneska odpoledne objevit na zápase."

"Na zápase?" zeptal sem se. "To to pořád ještě hrajou?"

"Ale ovšem. Je to tady pořád ta největší zábava a příležitost k sázení. Jenom už nehrajou o Trofej. Co jste místní vypráskali, tak je to už méně emocionální, ale pořád se ještě při tom dovedou pořádně rozehrát. Já mám být na estrádě po zápase. Nic moc, jenom pár..."

Nedomluvil. Když sem se na něj podíval, zjistil sem, že na židli usnul a tiše si pochrukuje. Zmátlo mě to, koukl sem na Skeevea.

"Uspávací kouzlo," mrkl na mě. "Jinak to nešlo. Naučil jsem se ho tady při našem posledním výletu. To ho tenkrát

naš přítel použil na Tanandu."

"Copak si nechtěl o tý smlouvě, co máme pro něj zrušit, slyšet trochu víc, nebo se na ní aspoň kouknout?"

"Není třeba. Abych si udělal zhruba plán, na to už sem slyšel dost."

"...a plán zní..?"

Jeho úsměv zesílil.

"Napovím ti."

Jeho podoba se jakoby začala rozplývat a měnit... a najednou sem koukal na toho "staříka", proměnu, kterou Quigley rád při práci používal.

"Přece nechceme, aby na zápas přišli dva Quigleyové, ne? Podle mého, nejlepší způsob, jak ho z té smlouvy dostat, bude za něj dneska zaskočit."

Nějak se mi to nelíbilo.

"Ty chceš, aby ho vyhodili? Není to trochu drastický? Myslím tím, jak to bude vyhlížet v jeho záznamech?"

"Hele, Aahzi," zavrčel. "Já jsem to chtěl vyřídit snadno a vykoupit ho z toho. Nezapomněls?"

To ty jsi říkal, že to musí jít i jinak. No a já vím jak. Tak jdeš se mnou, nebo ti mám, až bude po všem, vyprávět, jak to šlo?"

Musím teda říct, že stadión byl ohromující. Jasně, když se sejde skoro 100 000 lidí, co volají po krvi, je to vždycky ohromující. Jenom sem byl rád, že tentokrát nevolají po naší krvi.

Přišla ale jedna perná chvíle. Quigley/Skeev měl jako oficiální činitel volnej vstup, kdežto já, proměněný v obyčejnýho kmána, sem si musel koupit lístek, abych se dostal dovnitř. To by všechno ještě šlo, kdyby to ale neznamenal, že se musíme rozdělit. V tu chvíli mi najednou došlo, že jestli Skeeve trochu poleví, nebo se dostane z dosahu, zmizí moje proměňovací kouzlo a provalí se, kdo ve skutečnosti jsem. Vzhledem k tomu, že jsem byl jeden z týmu, co to domácím napráskal a zmizel i s jejich milovanou Trofejí, dalo se předpokládat, že vyloupnout se najednou uprostřed tisíců rozvášněných fandů by asi nebyl zrovna ten pro zdraví nejvhodnější druh zábavy. Zjišťovat sem to ale nemusel. Než sem se dostal dovnitř, okouněl Skeeve poblíž, takže sme zase byli pohromadě. Díky tomu sem ale měl příležitost si uvědomit, jak moc sem se stal závislým na schopnostech mladýho, když sem přišel o vlastní Sílu.

Quigleyho/Skeeva tu očividně znali. Když jsme se dostali na stadión, spousta fandů na něj volala. To, co na něj volali, by si ale rozhodně za rámeček nedal.

"Quigley! Jak se vede, ty starej prďolo?"

"Hej, Quigley! Zase budeš předvádět to samý?"

"Joj! Možná se ti to dneska povede!"

K tomu samozřejmě pískot, doprovázený charakteristickým povykem "haf, haf, haf!", jak to dovedou jenom fanoušci, co už pár dní popíjejí, aby se patřičně připravili na svou roli při zápase. Možná, že Quigley byl na takový zacházení zvyklý, ale s Velkým Skeevem už dlouho nikdo takhle nemluvil. Taky sem si všim, že začíná mít v očích nebezpečnej třpyt, kterej pro toho, na kom se rozhodne předvést, nevěstil nic dobrýho.

Samotnej zápas byl docela zábava. Rozhodně bylo zábavnější to sledovat, než bejt jedním z těch dole, co se jim druhý snaží rozrazit hlavu. Přistih sem se, jak spolu se šilicím davem jásám při občasných pěkných kouscích na hřišti a řvu na rozhodčí při jejich zřídkačných zásazích.

Quigley/Skeev naproti tomu zachovával zlověstný ticho. S ubývajícím odpolednem mě to čím dál víc nervovalo. Znal sem ho dost dobře, abych věděl, že něco plánuje. Jenom sem nevěděl "co" a "kdy". Když se zápas chýlil ke konci, nemoh sem to už vydržet.

"Ty, hele, Skeeve," naklonil sem se k němu, aby mě v tom rámusu slyšel. "Máš už nějakej plán?"

Přikývl, z hřiště přitom ani nespustil oči.

"Řek bys mi k tomu něco?"

"Vzpomínáš, proč mě vyhodili z Possilta?" zeptal se a rozhlédl se kolem, jestli někdo neposlouchá.

"Jo. Setřel si krále. No a?"

"...no a já nevidím důvod, proč by tohle nemělo zabrat i tady. Podle mého nejsou místní mocipáni o nic míň nafoukaní, než byl panovník toho zchátralého království."

To dávalo smysl. Bylo pěkný vidět, že mladej úplně neztratil svůj cit pro lidi.

"Tak za co je seřveš? Jak se chovají ke Quigleymu?"

Zavrtěl hlavou.

"To se k němu nehodí," řekl, "Quigley není ten typ, co dělá kvůli sobě povyk. Vymyslel jsem, že to půjde přes boj."

"Boj? Jakej boj?"

"Ten, co za chvíli vypukne na hřišti," zašklebil se Quigley/Skeev. "Vidím to takhle: ty dva manšafy se praly přes pět set let. Nevěřím, že se změnou vlády je rázem všechno staré nepřátelství pryč."

"No nevím, parťáku. Zatím to byla docela čistá hra. Kromě toho, už je to beztak tvrdej sport tělo na tělo. Jak by moh začít boj?"

"Největší strkanice je o míč... nebo kostku, či jak tomu říkají. Nikdy nelítá rovně. Takhle ke konci zápasu jsou všichni hráči vyhecovaní, ale už jim to tak nemyslí, protože dostávají celé odpoledne po hlavě. Tak sleduj."

Trošku se naklonil, aby skryl ruce, a prstem namířil na hřiště.

Byla tam dvě obzvlášť mohutná individua, co si k potěšení davu šla celý odpoledne po krku. V tu chvíli běželi pomalu vedle sebe na kraji skrumáže a čekali, až z ní vyletí míč. Najednou se ruka jednoho z nich vymrštila a prudkým backhendem práskla druhýho do tváře. Tomu to srazilo přílbou a poslalo na trávník. Ten pohyb byl tak nečekaný a zbytečně, že dav ztuhl a ztichl. Dokonce i hráč, kterej udeřil, vypadal překvapeně... což taky bezpochyby byl. Když chcete někomu nepředvídaně mrsknout končetinou, není nad malou, hezky cílenou levitaci. Jedině, že by to čekal a

ubránil se tomu.

Vypadalo to, že jedinej, koho to nezaskočilo, byl sejmutej hráč. Jak už sem říkal, hráči, na rozdíl od stěsnanejch fanoušků, byli jako cihlová zeď - s přibližně stejným smyslem pro humor. Poraženej hráč byl rázem na nohou a vrhl se na toho, kterýho považoval za útočníka. Ten si sice s magií, co ovládla jeho ruku, poradit nedokázal, ale co dělat, když do něj někdo buší, to věděl. V mžiku byli v sobě a mlátili se hlava nehlava.

Málem to zabralo. Ale manšafy braly to přiměřeně, nebo jak tomu říkali, vážně. Za vzteklych výkřiků z laviček a pískotu píšťalky rozhodčího se na své vlastní spoluhráče vrhli a odtrhli je od sebe.

"Smůla, Skeeve," prones sem. "Už sem myslel, žeš je dostal."

Když neodpověděl, mrkl sem na něj. Trošku se mračil, ale činil se dál.

Hráče, který to koupil, už jeho spoluhráči pustili. I když byl ještě jasně naštvanej, už se ovládal. Sehnul se, aby si sebral přílbu. Jakmile se jí dotknul, vystřelila do vzduchu jako dělová koule a praštila toho, co dal první ránu. Přílby v týhle hře mají na sobě rohy a bodce a tahle nebyla výjimkou. Zasažený hráč šel k zemi jako loutka s ustříženými nitěma. Ještě předtím ale bylo vidět, jak vystříkla krev.

A bylo to.

Po tomhle novém útoku na jejich spoluhráče, dokonce ve chvíli, kdy ani nebyl míč ve hře, celý tým napadeného hráče zdívočel a vrhl se na útočníka... kterýho začali bránit jeho spoluhráči.

Obě lavičky se vyprázdnily, jak náhradníci vyrazili po postranní čáře přidat se k bitce... nebo spíš zamýšleli. Než měly obě skupiny šanci se pořádně rozběhnout, uvěznily je zářivě modré klece magické ochrany. Musím přiznat, že jejich použití mě ani nenapadlo. Místo čerstvých posil z laviček ovládl hřiště Quigley/Skeeve.

Ani sem si nevšiml, že vedle mě není, dokud sem ho neuviděl, jak se přehoupł přes zábradlí, které bránilo divákům dostat se na hřiště. Na "stařika" to bylo hodně mrštný, ale toho si nikdo nevšiml.

Byla to fakt radost vidět mladýho při práci... zvlášť když se uváží, že většinu z toho, co uměl, sem ho naučil já. Musel sem uznat, že se za ty roky pořádně vypracoval.

"NECHTE TOHO! UŽ TOHO BYLO DOST!!!" zaburácel. "ŘEKL JSEM NECHTE TOHO!!!"

Křičel a mával na hráče na hřišti, kteří se prali jako o život. Gestem zarazil ty, co stáli. Nato se zhroutili na zem. Došlo mi, že to gesto bylo obyčejný uspávací kouzlo. Ostatní od sebe jednoduše roztrhl přiměřenou levitací. Dva, co do sebe byli zakleslí, nejenže roztrhl, ale zvedl je dvacet stop nad zem a nechal je tak. A bylo po bitce stejně rychle, jak začala. A přitom to šlo docela snadno.

Jak se dalo předpokládat, ještě se ani prach neusadil a na hřiště se vyřítla banda úředně vyhlízejících týpků a namířila si to rovnou ke Quigleymu/Skeevovi. Sice sem přišel o Sílu, ale sluch mám pořád dobrej, takže sem na rozdíl od okolostojících fanoušků v pohodě slyšel, co bylo dál.

"Quigley, ty... Jak se opovažuješ takhle přerušovat hru?"

"Hru?" pravil Quigley/Skeeve chladně a založil si ruce na prsou. "To nebyla hra, to byl boj... i když chápu, že se vám to může snadno poplést."

"Na to nemáš žádný právo... Dej je dolů!"

To poslední se týkalo hráčů visících ve vzduchu, na které ukazovali. Skeeve ani nemrk, ale oba hráči najednou spadli na trávník, až to zadunělo a kosti zapraštěly. Dav zareagoval stejným "Óóóóh" jako při zvlášť vydařeném zásahu při hře.

"...co se týká mých práv," pronesl Skeeve a ani se neohlédl, "mám ve smlouvě, abych používal svou magickou Sílu k zachování míru mezi Veygusem a Mocarlem. Podle mého to zahrnuje i zabránění potyčkám, pokud se u nich naskytne... což jsem právě udělal. Takže tímto prohlašuji hru i zápas za skončený. Současný výsledek je výsledek konečný."

Na to se začaly klece magické ochrany i s hráči sunout ke vchodům do šaten. Netřeba říkat, že davu se to nelíbilo.

"To... to nemůžeš!" snažil se mluvčí činovníků překřičet vlnu pískotu. "V těch posledních minutách to byla nejlepší hra!"

Jako zlatý hřeb odlevitoval Skeeve hráče ležící na hřišti za jejich spoluhráči do šaten.

"Už se stalo," řekl. "A nejen to, tohle mám v úmyslu provést při každém předvádění téhle barbarské hry, jakmile se vymkne z rukou. Moje smlouva je před obnovením a já si uvědomil, že jsem poněkud své povinnosti zanedbával. Také si myslím, že bych vám měl připomenout, koho si to vlastně platíte. Pokud se vám to nelíbí, můžete mě propustit."

Usmál sem se a uznale pokýval hlavou. To se muselo mladýmu nechat. Jestli útok na nejoblíbenější zábavu v dimenzi Quigleymu vyhazov nezajistí, tak už nevím.

"Tys ukončil zápas?"

Takhle Quigley ocenil Skeevovu pomoc.

Byli sme zase zpátky u něj. Naše proměny byly pryč a čaroděj znovu při vědomí. Naše pomoc nebyla zjevně to, co čekal.

"Vypadalo to jako nejjistější způsob, jak tě z té smlouvy dostat," pokrčil Skeeve rameny. "Vypadá to, že místní na té hře poněkud lpí."

"Prý lpí... jsem mrtvej!" zaúpěl čaroděj. "Kdepak vyhodí, oni mě zlynčujou!"

Mladým to nehnulo.

"Žádný strachy," řekl. "S proměňovacím kouzlem se odsud dostaneš vždycky. Nebo, jestli by ses cítil líp, můžeme tě doprovodit..."

Ozvalo se zaklepaní na dveře.

"Ach. Jestli se nepletu, měla by to být Rada. Otevři, Quigley."

Čaroděj zaváhal a rozhlédl se po pokoji, jako by hledal, kam zmizet. Nakonec si povzdechl a šoural se ke dveřím.

"Když je tu řeč o proměnách, Skeeve..." pronesl sem.

"Aha, správně. Promiň, Aahzi."
Ledabylým mávnutím ruky jsme byli zase proměněni, takže jsme vypadali stejně, jako když jsme dorazili.
"Ach! Mistr čaroděj! Můžeme dál? Vyskytly se jisté záležitosti, které musíme... ach! Nedošlo nám, že máte hosty."
Opravdu to byla Rada. Přesně podle plánu. Zamrkal jsem na Skeeva, který povzbudivě kývl.
"To jsou... moji přátelé," vypravil ze sebe Quigley, jako by tomu sám nevěřil. "V jaké záležitosti jste mě přišli navštívit?"
Upřelo se na nás několik nejistých párů očí.
"No... my... ehm... doufali jsme, že budeme s vámi mluvit o samotě."
"Počkáme venku, Quigley," řekl Skeeve a vstal. "Kdybys nás potřeboval, stačí houknout."
"No, tak to by bylo," povzdechl sem, když se za náma zavřely dveře. "Zajímalo by mě, co bude teď Quigley dělat?"
Skeeve se nedbale opřel o zeď.
"Řekl bych, že to je jeho problém," usoudil. "Koneckonců, abychom ho ze smlouvy dostali, chtěl přece on."
Předpokládám, že má něco v rukávu."
"...a jestli ne? Quigley nikdy moc na plánování nebyl. S jeho doporučeními nebude snadný nějakou práci najít."
"Jak už sem řekl, je to jeho problém," pokrčil rameny Skeeve. "Může třeba..."
Dveře se otevřely a Rada se v tichosti odporoučela. Quigley počkal, až byli pryč a pak nás nadšeně zval dovnitř.
"To byste neuhádli, co se stalo," pronesl vzrušeně.
"Vyhodili tě, ne?" odvětil Skeeve. "Ale no tak, Quigley, tak ven s tím. Pamatuješ si nás? My jsme ti, co to zařídili."
"Ne, nevyhodili mě. Když přestali zuřit, tak na ně ta ukázka magie na hřišti udělala dojem. Obnovili mi smlouvu."
Zjistil sem, že zírám na Skeeva a on na mě. Trvalo to nějakou chvíli. Nakonec si Skeeve povzdechl.
"No," řekl, "musíme holt vymyslet něco jiného. Neboj, Quigley. Ještě jsem neviděl smlouvu, kterou by nešlo zrušit."
"Ehm... vlastně, já bych radši, abyste to nedělali."
To mnou trochu otřásl.
"Promiň, Quigley. Slyšel sem dobře, cos říkal...?"
"Slyšeli jste dobře. Víte, na Radu to udělalo takový dojem, že mi přidali... podstatně přidali. Myslím, že nikde jinde by se mi nevedlo líp, zejména, když by chtěli ukázat, co umím. Ale ve smlouvě jsou nějaké změny a byl bych opravdu rád, kdybyste ji prošli a řekli mi, co mě čeká."
"Je mi to líto, Skeeve," řekl sem, když jsme se loudali pryč. "Všechna práce k ničemu."
Konečně jsme s Quigleym smlouvu probrali a teď jsme hledali nějaký tichý místo, abysme se nepozorovaně dostali zpátky na Paklu.
"Ani ne. Vyřešili jsme Quigleymu problém. A ta nová smlouva je jasně lepší než ta stará."
Měl sem na mysli, že udělal spoustu práce zadarmo. Nechtěl sem ale pokoušet štěstí vysvětlováním, jak sem to myslel.
"Když sme mluvili venku, taks mě trochu překvapil," přiznal sem. "Spíš sem čekal, že tě napadne Quigleymu nabídnout, když bude volnej, aby se přidal k nám."
Mladej se ostře zasmál.
"Znova vyhazovat peníze? Neboj, Aahzi. Takový blázen nejsem. Byl jsem ochotný mu půjčit, ale najmout ho? Takový nemehlo? Řídím M.Y.T.H. Inc. jako dokonale sešranou loď a na ní není pro darmojedů místo... i když to jsou staří kamarádi. Když mluvíme o společnosti, to jsem zvědavý, jestli..."
Žvanil dál o práci, co ho čeká. Moc sem ho ale neposlouchal. V mysli mi místo toho znělo to, co řekl.
"Nemehlo... pro darmojedů není místo, i když to jsou staří kamarádi..."
Možná trochu drsný. Rozhodně je ale o čem přemýšlet.

Kapitola pátá

"Co je to za blázny, tihle smrtelníci."
-Šmak

Dokud jsem se nepustil do prodávání, nikdy mě nenapadlo, jak snadné je něco koupit. Teď nemluvím o nějakých malých příležitostných nákupech. Mluvím o něčem pořádném... jako třeba kasino s hotelem. Jasně, jeho koupě byla usnadněná tím, že majitel... jak se vlastně jmenoval? Na tom nezáleží... byl zoufalý. Zkusit se ale toho zbavit, to bylo něco naprosto jiného.

Opřel jsem se a zíral na moře papírů na stole přede mnou. V duchu jsem se snažil roztřídit nejrůznější nabídky, ale zjistil jsem, že se mi začínají plést dohromady. Všiml jsem si, že po půlnoci se mi to děje čím dál častěji. Zaklel jsem a rozhlédl se po poznámkách.

"Naháníš přesčasy, Skeeve?"

"Cože?" řekl jsem a vzhlédl. "Ach. Ahoj, Zajdo. Co tady v tuhle dobu děláš?"

"Mohla bych říct, že jsem o tebe měla starost, což taky ano, ale popravdě řečeno jsem ani nevěděla, že tu jsi, dokud jsem neuviděla světlo a nestřčila sem hlavu, abych to zkontrolovala. Ne, jenom jsem si přišla pro pár věcí, co jsem měla ve stole. A teď ti tu otázku oplatím: co ty tady děláš?"

Než jsem odpověděl, trochu jsem se protáhl. Byl jsem za tu přestávku vděčný. "Jenom se snažím uspořádat si myšlenky o prodeji Ráje zábavy. Na příští měsíční poradě musím udělat Výboru doporučení, kterou z těch nabídek přijmout." Obešla stůl, postavila se za mě a začala mi masírovat ztuhlá ramena. Bylo to báječné. "Nechápu, proč to

vůbec musíš Výboru říkat," namítla. "Proč se prostě do toho nepustíš a nerozhodneš to sám? Protože ses rozhodl to prodat, aniž jsi někomu něco řekl." Zaznělo v tom cosi podivného. Ale ta masáž byla tak báječná, že jsem to nechal být. "Sám jsem se rozhodl pouze přijímat nabídky... ne prodávat. Konečné rozhodnutí, jestli prodat nebo ne, a kterou nabídku přijmout, je na Výboru."

"Jestli je to na nich, tak proč se tak usilovně snažíš přichystat si reklamní řeč?" Věděl jsem, odkud tohle má. Bylo to obehnané "pracuješ příliš tvrdě". Vypadalo to, že tohle teď slyším od každého tak často, že už bych to mohl recitovat z paměti. "Protože opravdu chci, aby pro byla většina," řekl jsem a otočil se od ní. "A jestli bude někdo proti, chci mít argumenty a důvody po ruce." Zajda zpátky obešla stůl, zaváhala, a pak klesla do židle. "Dobrý, tak se připravuj. Jestli by ti nevadilo, mohl bys mně stručně uvést důvody, proč to chceš prodat?" Vstal jsem a začal přecházet. Mnul jsem si spodní ret, abych si uspořádal myšlenky. "Myslím, že formálně je to nutné ze dvou důvodů. Za prvé, hezky brzy vyvane z podniku punc novoty, a až se to stane, přestanou tam proudit davy... a nám příjmy. Prodat to pak bude těžší než teď, kdy je to ještě trháč. Za druhé, má to takovej úspěch, že za chvilku tu budou napodobitelé. Podle toho, co jsem zaslechl při "obchodních obědech", existuje už několik plánů na stavbu nebo přeměnu hotelů v okolí na kasina. A to zase zvětší trh, a jestli budeme čekat dlouho, sníží to i naši cenu."

Zajda pozorně poslouchala. Když jsem skončil, jenom pokývla. "...a neformálně?"

"Prosím?"

"Říkal jsi, 'formálně atd. atd.'. To znamená, že tu jsou ještě další důvody, o kterých jsi zatím nemluvil."

Uvědomil jsem si, jak moc jsem unavený. V nevhodné společnosti by mě takové přeréknutí mohlo přijít pěkně draho. Ale Zajda je moje spolehlivá sekretářka. Kdybych nemohl věřit jí, tak už nevím.

"Neformálně to dělám kvůli Aahzovi."

"Aahzovi?"

"Jo, správně. Copak si nevzpomínáš? To je můj starý parťák. Když jsme dělali tu malou laskavost pro Quigleyho, tak do mě kvůli Ráji zábavy pořád ryl. Pořád dokola to byly samé narážky o "vyhazování peněz" a že "sme nikdy neplánovali mít kasino" ...a tak dál. Nevím proč, ale je mi jasný, že to kasino je pro něj jako trn v botě. Jestli mu to ale pomůže, není problém ho stělit. Tak moc pro mě zas to kasino neznamená."

Zajda povytáhla obočí.

"Tak ty chceš kasino prodat, protože si myslíš, že to tvému starému parťákovi udělá radost?"

"To je nejlepší důvod, na který můžu přijít," pokrčil jsem rameny. "Zajdo, co zabili Garkina, je pro mě dohromady táta, učitel, trenér i přísný vychovatel. Už si ani nevzpomínám, kolikrát mi zachránil krk. Obyčejně tak, že se sám postavil mezi mě a to nebezpečí, ať už to bylo cokoli. Tak moc mu dlužím, že odstranit něco, co mu vadí, je jenom malá splátka. A tu vyřídím bez mrknutí oka."

"Možná bys měl zkusit poslat ho vyřadit pár zakázek," řekla se sešpulenými rty. "Možná, kdyby byl víc zaneprázdněný, neměl by čas přemítat a hledat chyby v tom, cos bez něj udělal." Trošku déle mi trvalo, než jsem se zasmál.

"Žárlit, to je pod Aahzovu úroveň, fakt," řekl jsem a přál si, abych byl sám o tom víc přesvědčen. "Kromě toho se pro něj snažím najít práci. Když ale Perversi... promiň, Pervekti se při jednání se zákazníky přílišnou diplomacií nevyznačují."

Nepřál jsem si v tématu pokračovat, tak jsem sebral hrst návrhů.

"Teď si musím tyhle návrhy ještě párkrát projít, dokud si je nebudu hezky pamatovat."

"Nač to? Prostě vyber ten nejlepší."

Kysele jsem se zašklebil.

"To není tak snadné. Někdy to je, jako bys srovnávala jablka a pomeranče. Jedna nabídka dává procenta ze zisku... další nabízí vysokou kupní cenu, ale chce ji splácet postupně... pak spousta k hotovosti nabízí zásoby ze svých obchodů. Prostě není snadné rozhodnout, která nabídka je vlastně nejlepší."

"Možná ti v tom můžu pomoci," řekla Zajda a natáhla se po hromádce nabídek. "V oceňování nabídek mám spoustu zkušeností."

Položil jsem na hromádku ruku, abych jí v tom zabránil.

"Díky za nabídku, Zajdo, ale radši to udělám sám. Jestli mám být prezident, tak se musím naučit přestat spoléhat na ostatní. Jedině tak se můžu naučit být samostatný a přestat si libovat v závislosti na vás ostatních."

Pomalou ruku stáhla. Zkoumavě na mě hleděla, jako by nevěřila, že jsem to já. Věděl jsem, že se zlobí. Když jsem si ale v duchu znovu přehrál, co jsem řekl, nenašel jsem na tom nic špatného. Znova se tím zaobírat, na to jsem byl už unavený. Rozhodl jsem se změnit téma.

"Když už jsi ale tady, mohla bys mi stručně říct, co je zítra na programu? Jestli by to bylo možné, rád bych dělal na tomhle, abych si vyčistil stůl."

Jakmile se zase stala vynikající sekretářkou, rázem bylo pryč, co ji trápilo.

"Jedinou naléhavou věcí je vyslání někoho k hlídání. Zákazník má cennou zásilku, kterou bychom měli zítra v noci hlídat."

"Hlídání?" zamračil jsem se. "Není to trošku pod naši úroveň?"

"Já si to myslela," usmála se sladce, "ale ty zjevně ne, když jsi to před dvěma týdny sjednával. Laskavost pro jednoho z kámošů, co s nimi obědváš. Vzpomínáš si?"

"Aha. Jasné. No, myslím, že to může vyřadit Glip. Pošli ho tam... a s ním Friga, ať na něj dohlídne."

"V pořádku."

Byla na odchodu, ale ve dveřích zaváhala.

"A co s Aahzem?"

Už jsem se zase zabral do návrhů. Tohle mě vytrhlo.

"Co je s ním?"

"Nic, jako bych se neptala. Zapomeň na to."

Bylo to jasné. Kolegové začínali být nějací divní. Zavrtěl jsem hlavou a pustil se znovu do návrhů.

Glíp vypravuje

Jestliže při rozmluvách s mými kolegy dračího druhu přijde na pořad téma domácích zvířat, nevyhnutelně následuje spor týkající se výhod a nevýhod člověka jako domácího zvířete. Při takových debatách zachovávám obvykle uctivé ticho, protože bývám jejich nejmladším účastníkem a mám se spíše od starších učit. To ovšem nelze považovat za známku toho, že na toto téma nemám svůj názor. Mám na to množství propracovaných teorií. To byl také hlavní důvod, proč jsem uvítal možnost si je prověřit získáním mladého a již tak zcestovalého jedince jako Skeeve, když jsem se s ním poprvé setkal. Během mé promluvy jste si všimli... to ale předbím. Pro organizovaný a dobře vychovaný organismus je nejdůležitější ze všeho uspořádanost. Jsem entita, kterou jste v těchto dílech poznali jako...

"Glípe! Tak pod, kámo."

Tohle byl Frigo. Není ani organizovaný, ani dobře vychovaný. Takže, ostatně jako často v případě, když mám co do činění se Skeevem a s poněkud pochybnou sbírkou jeho společníků, jsem se rozhodl ho ignorovat. Nicméně to poukázalo na zajímavý předmět, o kterém bych měl, ještě než pokročím, raději pojednat více.

Jak bylo hrubě připomenuto, jsem pro tenhle houfec lidských individuí, stejně jako pro čtenáře této řady děl, prostě Glíp. V zájmu účelnosti se budu i nadále identifikovat tímto jménem, čímž eliminuji frustrující úkol pokusit se vám vysvětlit, jak vyslovovat mé pravé jméno. Nejen, že si nejsem jist, zda jste vůbec fyzicky schopní vydat příslušné hlásky, ale také je tu fakt, že když jde o lidi, mám jen omezenou dávku trpělivosti. A pak také je obvyklé, že si draci při mezidruhových eskapádách osvojují přezdívky. Tím se i brání různým trapnostem, které vznikají, když lidští kronikáři při zapisování různých epizod překrucují fakta... což dělají vždy.

Nejspíš se jevím mnohem více logicky uvažující, než byste dle mého pověstného jednoslovného slovníku očekávali. Důvod je jednoduchý i logický zároveň. Za prvé, na draka jsem stále ještě mladý a hlasivky patří k částem, které se v našem těle vyvíjejí jako jedny z posledních. Zatímco jsem naprosto schopen rozmlouvat a dorozumívat se s dalšími jedinci mého druhu, bude mi trvat ještě dalších dvě stě let, než bude můj hlas připraven vydávat určité kombinace hlásek a výšek nezbytných k vedení rozmluvy s lidmi v jejich vlastním jazyce.

Co se mého duševního rozvoje týká, je nutno vzít v úvahu nesmírný rozdíl ohledně předpokládané délky našeho života. U člověka se považuje za výjimku, když přežije sto let, zatímco draci žijí tisíce let, aniž by je jejich přátelé či příbuzní považovali za staré. Důsledky toho jsou nespočetné, ale ten, který nás zde zajímá, je, že i když na draka jsem možná ještě mladý, z těch, co se okolo Skeeva motají, jsem zdaleka nejstarší. Samozřejmě, lidé mají sklon nedoceňovat výchovu a vzdělání někoho takového jako jsem já, tím méně jsou nakloněni věnovat pozornost starším a moudřejším hlavám ze svého středu a ještě méně se od nich učit.

"Hej Glípe! Copak mě neslyšíš? Tudy, hochu."

Předvedl jsem skvělou ukázkou hryzáni si nohy, jako by mě tam něco svědilo. Vypadá to, že lidé jako celek nejsou schopni postřehnout jemnosti v komunikaci, které by jim umožnily zjistit, že jsou úmyslně ignorováni, tím méně z toho vyvodit závěry. V důsledku toho jsem vynalezl techniku, pomocí níž v případě hrubého nebo ignorantského prohlášení či žádosti viditelně demonstruji, že jsem zaměstnán. Slouží to nejen k utišení jejich reptání, ale i ke zpomalení postupné devastace mých nervů. V současnosti dosahuje tato technika dvacetiprocentní úspěšnosti, což je podstatně více než většina taktik, které jsem zkoušel. Naneštěstí tentokrát to mezi těch dvacet procent nepatřilo.

"Mluvim s tebou, Glípe. Tak pudeš, kam ti říkám, nebo ne?"

Zatímco já čekám, až mi můj tělesný vývoj dovolí, abych se mohl pokusit hovořit jazykem jiných druhů, mám vážné pochybnosti, že Kvido a Frigo vůbec kdy ovládnou svou mateřštinu. A vůbec by nezáleželo, kolik by na to měli času. Jaksi mi to připomíná příhodu jedné mé tety, kterou obvykle vyprávěla. Jednou v daleké zemi potkala člověka a vyptávala se ho, jestli je domorodec. "Já nejsem žádnéj domorodec!" dozvěděla se. "Já se narodil tady!" Naprosto s ní souhlasím, že jedinou vhodnou odpovědí na takovou logiku bylo ho sežrat.

Frigo pořád pokračoval tím svým pisklavým dětským hlasem, který je při prvním setkání s ním tak překvapivý. Kromě toho pořád za mnou kroužil a snažil se mě strkat směrem, kam ukazoval předtím. I když je na člověka mimořádně silný, dostatečně jsem ho převažoval, takže jsem si byl jist, že pokud se nerozhodnu spolupracovat, není šance, aby mnou pohnul. To jeho skotačení mi ale bylo protivné. Zauvažoval jsem, zda by mělo cenu pokusit se zlepšit jeho chování tím, že bych ho přetáhl ocasem. Samozřejmě, že jsem to zamítl. Dokonce i nejsilnější lidé jsou nebezpečně křečci a zranitelní a já si rozhodně nepřál jeho poškozením rozrušit kamaráda Skeeva. Takové trauma by mohlo tréninkový program mého domácího miláčka vrhnout roky zpět.

Hned nato jsem si povšiml, že Frigo začíná ztěžka dýchat. Protože už předvedl svou duševní natvrdlost, začínal jsem se obávat, že než by vzdal tento nemožný úkol, mohl by ho postihnout srdeční infarkt. Připomněl jsem si, jak je jeho předčasná úmrtí nežádoucí a usoudil, že bych mu měl vyhovět.

Posečkal jsem ještě na jedno rozkošnické zivnutí, pak se zvedl a odšoural se udaným směrem. První krok jsem udělal trochu stranou, takže když se do mě opět opřel, upadl na nos. Zdůvodnil jsem si to tím, že kdyby nebyl dost zdatný na to, aby přežil prostý pád, bylo by lepší, aby se můj pěstěnek bez jeho společnosti obešel.

Naštěstí či naneštěstí, to záleží na úhlu vašeho pohledu, se rychle vyškrábal na nohy a kráčel mi po boku.

"Chci, aby sis tu zásluku, co máme hlídat, prohlídl," pravil stále ještě udýchaný, "a pak si to trošku obešel, aby ses seznámil s okolím."

Tohle provádět mi připadalo jako obzvláště pitomé. Zásilku i okolí jsem zhodnotil vřícením po našem příchodu a předpokládal jsem, že Frigo učinil to samé. Příliš k analyzování tam toho totiž nebylo.

Skladiště nebylo nic jiného než rozsáhlá místnost... čtyři zdi a střecha na trámův, ze kterého sporadicky visela světla, která dolů vrhala naprosto nedostatečné množství osvětlení, takže většina prostoru tonula ve tmě. V jedné zdi byla malá dvířka, ve druhé velká odsunovací vrata, která nejspíš vedla na nákladíště. Kromě zásilky složené uprostřed bylo skladiště prázdné.

Zásilka se skládala z několika tuctů beden složených na dřevěných paletách. Ať už bylo uvnitř beden cokoliv, zjistil můj nos, že to sestává z papíru a tiskařské barvy. Proč jsou papír a tiskařská barva tak cenné, aby je bylo třeba hlídat, jsem ani nevěděl, ani mě to nezajímalo. Draci moc papír nepoužívají... a zejména ne papírové peníze. Hořlavá měna, to není naše představa rozumné společenské investice. Někdo ale tu zásilku za cennou považovat musí. Jestli to není ten člověk, který si objednal naše služby, pak určitě ten oblečený od hlavy po paty v černém, který se plížil nahoře v krovu.

To všechno mi bylo zřejmé, jakmile jsme do skladiště vešli, takže nebyl důvod, proč se obtěžovat nějakou další obhlídkou. Nicméně to vypadalo, že Frigo byl odhodlán a rozhodnut mě přinutit znovu objevovat to, o čem jsem již věděl. I když pomínu fakt, že úroveň lidského zraku, sluchu, chuti, hmatu i čichu ani zdaleka nedosahuje úrovně dračích smyslů, byl jsem zděšen, jak málo sám dokázal zjistit. Možná, že kdyby se méně soustředil na mě a více na to co se děje kolem nás, pochopil by lépe. Ale takhle to bylo beznadějně. Jestli Skeeve doufal, že by se Frigo ode mě něco naučil, což byl jediný důvod, na který jsem dokázal přijít, proč ho se mnou poslal do téhle akce, bude můj domácí člověk hoře zklamán. Kromě toho, že se velmi snažil chovat k drakům mnohem slušněji než většina lidí, jakkoliv byly jeho pokusy neohrabané a ignorantské, nedokázal jsem přijít na jediný důvod, proč jsem k němu tak shovívavý.

Ať už byl mezi těmi trámy kdokoli, blížil se k nám. Možná že na člověka se pohyboval tiše, ale moje uši ho sledovaly tak snadno, jako kdyby přitom třáskal do kastrolu. I když jsem o něm věděl po dvou krocích uvnitř, nevěděl jsem nic o jeho úmyslech, a tak jsem byl nucen k trpělivosti, dokud nebude jasné, že je to nevinný kolemjdoucí, nebo že se zaobírá myšlenkami na krádež. Jeho pokusy propížit se nad nás mi potvrdily, že o něm platí to druhé, i když to dělal naprosto neprofesionálně.

Chtěl jsem, aby měl Frigo z mých schopností užitek, a tak jsem otočil hlavu a ukazoval na vetřelce nosem.

"Dávej pozor, Glípe!" řekl můj tupý svěřenec a škubl mi nosem zpátky k bednám. "Tohleto máme hlídat. Rozumíš?"

Pochopil jsem, že buď jsou lidé v učení dokonce ještě pomalejší, než by si pomysleli i nejkritičtější draci, nebo má tenhle jedinec poškozený mozek, což byla také jedna možnost. Zakoulel jsem očima a sledoval toho vetřelce.

Už byl skoro nad námi. Stál široce rozkročený mezi dvěma trámy. S velkou opatrností vytáhl něco z rukávu, zvedl to k ústům a namířil to na nás.

Součástí raného tréninku každého draka je řada lekcí podrobně nás obeznamujících s lidskými zbraněmi. Možná, že pro v jádru mírumilovný národ to zní divně, ale my to považujeme prostě za nutné pro přežití... stejně jako lidé učí svoje mladé, že včely mají žihadlo, nebo že oheň pálí. Vynechejme ale důvody a spokojme se s tím, že s lidskými zbraněmi jsem byl obeznámen jako kterýkoliv člověk, a rozhodně víc než ten, co se nepohybuje ve vojenských a jiných hrdinských kruzích. Takže jsem v nástroji, který byl na nás namířený, bez obtíží rozpoznal foukačku.

Navíc ke svým lepším smyslům mají draci pancíř, který jim poskytuje podstatně lepší ochranu než lidem jejich kůže. Byl jsem si relativně jist, že ať už z foukačky vyjde cokoliv, nebude to pro mě znamenat nijakou hrozbu. Napadlo mě ale, že to samé neplatí pro Friga. Jak jsem se už zmínil, měl jsem pochybnosti, kam až v ochraně kumpánů mého domácího člověka zajít, abych mu zajistil klid.

Vytrhl jsem se Frigovi, v mžiku zacílil a vypustil plamen stupně č. 6. Ano, je to tak. Draci mají k dispozici různé stupně plamene od "k opečení topinek" po "k udělení díry do skály". Až se budete chtít příště hádat s drakem, neměli byste na toto zapomenout.

Vzápětí potom, co jsem svůj ohňostroj zhasil, snesla se na nás sprška černého prachu.

"Nech toho, sakra, Glípe!" řekl Frigo a oprašoval si prach ze šatů. "Tohle už nedělej, slyšíš? Příště bys moh něco vyvíst a ne jenom vymíst nějaký prach... a podívej na můj šaty! Seš zlej drak!"

Už jsem byl s lidmi dost dlouho, abych neočekával nějaké přehnané díky, ale nechat si nadávat za to, že jsem mu zachránil život, to mě znechutilo. S největší mírou důstojnosti, které jsem byl schopen, a ta je značná, jsem se otočil a sedl si zády k němu.

"GLÍPE! ZVEDNI SE! NAHORU, HONEM! HODNEJ DRAK! HODNEJ DRAK!"

To už bylo lepší. Otočil jsem se k němu a spatřil, jak poskakuje po jedné noze a druhou si tře. Se svou inteligencí jsem si byl schopen vyvodit, že ve svém rozhořčení se mi podařilo mu sednout na jeho dolní končetiny. Nebylo to úmyslné, to vás ujistí. Lidské nohy jsou totiž poněkud malé a můj vynikající hmat není v dolních partiích již tak vynikající. Zpětně se mi ale zdálo (takto dvojsmyslně jsem to nemyslel), že mu to bylo ku prospěchu.

"Hele, ty si sedneš sem a já sem a bude to fajn, jo?"

Odbelhal se k jedné bedně a usadil se na ní. Střídavě si mnul nohu a čistil šaty.

Ten prach byl samozřejmě pozůstatkem bývalého vetřelce/atentátníka. Plamen stupně č.6 takovéto účinky na lidi mívá. Proto jsem ho také použil. Víte, lidské pohřební zvyky ve mně vždy vyvolávaly zvědavost i zmatek. Byl jsem si ale jist, že smetání zpopelněných pozůstatků na podlahu nebo jejich vyprání mezi ně nepatří. Když jsem ale uvážil, jak prostě nešlo Friga upozornit, aby dával pozor, usoudil jsem, že sdělit mu, co to právě provádí, by vyžadovalo nadměrné úsilí.

Pokud se snad můj vztah k zabíjení lidí zdá díky jisté bezstarostnosti poněkud šokující, nezapomeňte, že pro draky jsou lidé nižší druh. Vy také neváháte zabíjet mouchy, abyste se postarali o pohodlí pro vašeho psa nebo kočku bez ohledu na to, co si možná přežijí mouchy o vašem bezcitném jednání myslí. Stejně tak já neváhám odstranit

obtěžujícího člověka, který by mohl mého domácího člověka svým konáním rozrušit. Na rozdíl od masového vraždění celých druhů, které lidé považují za normální součást denního života, my draci se alespoň obecně zaměřujeme pouze na jednotlivce.

"Tedy víš, Glípe," prohlásil Frigo a pozorně mě pozoroval, "stačí s tebou být chvíli a už mi Kvidovo vychloubání nepřipadá tak hrozný... to mu ale neříkej."

"Glíp?"

To mi jen vyklouzlo. Jak jste si možná povšimli, jsem ze své jednoslovní zásoby lidské řeči dosti nesvůj, takže se na ní snažím spoléhat co nejméně. Představa, že bych mohl Kvidovi říci cokoli, mě však tak udivila, že jsem se slovního projevu nezdržel.

"No, neber si to tak," zašklebil se Frigo. Jako obvykle si moje slovo vyložil špatně. "Já to tak nemyslel. Sem jenom trochu naštvanej, to je všechno."

Předpokládal jsem, že hovoří o své noze. Jak jsem záhy zjistil, měl tenhle člověk povídavou náladu.

"Já jenom nevím, jak to bude dál, Glípe. Víš, co myslím? Při úřadování by to nemohlo už být lepší. Až na to, že postupně začínají všichni bláznit. Nejdřív šéf koupí kasino, co sme stavěli pro někoho jiného, pak ho chce přes noc prodat. Zajda a Tananda se chvíli chtějí sežrat, pak zničehonic je Zajda tichá a smutná a Tananda... víš, že si onehdy ode mě chtěla pučít peníze? Zrovna když skončila s tím vymáháním dluhu? Nevím, co udělala se svou provizí, nebo proč si šéfovi neřekla o zálohu, ani na co prachy potřebovala. Jenom "Mohl bys mě trochu založit, Frigo? A bez otázek?" a když sem se jí nabídnul jako důvěrník, tak řekla "V tomhle případě na to zapomeň. Zeptám se někoho jiného!" a vypadla jak fúrie. Teda řeknu ti, Glípe, něco je ve vzduchu, a vůbec se mi to nelíbí."

Zmínil několik vzrušujících bodů, které, musím upřímně přiznat, mé pozornosti unikly. I když jsem jistou část inteligence věnoval rozšiřování spletitosti lidského chování, v jejich vnitrodruhových vztazích bylo takové množství nuancí, které mi unikaly... zejména, když se jednalo o jiné jedince než o Skeeva. Uvažuje o Frigových slovech, uvědomil jsem si, že mě poslední dobou můj domácí člověk moc nenavštěvoval, což samo o sobě bylo porušením zaběhnutého zvyku. Obvykle si čas na návštěvu udělal. Vyprávěl mi o problémech, které ho potkávaly, a o pochybách, které měl. Zajímalo mě, jestli jeho stoupající nepřítomnost byla součástí fenoménu, který popsal Frigo. Byla toho spousta k přemýšlení a slíbil jsem si, že se k tomu později vrátím a budu o tom pečlivě uvažovat. Teď však moji pozornost vyžadovaly mnohem naléhavější záležitosti... jako například lidé, kteří se provrtávali pod podlahou.

Podle výsledného rozboru to vypadalo, že když se jedná o strážní službu, je Frigo stejně nemotorný jako většina lidí. Když přijdou do služby, předvedou úžasné představení bdělosti a pozornosti, ale s plynoucími hodinami se daleko více věnují zápasu se svou znučeností než tomu, co mají hlídat. Po pravdě řečeno, fakt, že draci mají delší život, může částečně vysvětlovat, proč jsme v zahánění nudy mnohem lepší. Po pár stovkách let ztratí dny, dokonce i týdny, z hlediska času jakoukoliv hodnotu. Dokonce i naše velmi malá mláďata věnují pozornost pouze měsícům... někdy i jenom rokům.

Ať už z jakéhokoliv důvodu, Frigo pořád žvanil o svých starostech se stávající situací a očividně nedbal o hrabání a kopání, které se blížilo pod nás. Tentokrát to nebyl můj lepší sluch, protože hluk, i když byl přirozeně tichý, byl snadno zachytitelný i lidským sluchem. Mým sluchem jsem mohl slyšet, co si ti hrabalové povídají.

"Jak je to ještě daleko?"

"Pššt! Asi ještě deset stop."

"Nedělej na mě "pššt"! Nemůže nás nikdo slyšet."

"Já tě slyším! Tenhle tunel není nijak ohromnej, víš?"

"Co budeš dělat se svým podílem, až to ukradnem?"

"Nejdřív to musíme ukrást. Pak se teprve budu starat, co udělám s podílem."

Na tohle jsem čekal. Předtím tu ještě pořád byla možnost, že to jsou prostě opilí kopáči nebo prchající odsouzení nebo někdo podobně nám neškodný. Takhle ale byli jasná kořist.

Vstal jsem a tiše přešel k místu, kde kopali.

"...pokud don Bruce nechce, aby... Hej! Kam deš? Zpátky, sem!"

Frigův křik jsem ignoroval a znovu naslouchal. Zaměřoval jsem se na cíl. Hloubku jsem odhadl asi na čtyři stopy. V duchu jsem se usmál a začal skákat nahoru a dolů. Přitom jsem dupal, jak nejlíp jsem mohl.

"Co to provádíš? Přestaň! Hej, Glípe!"

Ve srovnání s tím, co vypuklo o čtyři stopy níže, byl hluk, který tropil Frigo, naprosto zanedbatelný. Jak jsem se už zmínil, pro Friga jsem byl příliš těžký, aby se mnou pohnul, aniž bych chtěl. To ale neznamená, že by byl slabý. S prostou váhou draka je nutné počítat, i když je mrtvý. Ale když je živý a přemýšlí, pak máte opravdu problém. Cítil jsem, jak se podlaha houpe a povoluje, a k tomu jsem vychutnával tlumené výkřiky deroucí se zespodu.

"Pááni. Koukni, cos provedl! Rozbil si podlahu!"

Opět jsem žádné díky neočekával a také žádné nepřišly. Moc jsem se o to nestaral, protože v tu chvíli mě daleko více zajímal odhad škody nebo nedostatku škody, kterou jsem téhle poslední várce zlodějů způsobil.

Podlaha, nebo spíše její část, se o stopu propadla. Usoudil jsem, že buď tunel nebyl moc vysoký, nebo že se propadl jen zčásti. Ať tomu bylo jakkoliv, už se odsud neozývaly žádné zvuky, což znamenalo, že buď byli zloději mrtví, nebo odtáhli s nepořízenou. Vyřídil jsem tedy další hrozbu zásilce a začal se znovu věnovat důležitější věci. Frigovo běsnění jsem používal jedním uchem dovnitř a druhým ven. Klesl jsem na zem a předstíral spánek, abych si dopřál trochu pokojného rozvažování.

Možná měl Frigo pravdu. Bylo možné, že můj domácí člověk reagoval na změnu svého postavení z pracovníka na volné noze na hlavu společnosti poněkud nepříznivě, podobně jako by trpěla tropická rybka, když by se pH vody v jejím akváriu náhle změnilo. Byl jsem si moc dobře vědom, že prostředí, ve kterém organismy žijí, nesestává pouze z

jejich fyzického okolí. Například společenská atmosféra má velmi často vliv na to, jak se lidem vede. Pokud tohle byl ten případ, pak by se patřilo, abych s tím něco udělal.

Docházel jsem k nevyhnutelnému závěru, že bude problém. Jakmile to bylo jen trochu možné, pokoušel jsem se poskytnout mému člověku svobodnou vůli. Tedy, rád jsem mu poskytoval iluzi, že si sám vybírá cestu a společníky, aniž bych se mu do toho pletl. Občas jsem z toho musel slevit, jako třeba když k nám domů přivedli to příšerné stvoření Stázkou, ale většinou to byla neochvějná doktrína. To znamená, že jestliže jsem se opravdu rozhodl, že je načase pro Skeevovo dobro oddělit nebo odstranit některého nebo všechny jeho stávající společníky, muselo by to být uděláno takovým způsobem, aby stopy nevedly ke mně. Nejenže by to ochránilo iluzi, že mu nezasahuji do života, ale také by ho to ušetřilo strachu, který by vznikl, kdyby si uvědomil, že jsem byl odpovědný za eliminaci jednoho nebo i více z jeho přátel. Ano, vyžadovalo to mnoho přemýšlení a uvažování.

"Nazdar, kámo. Nechceš pochoutku?"

To poslední pronesl nekale vyhlížející Dabel, který měl v napřažené ruce hromádku nějaké neurčité látky.

S provinilým úlekem jsem si uvědomil, že jsem se přespříliš nechal unést, zabral se do myšlenek a přestal sledovat okolí. Po nepříliš vlídných myšlenkách, které jsem měl o rozsahu Frigovy pozornosti, bylo toto z mé strany neomluvitelné selhání. Pomínil jsem nabízené, zvedl hlavu a zoufale se rozhlédl, abych znovu zhodnotil situaci.

Byli tam tři: jeden z nich zrovna oslovil mě a další dva mluvili s Frigem.

"Já nevím," říkal zrovna. "K tomu, že by si někdo měl zásilku vyzvednout dřív, nemám žádný pokyn."

Něco zcela jistě neklapalo. Podle jeho řeči a postoje to bylo dokonce i Frigovi podezřelé... což znamenalo, že léčba byla pěkně průhledná.

"No tak, hochu. Vem si pochoutku."

Dabel, který byl u mě, už začínal být trochu zoufalý, ale já ho i s jeho nabídkou stále ignoroval. Samozřejmě, že to bylo otrávené. Jenom proto, že necítí spoustu chemikálií, lidé předpokládají, že u ostatních je tomu také tak. Tohle nebyl problém. Daleko více mě zajímalo, jestli bude nebo nebude Frigo potřebovat výpomoc.

"Já za to nemůžu, že máš v papírech bordel," ušklíbl se menší Dabel na Friga s dobře hranou netrpělivostí. "Já se musím řídit podle rozpisu. Hele, tady je kopie mého pověření."

Jak se Frigo sklonil k papíru, který Dabel držel, vytáhl druhý, který stál za ním, klacek a praštil ho do hlavy. Ozvalo se ostré "PRASK"... to praskl klacek, nikoliv Frigova hlava. Ta, jak jste si jistě povšimli, byla výjimečně tvrdá.

"Lituju, ale tu zásilku vám vydat nemůžu," řekl Frigo a podal papír zpět malému Dablovi, který si jej s užaslým výrazem ve tváři vzal zpět. "Tohle pověření je jenom cár papíru."

Přes rameno se ohlédl na většího Dabla, který tam stál a zíral na zlomený klacek.

"Za chvíli se ti budu věnovat, kámo. Jenom, co si to vyjasníme s tím pověřením."

Usoudil jsem, že je schopen to zvládnout svým osobitým stylem, a věnoval se Dablovi s otrávenou pochoutkou.

S ústy otevřenými úžasem hleděl na rozmluvu na druhém konci skladu. Povšiml jsem si, že měl dokonce pořád nataženou ruku.

Jsou tací, kteří rází hypotézu, že draci nemají smysl pro humor. Na důkaz, že to v tomto případě neplatí, nabízím následující příklad.

Trochu jsem pootevřel čelisti, natáhl krk a vzal do úst tu pochoutku. Vlastně jsem ji vzal i s rukou... hezky až po rameno. Nebylo to vůbec tak nebezpečné, jak by se zdálo. Jenom jsem si dával pozor, abych nepolkl, a tak se vyhnul nebezpečným účinkům, které by otrávené sousto mohlo vyvolat.

Dabel zaslechl, jak jsem sklapl čelisti, a ohlédl se. Najednou jsme si hleděli do očí z mnohem bližší vzdálenosti, než čekal. Pro větší efekt jsem na něj zamrkal. Nato obrátil oči v sloup, omdlel a žuchl sebou na podlahu.

Legrační, co? A pak že nemáme smysl pro humor.

Uvolnil jsem čelisti a bez poškození pustil ruku i s laskominou. Pak jsem natáhl hlavu, abych znovu zjistil, jak je na tom Frigo.

Větší Dabel ležel v bezvědomí natažený na zemi, zatímco druhého držel Frigo jednou rukou za klopy a druhou ho s gustem fackoval ze strany na stranu a k tomu na něj promlouval.

"Měl bych vás předhodit ouřadům! Takovejhle mizernej zloděj dělá našemu řemeslu jenom ostudu. Rozumíš? Posloucháš mě? Teď popadni své kámoše a padejte odsud, než si to rozmyslím! A bez slušný posily se nevracejte!"

Musím přiznat že Frigo měl jistý styl... na člověka. Kdyby byl býval měl štěstí a narodil se s mozkiem, mohl být drak.

Zatímco vyhazoval útočníky ze dveří, rozhodl jsem se provést malý průzkum. Po třech pokusech připravit nás o odměnu, i když Frigo věděl jenom o jednom z nich, jsem začínal mít trochu podezření. Dokonce i na takové sklony k zločinu, jaké lidé mívají, jsou tři pokusy takto za sebou neobvyklé. Proto jsem se chtěl dozvědět víc, co to vlastně hlídáme.

Z beden byl cítit pouze papír a tiskařská barva, čemuž ale neodpovídal tento nečekaný zájem. Co nejnedbaleji, jak jsem uměl, jsem do jedné praštil ocasem, až jsem ji roztrhl.

Očividně to dost nedbale nebylo, protože jakmile to uslyšel, přiběhl Frigo hned ke mně.

"Co to zase provádíš? Koukni! Zničíš... Hej! Počkat!"

Zarazil se a zvedl jeden z předmětů, které se z bedny vysypaly, a pozorně si ho prohlížel. Natáhl jsem se a natočil hlavu tak, abych mu viděl přes rameno.

"Glípe, víš, co tohle je?"

Po pravdě řečeno, nevěděl jsem. Podle toho, co jsem viděl, to bylo něco jako obrázková knížka... a to pěkně podřadná. Rozhodně to nevypadalo jako něco cenného. Zcela jistě nic takového, co by zasluhovalo takový druh pozornosti, kterého se nám dostávalo.

Frigo hodil knížku zpátky na zem a nervózně se rozhlédl.

"Tohle je na mě moc," mumlal. "Co to má... Glípe, ty tohle hlídej. Hned se vrátím. Musím pro šéfa... a Kvida! Jo. Ten se v tomhle vyzná."

Přirozeně, že vyveden z míry jsem sledoval, jak mizí, a pak si znovu prohlížel tu knížku.

Velmi podivné. Bylo jasné, že mi na celé situaci něco uniklo.

V marném úsilí zbavit se pachu tiskařské barvy jsem si několikrát zammul nos, a pak si dřepal a čekal, až dorazí můj domácí člověk.

"Komiksy?"

Skeeve byl očividně vyveden z míry stejně jako já.

"Tak ta "cenná zásilka", co máme hlídat, jsou komiksy?"

"Myslím, že tak to je, šéfe," řekl Frigo. "Praštěný co? Co myslíš, Kvido?"

Kvido měl plné ruce s otevíráním další bedny. Prohlédl knížky nahoře, pak jich několik vylovil zespodu, aby se ujistil, že jsou stejné. Pozorně si dvě prohlížel a tiše hvízdal.

"Šéfe, víš jakou tyhle mají cenu?"

Skeeve pokrčil rameny.

"Nevím, kolik jich tady je, ale na Bazaru jsem viděl, že se prodávají tak tři, čtyři za jeden stříbrný, takže žádnou velkou cenu mít nebudou."

"Promiň, že tě přerušuju, ale já tady nemluvím o obyčejných řadovejch komiksech. Jak se tak na tyhle dívám, tohle je jiný kafe."

"Opravdu?" zamračil se můj člověk. "To teda... opravdu je to tak? Podle mě vypadají všechny stejně. Co je na těchhle zvláštního?"

"Není lehký to vysvětlit, ale jestli seš ochotnej poslouchat, tak tě trošku poučím, šéfe. A tebe taky, Frigo."

Kvido sebral hrst knížek a usadil se na jednu z beden.

"Když si doličný předmět pozorně prohlédnete, zjistíte, že všechny komiksy jsou stejné. To znamená, že všechno to jsou výtisky jednoho dílu a každý z nich má na obálce v rámečku číslo "jedna". To ukazuje, že to je první díl téhle série."

Zdržel jsem se, abych na nějakou knížku pohlédl. Jestliže Kvido prohlásil, že to číslo tam je, tak tam nejspíše bylo a koukáním na něj by se nic nezměnilo.

"Ta jednička okamžitě činí komiks cennějším, zejména pro někoho, kdo se snaží získat kompletní sérii, nebo pro sběratele. Některé tituly jsou populárnější, a tím i cennější než jiné. Nejdůležitější jsou ale tituly, které od objevení se na trhu byly čím dál víc populárnější. Za takové situace je čtenářův titulů víc, než bylo na začátku, a zákon nabídky a poptávky žene cenu výtisku prvního dílu do nebe."

Dramaticky s jednou knížkou zamával.

"Konkrétně tenhle titul začal vycházet před hezkými pár lety a nyní je po něm větší shánka než po zloději královských klenotů. Navíc náklad prvního dílu byl malej, takže první díl je neobyčejně cenný, a to "neobyčejně" zdůrazňuju. Na vlastní oči sem na pultu viděl ušmudlaný výtisk komiksu, co právě držíte, za sto padesát zlatejch. Neříkám, že ho někdo koupil, ale tolik se za něj chce."

Teď bylo na Skeevovi, aby tiše hvízdal.

Nejspíš bych se i přidal, ale s rozeklaným jazykem jde hvízdání těžko.

"Jestli je to pravda, tak tahle zásilka je poklad. Má toho tady spoustu."

"V tom je právě ten háček, šéfe," řekl Kvido a koukal na bedny. "Pokud mě paměť neklame, tak tohohle dílu se vytiskly dva tisíce kusů... a teď jestli jsou všechny tyhle bedny plné stejného zboží, je tu toho značně víc. Nejsem si jistý, jak je to možný, ale vysvětlení, který mě napadá, pro majitele moc příznivý není."

"Padělky!" vykvikl Frigo. "Ten chlap padělal papír potištěnej barvama!"

"Papír... no, nevádí!" mávl rukou Skeeve. "K čemu by byly padělané komiksy?"

"K tomu jako jiný padělky," pokrčil Kvido rameny. "Vydáváš je za originály, a než to někdo zjistí, zmizíš i s penězma. Svým způsobem je to lepší než padělat peníze, protože padělat komiksy je lehčí. Taky, jak vidíte, se za ně na váhu víc platí a ke všemu je papír levnější."

Můj domácí člověk zkoumal zásilku.

"Takže jsme se stali nevědomými spolupachateli v kšeftu s padělanými komiksy, co?"

"...a dokonce bez podílu na zisku," ušklíbl se Frigo.

"Tohle jsem zrovna na mysli neměl," zavrtěl Skeeve hlavou. "Myslel jsem na všechny ty sběratele, co vyhodí svoje peníze, aby získali opravdový sběratelský kousek, a dostanou za to bezcennou věc, protože se zjistí, že trh je zaplaven padělkami."

Zamyšleně si mnul dolní ret.

"To by mě zajímalo, na kolik asi tak můj společník od oběda tuhle zásilku pojistil?"

"Na moc nejspíš ne, jestli vůbec," odvětil Kvido. "To chce vyplnit formuláře o obsahu zásilky a každému pojišťovákovi, co se jen trochu vyzná, by při stanovení ceny rozdíl mezi počty v zásilce a počtem původních výtisků hned došel. Víš, šéfe, tohle je problém všech podvodů. Když se do nich dáš, tak na jejich krytí potřebuješ další podvody a z nich obvykle jeden praskne."

Skeeve ale ani Kvidův výklad neposlouchal. Zrovna mě s podivným úsměvem drbal mezi ušima.

"No, řek bych, že tentokrát nevyhraje nikdo."

"Co tím myslíš, šéfe?"

Můj člověk se k nim otočil.

"Tím myslím, že to tentokrát M.Y.T.H. Inc. nezvládla. Promiň, Frigo, ale tohle bude v záznamech jako zfušovaná

akce. Můžu tě jenom ujistit, že se na to při tvé další činnosti nebude brát zřetel."

"To nechápu," mračil se Frigo. "Co bylo špatně?"

"Co? No přece oheň. Víš, ten požár, co díky naší nepozornosti a nedbalosti zničil celou zásilku. To byla od nás příšerná neopatrnost, že?"

"Požár? Jakej požár?"

Skeeve ustoupil stranou. Šťouchl do mě a ukázal na bedny.

"Glípe? Myslím, že tohle je tvoje specialita, ne?"

Krátce jsem bafł, něco mezi stupněm číslo 4 a 6, ale pak jsem si řekl "kašlu na to" a pustil se do toho číslem 9. Bylo to trochu předvádění se, to připouštím. Když ale u toho byli Kvido a Frigo, o mém domácím člověku ani nemluvě, nemělo smyslu plameny šetřit.

Udělal to na mě dojem. To není nic překvapujícího, protože číslo 9 je opravdu impozantní. Když jsem svůj starý dobrý plamenomet zhasil, nebylo ani co hasit, protože nezbylo nic, co by hořelo.

Chvilí jsme stáli a hleděli na vypálené místo na podlaze.

"Teda, páni!" vydechl nakonec Kvido.

"Za mě to můžeš říct rovnou dvakrát," přikývl Frigo a objal mě kolem krku. "Hodnej drak je Glíp. Hodnej drak."

"Nuže, pánové," prohlásil Skeeve a zammul si ruce, "teď, když už je po všem, myslím, že bychom mohli zamířit... Co je tohle?"

Ukazoval na propadlou část podlahy, které si předtím nevšímł.

"Tohle?" vypískl Frigo nevinně. "To mě podrž, šéfe. To tu muselo bejt, když už sme přišli."

Neobtěžoval jsem se mu zamrkání vrátit, protože jsem se opět začal zabírat vážnými myšlenkami. Jenom jsem doufal, že nedojdu ke konečnému závěru, že Kvido nebo Frigo mají na mého domácího člověka nežádoucí vliv. Čas ukáže.

Kapitola šestá

"Život není jenom sranda."

-R. L. Asprin

Když se parta scházela v mé kanceláři k pravidelné měsíční poradě, vypadalo to, že jsou ve vynikající náladě. Jako obvykle litaly vzduchem stejnou měrou poklony i vtipy a postupně se začali usazovat, jak to vypadalo, k maratónské poradě.

Byl jsem rád, že mají dobrou náladu. Mohlo to poněkud usnadnit, co jsem se chystal říct, i když jsem o tom pochyboval. Trošku jsem ještě vrávorł po několika šťouchancích, které jsem obdržel, a teď bylo na mně, abych jim to oplatil.

Nadcházející schůze pro mě znamenala směs obav a netrpělivosti. Nakonec zvítězila netrpělivost a vyzval jsem shromáždění k pořádku.

"Vím, že jste všichni připraveni diskutovat o prodeji Ráje zábavy," řekl jsem a rozhlédl se po osazenstvu, které bylo rozvalené všude možně, "ale objevilo se něco, o čem si myslím, že je důležitější než tohle. Pokud není nikdo proti, odsunu diskuzi o kasinu ve prospěch nové záležitosti."

Vyvolalo to mírný rozruch a několik zmatených pohledů a krčení ramen. Nechtěl jsem se nechat od tématu odvést otázkami nebo poznámkami, a tak jsem mluvil dál.

"Je tu jedna zakázka... ne, nedá se tomu tak říkat. Nejsou v tom žádné peníze, ani zákazník. Je to jenom něco, o čem si myslím, že by se M.Y.T.H. Inc. do toho vložít měla. Nemůžu nikomu nařídít, aby se toho zúčastnil... nenechám ani o tom hlasovat. Záleží to jenom na dobrovolnosti každého z vás."

Tananda zvedla ruku. Kývl jsem na ni.

"Nedozvíme se, co to je? Nebo se snad máme dobrovolně hlásit naslepo?"

Chvilku jsem hledal slova, ale pak jsem to vzdal. Místo slov jsem k ní přisunul malou obdélníkovou krabičku, která byla přede mnou na stole. Zamračila se, koukla na mě, pak ji vzala a zvedla víčko.

Jeden pohled dovnitř jí stačil, aby pochopila. Klesla zpátky do židle. Chvilku jsme na sebe hleděli. Pak zavrtěla hlavou a tiše hvízdla.

"Heleďte, tohle je soukromý horor, nebo v tom můžou hrát i ostatní?" zabručel Kulík přes kancelář.

Místo odpovědi zvedla Tananda krabičku a naklonila ji, aby všichni viděli, co obsahuje. Uvnitř byl useknutý prst, přesněji ženský prst. Byl na něm navlečen obzvlášť nevkusný prsten.

V dlouhém tichu shromáždění hleděli na ten vzkaz. Pak si Marfa odkašlala.

"Za kolik by byl ten prsten?" zavtipkovala, ale podle tónu, kterým to řekla, bylo znát, že nečeká, že by se někdo zasmál.

Nikdo se nezasmál.

"Já to nechápu," zachmuřil se Kvido. "To má bejt vtip, nebo něco takovýho?"

"Ty s Frigem jste u toho ve finále nebyli," řekl jsem. "Pamatuješ se na královnu Bolehlavu? U mě doma na Tulpu?"

"Jasně," přikývl. "Byla to docela prima kost... jenom trochu zvláštní."

"Řekla bych, že to záleží na tom, čemu na ní fandíš," ironicky poznamenala Tananda a hodila krabičku zpátky na stůl.

Nevšímal jsem si jí.

"Zajdo, tys u toho vůbec nebyla, takže..."

"Něco jsem se dozvěděla od Kulíka," mávla rukou.

"Královna Bolehlava měla zajímavý plán, který chtěla uskutečnit po oddavkách s králem Rodrikem: zkombinovat vojenskou sílu Possilta s bohatstvím jejího vlastního království Bezvýchodna a splnit si svůj životní sen o dobytí světa. Samozřejmě, že také plánovala krále Rodrika zabít, kdyby se mu ten nápad nezamlouval."

Zvedl jsem krabičku a nepřítomně si s ní pohrával.

"Myslel jsem si, že jsem ji zastavil, když jsem Rodrikovi dal snubní prsteny, o kterých si mysleli, že jsou spojeny s jejich životy, a které nešly sundat. Tady tenhle v krabičce je její... aby se ho zbavila, musela si useknout prst. To jsem nepředpokládal."

"Já bych spíš čekal, že na snu jí bude záležet víc než na prstu," řekl s úšklebkem Kulík.

"Vypadá to tak," přikývl jsem. "Takže teď má volnost a armádu, kterou jsme jí neúmyslně dodali, když jsem ještě byl dvorním čarodějem v Possiltu. Nejsem žádný vojenský odborník, ale řekl bych, že na Tulpu není nic, co by ji mohlo zastavit... pokud se do toho M.Y.T.H. Inc. nevloží."

"Čemu ale nerozumím," pronesl Kulík, "je to, proč nám to tímhle vzkazem sděluje. Copak by to neměla lepší bez protivníků?"

"Když narazíš na výzvu, tak jí nepoznáš, co, brácho?" povzddechla Tananda. "Házení rukavic vyšlo z módy, tak nám poslala prst."

"Se mi zdá, že všichni máte o tý královnice vyšší mínění než já," promluvila Marfa. "Podle mě to spíš vypadá jako pozvánka do pasti. Pokud si vzpomínám, tak když sme se loučili, nebyla nám stará Bolehlava zrovna příznivě nakloněná. Z toho, co víme, může její plán už hezky klapat... a v tom případě se můžeme stát hlavním číslem při oslavách jejího vítězství."

Tohle mě nenapadlo. Zdálo se mi, že to bylo posláno teprve před nedávnem.

"Možná máš pravdu, Marfo," řekl jsem. "Ani v tom nejlepším případě nevím, jestli se dá něco dělat. Proto jsem to vzal k projednání. Je to moje domovská dimenze a já taky ke vzniku toho problému přispěl, takže jsem svým způsobem zaujatý. Z mnoha ohledů je to také osobní problém. Nemůžu očekávat, že by někdo jiný..."

"Mluvíš zbytečně, sekáči," přerušila mě Marfa. "Si náš jedinečný šéf, ať ve zlým nebo v dobrým. Tak do toho. Jedeme v tom s tebou."

Zavrtěl jsem hlavou a gestem ji zarazil.

"To není tak jednoduchý. Za prvé - nechci, aby z toho byla hromadná povinnost, se kterou musí všichni bez výjimky souhlasit. Proto k tomu vyzývám dobrovolníky... s tím, že v tom neuvidím nic špatného, když se někdo nebude chtít přihlásit. Za druhý..."

Teď přišlo horší. Zhluboka jsem se nadechl a skočil do toho.

"Za druhé, já sám do toho nepůjdu. Objevilo se něco jiného, co je důležitější než královna Bolehlava. A protože pro mě nemá takovou důležitost..."

"Hej, zaraž tu písničku!" vykřikla Tananda. "Chci slyšet, co je to za tak žhavej kšeft, že ho chceš dělat bokem. Co je pro tebe důležitějšího než bránit svou domovskou dimenzi?"

Vyhnul jsem se jejímu pohledu.

"Není to ani kšeft, ani práce, opravdu. Je to... je to osobní. Něco, co nemůžu nechat na někom jiném. To musím vyřídit sám."

"Tak nám to řekni," dožadovala se se založenýma rukama. "Jsme rodina. Když nic jiného, tak nemyslíš, že máme právo vědět, co bude náčelník dělat, zatímco my za něj budeme válčit?"

Myslel jsem si, že tohle mi bez povšimnutí neprojde. S povzdachem jsem do toho skočil rovnýma nohama.

"Rozhlídněte se po pokoji," řekl jsem. "Nevšimli jste si, že někdo chybí?"

Nastala pauza, jak se na to každý snažil přijít. Trvalo jim zoufale dlouho, než na to přišli.

"Aahz!" promluvil nakonec Kulík. "Aahz tady není."

"Hele, to je fakt," zamrkala Marfa. "Já si říkala, že je to tady náký tichý. Kde ten starej Zelenošupinouš je?"

"Pryč."

Chvilí trvalo, než jim to došlo. Pak na sebe v šoku zírali.

"Tohle oznámení bylo dneska ráno na mém stole," pokračoval jsem. "Je to jeho rezignace z M.Y.T.H. Inc. Patrně se tu bez své Síly cítil jako přítěž... zabíral tu místo a nevydělával."

Sbalil se a zmizel. Zamířil zpátky na Perv."

Upustil jsem papír zpátky na stůl.

"Proto nevyrazím za královnou Bolehlavou. Vyrážím na Perv... za Aahzem."

Pokoj vybuhl.

"Na Perv?"

"Ty si určitě děláš srandu, sekáči."

"Ale šéfe..."

"Skeeve, to nemůžeš..."

"Řekni mi, Skeeve, co když se nebude chtít vrátit?"

Chytil jsem se té poslední poznámky. Kulíkovi se jako obvykle podařilo trefit do černého.

"Když se nebude chtít vrátit... no, musím se o to pokusit. Musím s ním aspoň mluvit. Byli jsme spolu dost dlouho na to, aby se to dalo odbýt jen tak dopisem. Vyrážím na Perv, abych si s ním promluvil z očí do očí... a jdu sám."

V pokoji se zvedla nová vlna protestů, ale já ji utnul.

"Až vyrazíte za královnou Bolehlavou... promiňte... jestli vyrazíte za královnou Bolehlavou, budete potřebovat každou ruku, kterou dáte dohromady. Už dost na tom, že tam já nebudu; netříštíte síly ještě víc, než už jsou. Kromě

toho..."

Trochu se mi zachvěl hlas.

"Tohle je můj problém... myslím tím opravdu můj problém. Co jsem si přečetl to oznámení, tak jsem o tom moc přemýšlel. Ten problém je větší než Aahz."

Pomalu jsem shromáždění přejel pohledem.

"V poslední době jsem se do toho prezidentování pěkně zahrabal. Je to těžký... snažil sem se nezklamat vaši důvěru, kterou ve mně všichni máte, a dělal obchody. Tak se stalo, že jsem hodně šetřil s "děkuji vám" a s "výborně, to se vám povedlo". Celkem se dařilo, ale vám všem jsem se kromě věcí spojených s obchodem odcizil. Aahz je léta mým nejlepším přítelem a jestliže on... Dá se říct, že stejně jako Aahze budu hledat sám sebe."

Když můj proslov skončil, rozhostilo se mrtvé ticho. Pokud jsem doufal v nějaké protesty vůči svým závěrům, vybral jsem si špatné obecnstvo. Najednou jsem chtěl, aby už bylo po schůzi.

Odkášlal jsem si. "Beru si volno, abych našel Aahze. A o tom nemíním diskutovat. Teď je na pořadu, zda se M.Y.T.H. Inc. pokusí či nepokusí zarazit předpokládaný pokus královny Bolehlavy ovládnout Tulp. Jsou nějakí dobrovolníci?"